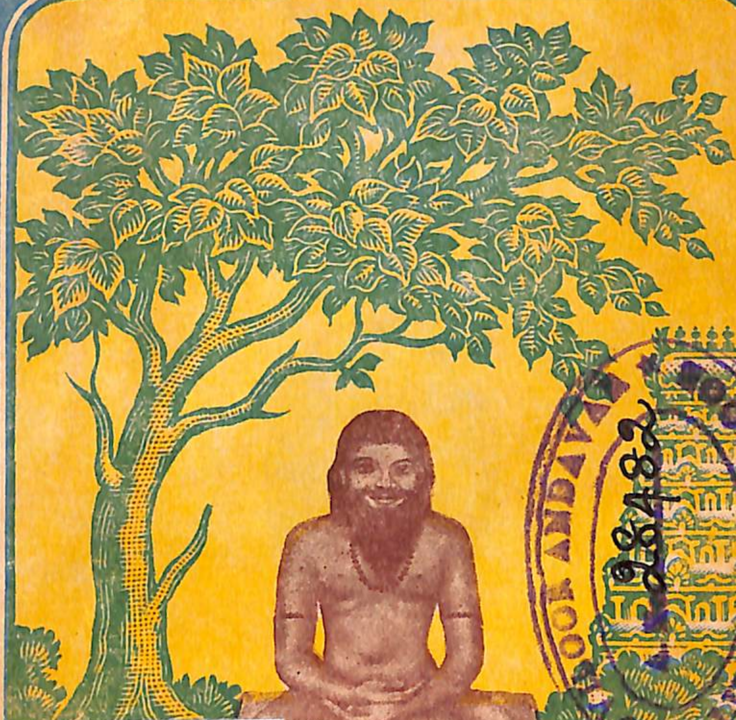
வெளியீடு எண் : 357

திருமூலர் திருமந்திரம்

பாயிரம்

(ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரதீபம் என்னும் உரையுடன்)

திருக்கயிலாய பரம்பரைத்
திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
1987

உ

சிவமயம்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

இருபத்திரண்டாவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிக மூர்த்திகள்

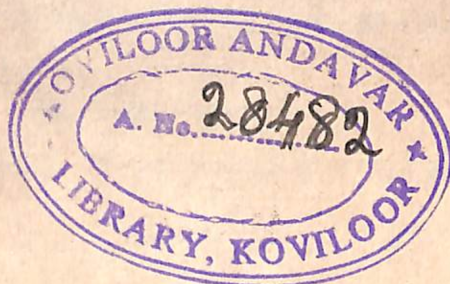
நான்காவது ஆண்டு

குருபூசை விழாமலர்

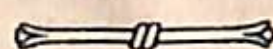
அட்சய — பங்குனி — திருவோணம்

25–3–1987

குருமரபு வாழ்த்து

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான
போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய்
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞான பானு வாகிக்
குயிலாரும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ்
குருநமச்சி வாய தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் திருமரபு
நீடூழி தழைக மாதோ.

திராவிடமாபாடியகாரர்
ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞானயோகிகள்.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனக்

குருமுதல்வர்

ஸ்ரீ நமசிவாய மூர்த்திகள்

வெளியீடு எண் 357.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருமூலர் திருமந்திரம்

பாயிரம்

(திருமந்திரம் 1–112)

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரதீபம் என்னும் உரையுடன்

இது
திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
இருபத்துமூன்றாவது குருமகாசந்நிதானம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவப்பிரகாசதேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்
அருளாணையின்வண்ணம்
வெளியிடப்பட்டது.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத்
திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
1987

முதற்பதிப்பு : 1957

இரண்டாம் பதிப்பு : 1987

விலை ரூ. 6-50

திருவாவடுதுறை ஆதீனத்திற்குச் சொந்தமான

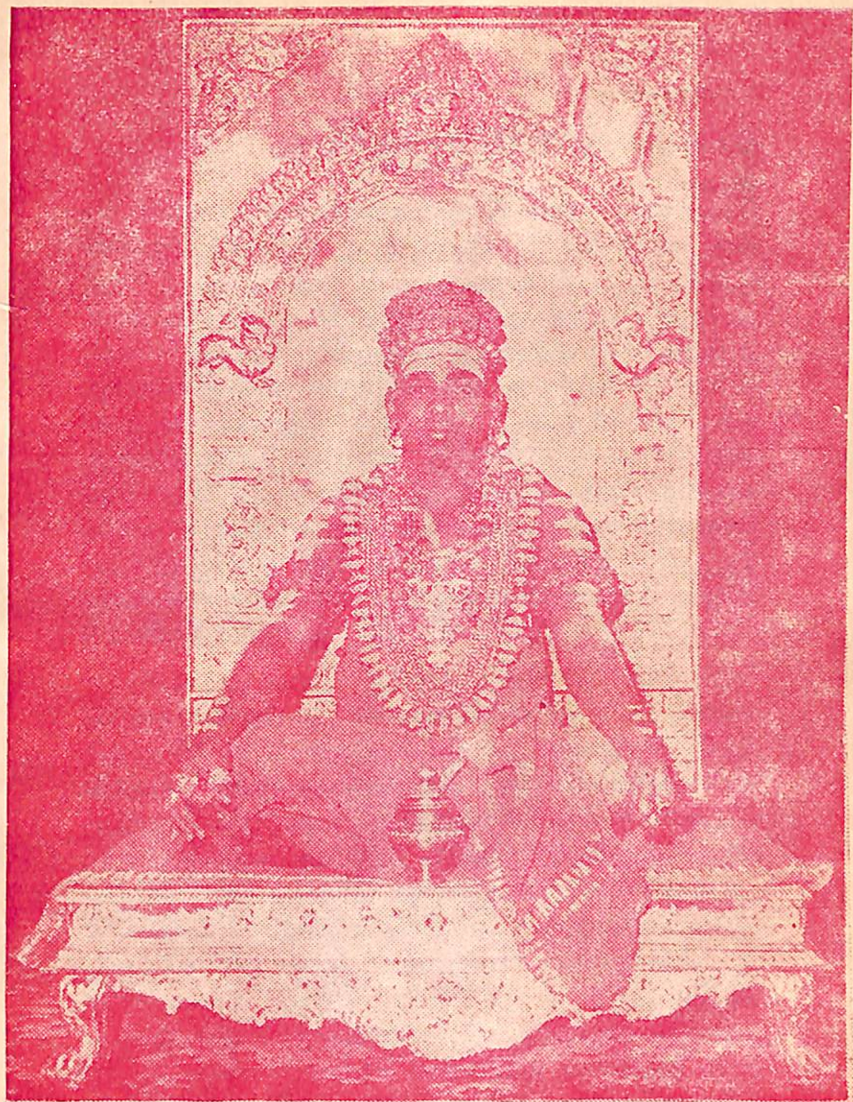
சூரியனார்கோயில்

அருள்மிகு சூரியநாராயணர் திருக்கோயில் வெளியீடு

உரையாசிரியர் :

ஆதீனப் புலவர்

தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாஸன்.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
இருபத்துமூன்றாவது குருமகாசந்நிதானம்
ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச தேசிகபரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ

சிவமயம்

பதிப்புரை

சித்தாந்த சைவசமயத்தின் மேலாந் தன்மையை விளக்கும் சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டாம். இத்திருமுறைகளுள் பத்தாவதாகத் திகழ்வது திருமூலதேவநாயனார் அருளிய திருமந்திரம். திருமூல தேவ நாயனார் திருவாவடுதுறையில் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் சிவயோகத் தமர்ந்து உலகமக்கள் உய்தி பெறுதல்வேண்டும் எனும் பெருங்கருணையால் ஆண்டுக்கொரு பாடலாக இத்தமிழ் மூவாயிரத்தினை அருளினர். இத்திருமந்திரமே தமிழில் முதன்மையாக எழுந்த சாத்திரப்பெருநூலாக விளங்குவது. பழமை யான இஞ்ஞான நூல் உலகவர் யாவருமே ஏற்றுப் பயன் கொளத்தக்க பொது நூலாகத் திகழும் தனிச் சிறப்பினையுடையது.

மூவர் தேவாரங்களுக்கும் காலத்தால் முற்பட்ட இத்திருமந்திர நூல் மக்களால் அறியப்படாமல் மறைந் திருந்த நிலையைத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தெரி வித்துத் திருவாவடுதுறைத் திருக்கோயிலின்கண் இதனை வெளிப்பட வைத்தனர். பின்னருங்கூடப் பிற திருமுறைகளைப் போல இத்திருமுறையில் பயிற்சி மக்கள்பால் அமையாமல் குறைவுபட்ட நிலையினைத் திருவுளங்கொண்ட இவ்வாதீனத்து இருபத்தொன்றாவது குருமகா சந்நிதானம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக மூர்த்திகளும் இருபத்திரண் டாவது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிக மூர்த்திகளும் திருமந்திர மாநாடுகள் பல தொடர்ந்து நடத்தியும், பகுதி பகுதியாக ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர தீப உரை எனும் நூல்கள், உரைநடையிலமைந்த

கட்டுரை நூல்கள் வெளி – வரச்செய்தும் இந்நூலை உலகறியச் செய்ய உதவியருளினர்கள்.

திருவாவடுதுறை ஆதீன ஞானபீடத்தில் இருபத்துமூன்றாவது குருமகாசந்நிதானமாக எழுந்தருளிச் சிவஞான தான வள்ளலாக விளங்கும் ஸ்ரீ–ல–ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் சமய உணர்ச்சியும், நல்லொழுக்கமும் மக்கள் பால் அமைந்து மேன்மை பெற்றிடவேண்டும் எனும் திருவுள்ளம் உடையவர்கள். திருமந்திர விளக்கமாக முன்னர் வெளிவந்த ஆதீன வெளியீடுகளைச் சமய உலகு பெற்றுப்பயன் கொள எதிர்நோக்கியுள்ளமையையறிந்து மீண்டும் அவ்வுரை நூல்களை வெளியிடக் கட்டளையிட்டருளினர்கள். ஸ்ரீ–ல–ஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அருளாணையின் வண்ணம் இவ்வாதீனத்து 22 வது குருமகாசந்நிதானமாக வீற்றிருந்து விளங்கிய ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிக மூர்த்திகள், அட்சய ஆண்டு பங்குனித் திங்கள் திருவோண நாட் குருபூசை விழா (25 - 3 – 87) மலராக இத்திருமந்திரப் பாயிரப்பகுதி ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர தீப உரைநூல் வெளிவருகின்றது. தொடர்ந்து பிறபகுதிகளும் வெளிவரவுள்ளன என்பதனைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஒன்றுக்கும் பற்றாத எளியேனையும் ஆதீனப் பணிகளில் ஆட்கொண்டு நெறிப்படுத்தியருளும் ஸ்ரீ - ல – ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் பொற்பாத கமலங்களை என்றும் சிந்தையிற் கொண்டு வழிபட்டு வருவதன்றி அடியேன் என் செய வல்லேன்.

அடியேன் அறியாமையால் பதிப்பில் நேர்ந்திட்ட குறைகளைப் பொறுத்தருள அறிஞருலகை வேண்டுகின்றேன்

சரசுவதிமகால் நூல்நிலயம்
திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
திருவாவடுதுறை.
17—3—87

இங்ஙனம்
பா. மகாலிங்கம்
ஆதீன நூலகர்.

உ

சிவமயம்

முதற்பதிப்பின் முகவுரை

பரந்தது மந்திரம் பல்லுயிர்க் கெல்லாம்
வரந்தரு மந்திரம் வாய்த்திட வாங்கித்
துரந்திடு மந்திரம் சூழ்பகை போக
உரந்தரு மந்திரம் ஓமென் றெழுப்பே.

— திருமந்திரம்

திருமந்திரம் ஞானநூல் :

ஞானம் என்ற சொல் பரந்துபட்ட பொருள்கள் பலவற்றைத் தன்னகத்தடக்கியிருப்பது. உலகியலில் உழல்பவன், யோகி, சிவாநுபூதிச்செல்வர் யாவருமே ஞானம் ஞானம் என்று பேசுகின்றார்கள். எல்லா ஞானமும் ஒரு ஞானமா? இந்த ஆய்வு வேண்டியது தான். ஞானத்தின் வகைகளையறிய நம்மாலாகுமா? நாம் உலகியலில், ஆசாபாசங்களிற் கிடந்து உழல்கின்றோம். நம்மளவில்வைத்து ஞானத்தைச் சிந்தனை செய்து பார்ப்போம்.

பத்தெட்டு வகுப்புப் படித்து, ஆயிரம் இரண்டாயிரம் வார்த்தைகளைப் பயின்று, இரண்டொரு புத்தகங்களிலாவது ஊன்றிய கருத்துடன் உரைப்பதை ஞானம் என்போம். இசைப்புலவன், ஒருவன் கற்றவற்றோடு கற்பனைகளையும் சேர்த்து நிலைவழுவாத வண்ணம் பாடுவதை ஞானம் என்பான். இங்ஙனமே ஒவ்வொரு துறையிலும் உள்ள ஞானம் வெவ்வேருக ஆகிறது. ஆனல் எல்லா ஞானத்திற்கும் அடி மனத்தின் உணர்வும், உயிரின் பரிபாகமுமே எனல் பொருந்தும். ஆதலால் இவ்வண்ணம் ஏடுகளால் எய்தும் ஞானம் பாசஞானம்

என்றும், ஏடுகளால் எய்தும் ஞானத்தை எய்துகின்ற உயிரைப்பற்றிய ஞானம் பசுஞானம் என்றும் சாத்திரங்கள் வகுத்தன. இவை இரண்டும் சார்பால் எய்தப்பெறுவன ஆதலானும், முழுதும் உணர்ந்தநிலையாகாமையானும், பாசஞான பசுஞானங்களாற் பதியுணரப் படான் என்று தெளிவுறுத்தின சிவஞானநூல்கள்.

திருமூலதேவநாயனரும் திருமந்திரத்தில்,

ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை
ஞானத்தின் மிக்க சமயமும் நன்றன்று
ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவாம்
ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின் மிக்காரே.

என்று ஞானத்தின் இன்றியமையாமையை விளக்கி, அந்த ஞானம், ஞானத்தில் சரியை ஞானத்தில் கிரியை ஞானத்தில் யோகம் ஞானத்தில் ஞானம் என நான்கு வகைப்படும் என்று பகுத்து, அவற்றின் இயல்புகளையும் தெளிவுபடுத்தி, ஞான தீட்சை முறைகளையும் முறையே உபதேசித்து, ஞானபிஷேகம் என்பது சற்குரு திருவடியில் தோய்ந்திருத்தலே என முடித்தருளுகிறுர். இதனுல் திருமந்திரம் சிறந்த ஞானநூல் என்பதில் ஐயமில்லை.

யோகநூல் :

ஞானவாயில் யோகம். யோகம் இம்மைப்பயனையும் கொடுக்கும். மறுமைப் பயனுக்கும் வழிவகுக்கும். ஆதலால் நெறிகளுள் சிறந்தநெறி - ஞான மாளிகைக்குச் செலுத்தும்நெறி யோகநெறி ஒன்றே. திருமந்திரம்.

அந்நெறி இந்நெறி என்னுதட் டாங்கத்
தன்னெறி சென்று சமாதியிலே நின்மின்
நன்னெறி செல்வார்க்கு ஞானத்தில் ஏகலாம்
புன்னெறி யாகத்திற் போக்கில்லை தானே.

என்று யோகச் சிறப்பையுணர்த்தி, யோகவுறுப்புக்களை

யும், யோகவகைகளையும், யோகத்துறு பயன்களையும், அட்டமாசித்திகள் இடையில் எய்தித் தம்மையே மோன முடிவாகக் காட்டி ஏய்க்கும் என்பதையும், அந்தத் தடையைமீறி மேலேசெல்லின் ஞானமாளிகையின் கோட்டையானது சிவமணங்கமழும் - அருட்டென்றல் வீசும் - ஆனந்தத்தேன் சொரியும் திருவடிச் சோலையின் நடுவே ஒளிமயமாயிருக்கக் காணலாம் - எய்தலாம் - இன்புறலாம்- மீள வாராமல் அங்கேயே என்றும் இன்பம்பெருக 'கசியாத நெஞ்சம் கசியக் கசிவித்து, ஒசியாத உண்மைச் சொரூபோதயத் துற்று' அசைவானது இல்லாத வண்ணம் அமர்ந்திருக்கலாம் என்றும் அறிவிக்கின்றது; ஆதலின் இது ஒரு சிவயோக நூல்.

கிரியைநூல் :

யோக உபாயமாக உலகியலிற் சென்று பற்றிப் பட்டுக்கெட்டுப் பதறி மீளுகின்ற மனத்தொழிலை ஒரு வழிப்படுத்த உபகாரப்படும் செயல்முறை கிரியை. பூசித்தல், வாசித்தல், போற்றல், செபித்திடல், ஆசற்ற நற்றவம், வாய்மை, அழுக்கின்மை, நேசித்திடல் முதலிய தொழில்களைச் செய்து; உயர்ந்தும், பணிந்தும், முகந்தும், தழுவியும், வியந்தும், அரனடிக்கே முறை செய்து இருக்கும் பெருநெறி இது என்று உணர்த்துதலின் திருமந்திரம் ஒரு கிரியை நூல்.

சரியைநூல் :

குறிப்பறிந்து ஒழுகும் அடியான்போல, இறைவனுக்குரிய பணிவிடைகளாவன நேசித்தல், பூசித்தல், விளக்கிடுதல், தூபமிடுதல், மலர்கொய்தல், மாலை தொடுத்தல், நந்தனவனம் அமைத்தல், ஆலயத்தை மெழுகல், அலகிடுதல், திருமஞ்சனம் எடுத்தல் முதலாயின என்று விளக்கி அதன்பயன் சிவநேசம்

வளர்தலேயென்றும் வகுப்பதால் இத்திருமந்திரம் ஒரு சரியை நூல்.

இங்ஙனம் எவ்வகையான பக்குவத்தில் நிற்கின்றவர்களுக்கும் ஏற்ற சாதனங்களை வகுப்பதால் திருமந்திரம் அனைவருக்கும் அனைத்து முறையானும் உதவி செய்யும் அநுபவஞான சாதனமாகும்.

செந்தமிழ்மணம் வீசுகிறதே!

இத்தகைய ஞானநூல் திருவாவடுதுறையிலே, மாசிலாமணியீசர் திருமுன்பு உள்ள பலிபீடத்தின் அடியிலே சேமித்து வைக்கப்பெற்றிருந்தது. நவகோடி சித்த புரத்திலே பல யோகிகள் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். அவர்களுக்கு அறியமுடியாத ஒன்ருக அந்நூல் பலிபீடத்தின் அடியில் அடங்கியிருந்தது. ஏழாவது நூற்ருண்டிலே, ஞானப்பாலுண்டு ஞாலமுய்யத்திருநெறி விளக்க வந்த சிவஞானச் செல்வராகிய ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவாவடுதுறைக்கு எழுந்தருளியபோதே 'என்ன இங்கே தெய்வத்தமிழ் மணம் வீசுகிறதே' என்று தேடினர்கள். பலிபீடத்தை அணுக அணுக மணம் மிகுந்தது. பெருமானுடைய திருவருளால் அடியார்கள் துணைக் கொண்டு எடுத்து, உலகிற்கு உதவினர்கள். பலிபீடத்தின் அடியிலிருந்து அநுபூதிமான்களுக்குமட்டும் அருள் மணம்வீசிய இத்திருமந்திரம், இன்று உலகிற்பரவி, சாதகநிலையிலுள்ள சகலர்க்கும் அருள்மணம் அளித்து வருகின்றது.

மந்திரம் தந்த மகான்:

சிறந்தபொருள்கள் உயர்ந்த இடத்திலேயே உண்டாகின்றன. சூரியன் வானவெளியில் உதிக்கின்ருன்; உலாவுகின்ருன். அதுபோல மந்திரங்களும் தெளிந்த மனத்தின் உயர்ந்த சிந்தனை, இதனை 'நிறைமொழி

மாந்தராணையிற்கிளந்த மறைமொழி' எனப்பேசிற்று இலக்கணம். இவ்வண்ணம் மலையினும் சலியா மனத் துதித்த மந்திரங்கள், நினைப்பவனை ஈடேற்றுவன; நினைத்த காரியத்தை நினைத்தவண்ணம் முடிப்பன: தாழாமனத்தைத் தரவல்லன; முத்திக்கு வாயிலாக அமைந்தன. இத்தகைய மந்திரத்தை நமக்கு அருளிய அருளாளர் நம்பிரான் திருமூலர்.

பிரான் என்றசொல்லே பரம உபகாரி என்ற பொருளைத்தரும் எனச் சொல்லுவர் பெரியோர். நமக்குப் பிரான் நம்பிரான் என இங்ஙனம் உரிமை காட்டித் திருமூலரைத் தெரிவிப்பவர் சிவயோக நெறியில் திளைத்த தம்பிரான்றேழராகிய பயில்யோக பரம்பரையிற் பழகிய நம்பியாரூரர் என்ருல் இவர் பெருமை எத்தகையது.

திருமூலதேவர், திருக்கயிலாயத்தில் நமது ஞானசாரிய பரம்பரையில் இரண்டாமவராய், திருக்கயிலைக் காவல்பூண்ட திருநந்திதேவருடைய திருவருளைப்பெற்ற யோகியருள் ஒருவர். தென்திசை வாழ. செந்தமிழாகமம் சிறக்க, அவருள்ளத்திலே பொதியமலை சென்று அகத்தியரைக் காணவேண்டும் என்ற அவா எழுந்தது. குருநாதன் விடைபெற்று வழிக்கொண்டு திருக்கேதாரம் முதலிய பலதலங்களையும் வழிபட்டுக்கொண்டு, திருவாவடுதுறைக்குச் சமீபமாக அணுகினர். சாத்தனூர் என்னும் ஊரின்புறம்பே அவர் எழுந்தருளும்போது, ஓர் இடையன் இறந்து கிடப்பதையும், பசுக்கள் பல புல் மேயாமலும் நீரருந்தாமலும் அவனைச்சுற்றிச்சுற்றிவந்து கண்ணீருகுத்துக் கதறுவதையும் கண்டார். பாற்பசுவின் பரிவு, இறந்த இடையனுடலில் புகவேண்டும் என்ற சிந்தனையை இவருக்குத் தந்தது. தன்னுடலை மறைத்து வைத்துவிட்டு அவனுடலில் புகுந்தார்; எழுந்தார். அந்த தேகத்திற்குரிய பெயரையே தானும் ஏற்று

மூலராஞர். பசுக்கள் களித்தன ; மேய்த்து - இறந்த தலைவனைப் பெற்றமையால் எல்லையில்லா ஆனந்தம் அடைந்தன; இல்லம் சேர்ந்தன. திருமூலர்மட்டும் ஊர்ப்புறம்பே உலாவினர். இதுகண்ட மூலஞகிய இடையனுடைய மனைவியார் தம்கணவன் ஏன் இல்லம் வரவில்லை என்று ஐயுற்றுப் போயழைத்தார். புதுமூலர் 'உனக்கும் எனக்கும் யாதோர் தொடர்பு மில்லை' என்று அவளைப் புறக்கணித்தார். இடைச் சுற்றத்தார் அனைவரும் வந்து சொல்லியும் கேளா மல் நிறைகுடமான இவர் தற்சொரூபலயசமாதியில் இருப்பதைக்கண்டு இவர் ஞானம்பட்டார் என்று சொல்ல, மூலரின் மனைவி விலகினர். மூலர் படரரசின். கீழேயே பல ஆண்டுகள் யோகிருந்தார். ஆண்டுக் கொரு செய்யுளாக அநுபூதி நிலையை - ஆகமங்களைத் தமிழில் ஆக்கித் தமிழ் மூவாயிரம் தந்தருளினர். சிவபெருமானுடைய திருவடியை அடைந்தார். அத்த கைய சிவனருள் பெற்ற சிவயோகியாரே நமது திருமந் திரம்தந்த செல்வர்.

மூவாயிரம்தாஞ ?

அவர்தந்த அருட்செல்வம் மூவாயிரம்தான் என்று திருவம்பலத்தரன் திருவாணையின் வழிநின்று வரலாறு தெரிவிக்கும் சேக்கிழார் பெருமான் தெரிவிக்கின்ருர். அம்மட்டுமா ? தமது வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை அங்கங் கே குறித்துச் செல்லும் திருமூலதேவரும் தம்மைப் பிறர் போல் வைத்து 'மூலன் உரைசெய்த மூவாயிரம் தமிழ் ஞாலம் அறியவே நந்தியருளது' எனவும், 'சார்வு மூவாயிரம்' எனவும் தொகையையும் அறிவித்தருளு கின்ருர். அங்ஙனமாகப் பின்னர் திருமந்திரம் எண்ணு யிரம் வைத்தியம் ஆயிரம், நூற்றிருபது போன்ற எண்ணிறந்த பாடல்கள் தனியாகவும், தொகையாக

வும்திருமூலர் பெயரால் வெளிவரத் தொடங்கின இங்ஙனம் வருவதற்குக் காரணம் திருமூலர் சிறந்த யோகியராக இருப்பதும், திருமந்திரப்பாடல்கள் அனைத்தும் எளிய இனிய கலிவிருத்தத்தால் அமைந்தமையுமே, அவர்கள் அருளிச்செய்யாதனவும், வரலாற்றில் நமது சேக்கிழார்பெருமான்குறி யாதனவுமாகிய பல்லாயிரம் பாடல்கள் திருமூலரின் பெயரில் சுமத்தப்பெற்றன. அவைகள் மணியிடைப் பளிங்குக் கற்கள்போல் உள்ளன ஆதலானும், பசுஞானத்தைப் பயப்பன ஆதலானும் சிவஞானியராகிய திருமூலர் வாக்கு அல்ல எனத் துணியலாம்.

திருமூலர்க்குபின் :

திருக்கயிலாயபரம்பரைத் திருமூலர் திருமந்திர மரபு நேர்முக மாணுக்கர்களாகிய மாலாங்கன், இந்திரன் சோமன், பிரமன், உருத்திரன், கந்துருக்காலாங்கி, கஞ்சமலையமான் என்ற எழுவரால் ஏழு மடங்கள் தாபிக்கப்பெற்றுப் பரப்பப்பெற்றன. அவருள் காலாங்கர் மரபு அகோரர், திருமாளிகைத்தேவர். நாதாந்தர், பரமானந்தர், யோகதேவர் முதலிய பலரால் பரவியது அவருள்திருமாளிகைத் தேவர் திருமரபு மௌனகுரு தாயுமானசுவாமிகள் வரையும் விளங்கிவந்தது என்று அறியக்கிடக்கிறது ஆகவேசிவன் ஆவடுதண்டுறையிலே சிவபோதி நிழலிலே சிவநாமங்கள் ஓதிப்பெற்ற ஞானம் தாயுமான சுவாமிகள்வரை பரவியதை வரலாறு கொண்டு துணியலாம். தாயுமான சுவாமிகள் திருவாக்கும் பல இடங்களில், திருமந்திர வாக்குச் செறிய இருத்தலும் இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

திருமூலரும் - திருவாவடுதுறையும் :

திருமூலதேவநாயனுரே சேர்ந்திருந்தேன் சிவன் ஆவடுதண்டுறை சேர்ந்திருந்தேன் சிவபோதியின் நிழலில், சேர்ந்திருந்தேன் சிவன் நாமங்கள் ஓதியே என்

பதால் அவர் ஞானபூமியாக - ஞானசித்தி பெறு மிடமா கக்கருதி எழுந்தருளியிருந்த இடம் திருவாவடுதுறை என்பது வெளிப்படை மற்றும் இங்கு எழுந்தருளியுள்ள ஒப்பிலாமுலையுமையம்மையாரது திருவருளே இவ்வண் ஆட்கொண்டது;அவள் அருளே பாடுவித்ததுஎன்பதனே.

நேரிழை யாளவள் நிரதிசயா னந்தப்
பேருடை யாள்என் பிறப்பறுத் தாண்டவள்
சீருடை யாள்சிவன் ஆவடு தண்டுறை
சீருடை யாள்பதம் சேர்ந்திருந் தேனே,

என்ற மந்திரம் காட்டும். இவ்வண்ணம் எழுந்தருளி. உறைப்பொடுங்கூடிநின்று திருமந்திரமாலை ஓதிய பெருமான். தமது சந்தானமாகத் திருமாளிகைத் தேவரைக் கூறிக்கொள்வதிலிருந்தே திருமாளிகைத் தேவர்சந்தானம் அவர் குருமூர்த்தமாக எழுந்தருளி யிருக்கும் திருவாவடுதுறைத் திருமடத்தின் ஒரு பகுதி யாம் என்பது துணியப்பெறும். ஆகவே திருமூலர் சந்தானம் மெய்கண்ட சந்தானம் என்ற இந்த இரண்டும் இணைந்திருந்து என்றும் ஞான ஒளி நல்கிவரும் இடம் திருவாவடுதுறை.

திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் சிவதர்மம் :

ஞான ஆதீனங்கள் சிவபுண்ணியம் செய்வதே குறிக்கோளாக உடையன. சிவபுண்ணியங்களாவன சிவஞான உபதேசமும், ஞானபூசாகரணமும், குருவழி பாடும், மாகேஸ்வரபூசையும், சிவாலய பரிபாலனமும் ஆம். இவைகளை முறையாக ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்திகள் காலத்து ஏற்றிவைத்த சோதியிலிருந்து இன்றுவரை ஏன் என்றைக்குமே இயற்றிவருகின்றதைச் சைவ நல்லுலகம் நன்கு அறியும். அப்புண்ணியங்களுள் சிவ ஞானோபதேசத்தை நூல்வெளியீடுகளாக அனைவருக்கும் உதவியும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர உபதேசத்தால் அதி தீவிரதரபக்குவிகட்குமட்டும் உதவியும் வருகிறது.

இவ்வாதீனத்தில் இதுவரை 104 வெளியீடுகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள், தமது ஆதீனஞானக் கருவூலமாகிய சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களை ஆதீன உரையுடன் அச்சிட்டு இலவசமாக வழங்கிவருதல் மிகச் சிறப்பானது மாநாடுகள் கூட்டுவித்துப் பொருள் விளக்கம் காணச்செய்தல் மிக மிக மேலானபணி.

இந்த ஆதீனத்து 21-வது குருமகாசந்நிதானமாக எழுந்தருளியிருந்து அருட்செங்கோல் ஓச்சி வருகின்ற ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக சுவாமிகள் அவர்கள் திருமூலதேவரிடம் இடையீடுபடாத நித்த சுத்த பத்தி பூண்டவர்கள். தாம் அருளாட்சி ஏற்ற அந்த ஆண்டு முதலே திருமந்திர விளக்கை ஒவ்வொருவர் உள்ளக் கோயிலிலும் ஏற்றிவைக்கத் தொடங்கினார்கள்; திருமந்திரமாநாடு எழுந்தது. அதனால் திருமந்திரம் எங்கும் யாராலும் போற்றப்பெற்று வருகிறது.

இதனையறிந்த பேரறிஞர்கள் ஏழாம் நூற்றாண்டில் பலிபீடத்தடியிலிருந்த திருமந்திரத்தை நாட்டுக்குநல்கி உபகாரம் செய்தவர் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் பலவேறு வகையில் உரையுடனும் மூலத்துடனும் பதினாயிரக்கணக்கான படிகளைப் படிப்பவர்களுக்கெல்லாம் இலவசமாக வழங்கி வெளிப் படுத்துபவர்கள் இருபத்தொன்றாவது மகாசந்நிதான மாகிய பரமாசாரிய சுவாமிகள் என்று பாராட்டி வருகின்றனர்.

அங்ஙனமே இத் துன்முகி ஆண்டு மகரத்தலைநாட் குருபூசை விழாவைச்சார நடைபெறும் திருமந்திர மாநாட்டின் வெளியீடாகத் திருமந்திர உரை வெளிவர வேண்டும்என்று, ஸ்ரீநமசிவாயமூர்த்திகள் பூசாமுகத்தில் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் திருவுளத்து அடைத்தார்கள். ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரதீபம் என்னும் புதிய விரிவுரை வெளிவருகிறது. நூல் முற்றும் வெளிவரப்

போதிய அவகாசம் இன்மையான் பாயிரம்மட்டும் முதற்பகுதியாக இன்று வருகிறது. இனி முறையே ஒவ்வொரு தந்திரங்களும் வந்து கொண்டே யிருக்கும் ஒன்பது தந்திரங்களும் வெளிவந்த பிறகு உரையின் சிறப்பும், பிறவும் உணர்த்தக்கூடியன ஆகும்.

இவ்வுரை கருத்தும், பொழிப்பும், முடிபும் சிறப்பும் தடைவிடைகளும், நயமும் கொண்டதாக அமைந்துளது எங்கள் ஆதீன ஞானபுத்திரசிகாமணி ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள் அருளிச்செய்த சிவஞான போதச் சிற்றுரை. சிவஞானபோதமாபாடியம் ஆகிய இவற்றின் உரைமாணிக்கங்கள் இவ்வுரையில் ஆங்காங்கே ஒளிதந்து நிற்பதைக் காணலாம்.

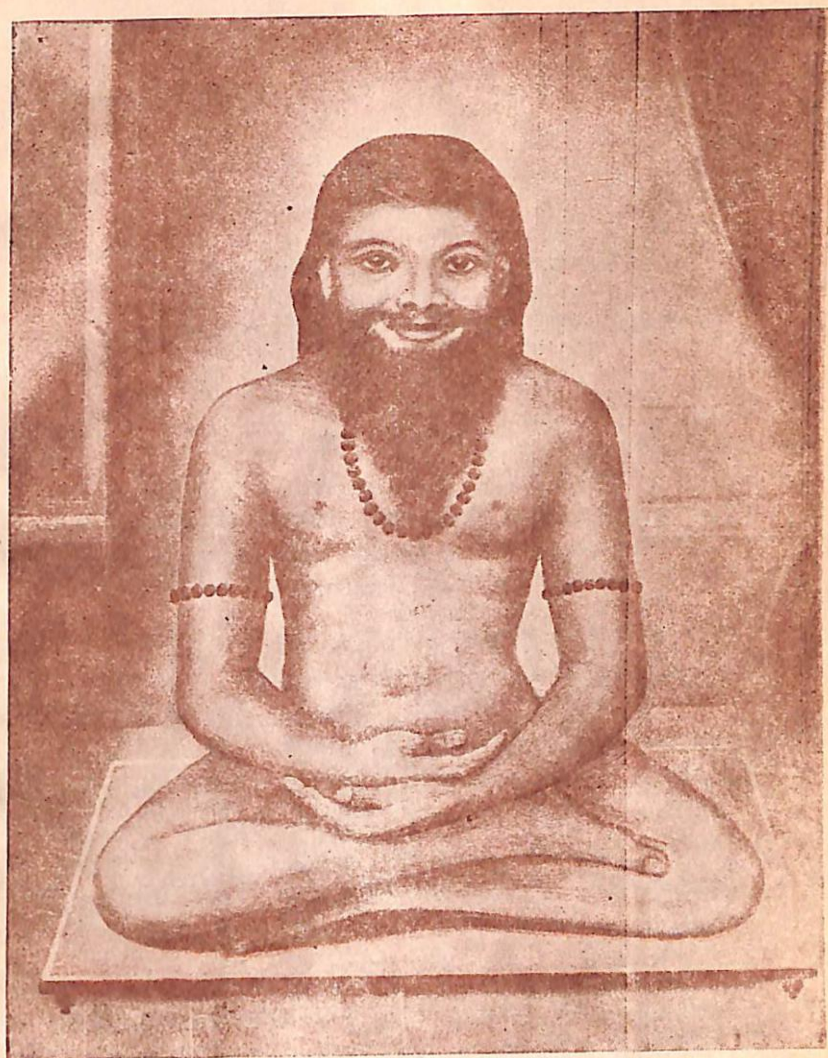
இவ்வண்ணம். இப்புதிய உரையுடன் இப்பதிப்பு வெளிவரத் திருவருள்பாலிக்கும் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்களின் திருவடிக் கமலங்களுக்கு என்றென்றும் செந்தமிழ் உலகம் நன்றிசெலுத்தும் கடப்பாடுடையது.

இத்துறையில் எங்களை ஊக்கிப் பரிபாலித்து வருகின்ற ஸ்ரீ ஞானமா நடராசப்பெருமான் திருவடிகளையும், எங்களைப் பணிகொள்ளுகின்ற ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்களது திருவடிகளையும் மனமொழி மெய்களால் வந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்

திருவழி யாவது சிற்றம்ப லத்தே
குருவடி வுள்ளாக் குனிக்கும் உருவே
உருவரு வாவது முற்றுணர்ந் தோர்க்கு
அருள்வழி யாவதும் அவ்வழி தானே.

— திருமந்திரம்

இங்ஙனம்,
திருவாவடுதுறை ஆதீனப்புலவன்
தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாஸன்.

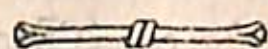

திருமூலதேவ நாயனுர்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருமூலர் திருமந்திரம்

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரதீபம் என்னும் உரையுடன்

விநாயகர் காப்பு

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்து இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின் றேனே.

எல்லா நூற்கும் பாயிரம் உரைத்து நூல் உரைக்க எனல் மரபு. "ஆயிர முகத்தான் அகன்ற தாயினும் பாயிரம் இல்லது பனுவல் அன்றே" என்பது விதி. ஆதலால் இந்நூற்கும் பாயிரம் இன்றியமையாதது ஆயிற்று. ஆயின் அவ்வப்போது அநுபவங்கூறுகின்ற திருமூலர் பாயிரம் கூறவேண்டியது எற்றுக்கெனின், அவர் பாயிரம் கூறினர் அல்லர்; அருள்வழி நின்று அவர் கூறிப்போந்த முறை பாயிரமாக அமைந்தது. அவ்வளவே என்பது.

பாயிரமாவது நூலுக்கு வேண்டிய இன்றியமையாத கருத்துக்களை நூற்குப் புறமாக நூற்குத் தந்து உரைப்பது. அப்பாயிரம் பொதுவும் சிறப்பும் என இருவகைத்து. அவற்றுள் இப்பாயிரம் திருமந்திரம் மூவாயிரத்திற்கேயுரிய சிறப்புப்பாயிரம் என்றுணர்க.

என்னை? தெய்வ வணக்கமும், செயப்படுபொருளும் கூறுகின்றது ஆகலின். தெய்வவணக்கமாக ஆசிரியர் சிவயோகியார் கூறுவது என்னையோவெனின், பரசிவ இயல்பும், மூவர் மூர்த்திகளின் முறையும் கூறுகின்றனர். செயப்படுபொருளாகக் கூறுவன யாவையோ எனின், வேதாகமச் சிறப்பும். வழியும், தொகையும் வரலாறும், அவையடக்கமும் முதலிய ஏழுமாம்.

அவற்றுள். இம்முதல்திருமந்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், தெய்வவணக்கமாக விநாயகர் வணக்கம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஐந்து திருக்கரங்களையுடையவரும், யானைமுகத்தையுடையவரும், இளம்பிறைச் சந்திரனையொத்த ஒற்றைத்தந்தத்தை உடையவரும், பரசிவ மூர்த்தியின் மூத்த குமாரரும், ஞானச்சிகரமாக விளங்குபவரும் ஆகிய விநாயகக் கடவுளது திருவடிகளைச் சித்தத்துள் வைத்துச் சேவிக்கின்றேன் என்றவாறு.

இத்திருமந்திரத்துள் 'ஐந்துகரத்தனை' என்பது முதல் 'நந்தி மகன்றனை' என்பதுவரையுள்ள பகுதிகள் விநாயகப்பெருமானுடைய உருவத் திருமேனியைக் குறிப்பன. ஞானத்தின் கொழுந்து என்பது அருவத் திருமேனியைக் குறிப்பது 'அடி, என்பது அருவுருவத் திருமேனியை அறிவிப்பது. எங்ஙனம் எனின். எயிறும் கரமும் முகமும் கூறிச் சிவனுக்கும் இவருக்கும் தந்தை மகன் முறையும்கூறலின் உருவத் திருமேனியின் இயல்பினையும், ஞானத்தின் கொழுந்து

என்பது அறிவேயுருவமாக இருக்கும்நிலையை உணர்த்தலின் அருவ இயல்பினையும், 'அடி' என்பதற்குத் திருவடி, திருவருள் என இரண்டாகவும் பொருள் கொள்ளப்படுதலின் அருவுருவ இயல் பினையும் உணர்த்திற்று என்றறிக. இவ்வண்ணம், சதா சிவசிந்தனையிலிருந்து சிவமாம் பெரும்பேறு எய்திய திருமூலதேவ நாயனர், சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரராகிய விநாயகப்பெருமான் சிவத்தின் வேறல்லர் என்பதை அநுபவஞானவாயிலாக அறிந்தவர் ஆதலின் சிவத்திற்குள்ள மூன்று திருவடிவங்களும் விநாயகருக்கும் அமைந்துள்ளன என்று விளக்கியருளினுர் என்க.

இவற்றுள் உருவத்தை முற்கூறியது எற்றுக்கு எனின், யானையைக் காட்டி அதன் ஒலியைக் கேட்பிப்பார்போல பண்டை நற்றவத்தால் தோன்றிப் பரமனைப் பத்திபண்ணும் மரபில்வந்த சகலான்மாக்களுக்கு எளிதில் ஈடுபாடுண்டாகத் திருவுளம்பாலித்து உருவத்தை முற்கூறினர் என்க.

அற்றேல் கரத்தினை முற்கூறியது எற்றுக்கெனின் இறைவர்க்குக் கரம் என்பன யாவும் கிரியாசத்தியைக் குறிப்பனவாகலின் என்க. ஐந்துகரங்களும் படைத்தலாதி ஐந்தொழிலை ஆற்றுவன. எங்ஙனம் எனின், பாசம் தரித்த கரம் அழித்தற்றொழிலைக் குறிப்பது. அங்குசம் ஏந்தியகரம் அழித்தற்றொழிலைச் செய்வது. அபயகரம் அஞ்சாமையளித்துக் காப்பது. மோதகம் ஏந்தியகரம் திரோதானமாகிய மறைத்தலையறிவிப்பது. வரதகரம் அருளலை அறிவிப்பது. இங்ஙனம் விநாயகப் பெருமானுடைய ஐந்து திருக்கரங்களும் ஐந்தொழில் ஆற்றலை அறிவிப்பன என்க.

யானை முகத்தனை என்றது, யானை நாதத்தில் தோன்றியதாதல்போல விநாயகப்பெருமானும் பரநாதத்திற்றோன்றிப் பிரணவவடிவினராதலின் கூறினார் என்க. அவருக்குப் பரஞானமும் அபரஞானமும் கொம்புகளானமையின் 'எயிற்றனை' என்றார். சிவனே இடையூறுநீக்க எம்மால் ஏத்தப்பெறும் மூத்த பிள்ளையார் ஆயினமையின்நந்திமகன் எனப்பெற்றார்; 'தானே பிள்ளையாகிறான்' என்பது சுருதியாகலின்.

அருவநிலையில் நந்தி ஞானமே வடிவமாக இருப்பராதலின் அவர் மகன் ஞானத்தின் கொழுந்து எனப் பெறுதல் முறையே. அடி திருவருளாக என் புந்தியிற் புக, அதனைப் பெயராது நிறுத்திப் போற்றுகின்றேன் என்றார். போற்றுகின்றேன் என்றது மெய்யானும் வாயானும் நிகழ்த்திய வணக்கம் கூறியது. 'புந்தியில் வைத்து' என்றது மனவணக்கம் கூறிற்று. இங்ஙனம் திரிகரணத்தானும் செய்யப்பெறும் வணக்கத்தைத் தெரிவித்தருளியபடி.

பின்னமறநின்ற பெருமானைப் பார்க்கின்ற சிவயோகியார், ஆன்மாக்கள்மீதுவைத்த எளிவந்தபெருங் கருணையால் பதிகரணமாக இருந்த நிலையிலேயே, அவனுரை தனதுரையாக உரைக்கின்றவர், காப்புக் கூறவேண்டுவது எற்றுக்கு எனின், உலகினுக்கு உபதேசிக்கின்றார் ஆதலின், உலகவர் மேற்கொள்ள வேண்டிய வரம்பழியாமைப்பொருட்டு என்றுணர்க. சிவயோக வாயிலாகச் சிவஞானத்தைத் தெரிவிக்கும் சிவயோகியார் ஆதாரயோகத்தின் அடிநிலையாகிய மூலத்தலத்து முக்கோணச்சக்கரத்து நாலிதழ்த்தாமரையிலே வ ஶ ஷ ஸ என்ற பொன்மயமான எழுத்துக் களோடு கூடிய தாமரைப்பொகுட்டிலே சிசுவடிவப்

பிரமமாகிய விநாயகர் எழுந்தருளியிருப்பதை அநுபவத்தால் அறிந்தவராதலின். யோகநூலை உணர்த்த முற்பட்டவர் மூலாதாரக் கணபதியை முதற்கண் வணங்குதல் இன்றியமையாததேயாம் என்க.

இந்து - மதி. பிறை - அதன் ஏகதேசமாகிய பகுதி. இம்மந்திரம் ஓராண்டு யோகிருந்து பகிர்முகப் பட்டபோது பகரப்பெற்றதாதலின் இன்னதற்கு இது பயன் என்று கருதாது போற்றுகின்றேன் எனப் பொதுமையின் புகலப்பெற்றது; ஞானவாயிலின் நிற்பார் நாடவேண்டுவது நிஷ்காமியவினையாதலின்.

சிறப்புப்பாயிரம்

1. கடவுள் வாழ்த்து

ஒன்றவன் தானே இரண்டவன் இன்னருள்
நின்றனன் மூன்றினுள் நான்குணர்ந் தான்ஐந்து
வென்றனன் ஆறு விரிந்தனன் ஏழும்பர்ச்
சென்றனன் தானிருந் தானுணர்ந் தெட்டே. 1

இம்மந்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், பரசிவம் எல்லாமாயிருக்கும் என்பது உணர்த்துதனுதலிற்று.

இ - ள்: பரசிவம் ஒன்றாயும், அவனும் அவனுடைய இன்னருளும் என இரண்டாயும், பிரமா விஷ்ணு ருத்திரன் முப்பொருளினுள்ளும்வீற்றிருக்கும் நிலையில் மூன்றாயும், நான்கு நிலைகளாக உணரப் பெற்றும், ஐம்பொறிகளை வென்றும், அறுவகைச் சமயத்து ஓர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய் ஆறாதாரங் களையும் கடந்தும், ஏழாவதாகிய துவாதசாந்தப்

பெருவெளியில் சென்றும் அட்டமூர்த்திசொரூபமாய் உணரப்பெற்றிருந்தார் என்றவாறு.

ஒன்று என்பது எண்ணுகுபெயராய்ச் சிவபரம் பொருளை உணர்த்தி நின்றது. அவன் என்று சுட்டி அறியப்படுந்தன்மை இறைவற்குஇன்றாதலின் அவன் தானே என்றல் எங்ஙனம் இயையுமெனின், 'ஒன்று' என அஃறிணை வாய்பாட்டால் கூறிய திருமூலதேவர் அவன் என உயர்திணை வாய்பாட்டானும் கூறி உயர்திணை அஃறிணைப்பொருள்கள் எல்லாவற்றினும் கலந்தும் கடந்தும் இருக்கும் நிலையை உணர்த்து கின்றாராதலின் உயர்திணைகளோடு கலந்த நிலையில் அவன் எனச் சுட்டியறியப்பெறுதல் தவிர்த்து வேறு எங்ஙனம் வியவகரிக்க இயலும் என்பது நோக்கி அமைக. தானே என்ற ஏகாரம் தேற்றத்ின்கண் வந்தது. இதனுடன் "ஒருரு வாயினை" என்ற திரு ஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருவெழுகூற்றிருக்கையின் பகுதியையும் இணைத்து நோக்குக. "எல்லாத் தத்து வங்களையும் கடந்து வாக்கு மனாதிகட்கு எட்டாம லிருந்துள்ள தற்சொரூபம்" என்ற அதன் பழைய உரையையும் சிந்திக்க.

இரண்டவன் இன்னருள் என்றது அவனும் அவனுடைய அருளும் என இரண்டு என்றவாறு. சிருட்டி யுன்முகமாக நின்ற சிவம் தன்னினின்றும் அருளைப் பிரித்து அதற்குச் சத்தியெனப் பெயர் அமைத்து இருபொருளாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதலின் இங்ஙனம் கூறப்பெற்றதென்க. "மானுங் காரத்து ஈரியல்பாயினை" என்றதும் இக்கருத்தை விளக்குதல் காண்க. "தற்சத்தியைக் கொண்டு

சர்வானுக்கிரகமான பஞ்சகிருத்தியங்களை நடத்த வேண்டிச் சத்திசிவமாகி இரண்டுருவாயினை" என்ற அதனுரையையும் நன்கு ஓர்க. இஃதறியாதார் அறக் கருணையும் மறக்கருணையும் என அவனருள் இரண் டென உரைப்பர். கயக்கும் மருந்தும் இனிக்கும் மருந்தும் நோய்நீக்கமாகிய ஒரேபயனை அளிக்கின்ற மையின் மருந்து என்ற பொதுமையான் ஒன்றுமே யன்றி வேருகாமைபோல, இருவகைக் கருணையும் ஒரேபயனையளித்தலின் அருளையிரண்டாக எண்ணுதல் இயைபில் கூற்றும். அன்றியும்ஒன்றவன் தானே என்ற தன்பின் கருணையை இரண்டாக்கித் தொகைதரின் பொருள் மூன்றுமே அன்றி இரண்டாகாமையும் எண்ணி அவனும் அவனின்னருளுமாகப் பொருள் இரண்டேயாதல் தெளிக. ஈண்டுச் சிவம் சக்தனுயும் சத்தியாயும் இருக்கின்றநிலை உணர்த்தப்பெற்றது. மரமும் காழ்ப்பும்போலச் சத்தி சிவத்திடுேடியைந்து நிற்றலைச் சித்தியார் வாக்குக்கொண்டு தெளிக.

"सहैतावानास यथा स्त्रीपुमांसौ संपरिष्वक्तौ स इममेवात्मानं द्वेधा पातयात्ततः पतिश्च पत्नी चाऽभवतां तस्मादिद मर्धबृगलमिव स्व इति हस्माह"

என்பது பிருகதாரண்யகம். இதன் பொருள் அவ்விராட் புருஷன் பெண்ணும் ஆணுமாக ஈருருவாயினன்; தனது உடலை இரண்டாகப் பிரித்துக் கொண்டான்; அதிலிருந்து பதியும் பத்தினியும் உண்டானுர்கள்; ஒரு கடலையின் இருபாதிபோன்றது அவர்கள் மேனி என்பது. இதுவும் இரண்டவன் இன்னருள் என்பதை நன்கு விளக்கும்.

மூன்றினுள் நின்றனன் என்றது பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்கள் அவ்வத்தொழிலைச் செய்ய அவரவர்கள் இடமாகச் சிவம் விளங்கிநின்று அநுக்கிரகின்றது என்பதை விளக்குகிறது. பிரமன் சிருட்டித்தொழிலைச் செய்யவும். திருமால் திதித்தொழிலை இயற்றவும் உருத்திரன் சங்காரத்தொழிலை நடத்தவும் அதிகார சக்தியை அவர்களுக்கு வழங்கிப் பொருள் மூன்றாய் நிற்கின்றார் என்பது கருத்து. இதனைப் "பவமலி நினைவொடு பதுமநன் மலரது மேவிய பரன்" "உலகு கள் நிலைபெறும்வகை நினைவொடு அலைகடல் நடு அறிதுயில் அமர் அரியுருவியல்பரன்" அழிவகை நினைவொடு முதலுருவியல் பரன்" "படைத்தளித் தழிப்ப மும்மூர்த்திகளாயினை" எனவரும் சம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரத்தானும், "மூவராய் நின்றதோரார்" என்ற சித்தித் திருவாக்கானும் தெளிக. சிலர் சாத்துவிகாதி முக்குணங்களோடு இயைதலின் எனப் பொருள் காண்பர். குணங்களைப் பொருந்துதல் இறைவற்கு இயல்பன்றாதலானும், பிரமனாதி மூவர்க்குள்ள முக் குணங்கள் சிவத்திற்கும் சேர்ந்தன எனின், கலப்பால் சிவம் விகாரப்படாது ஆகையானும் அவ்வுரை பொருந்தாதென மறுக்க.

நான்கு உணர்ந்தான் என்பதற்கு உலகினை இறந்து நிற்றலும், உலகெலாம் தன்னுருவில் தோன்றி யொடுங்க நிற்றலும், உலகத்து உயிராய் நிற்றலும் உலகாய் நிற்றலுமாகிய நான்கு நிலைகளாக உணரப் படுபவர் என்பது பொருள். விசுவாதிகன், விசுவகார ணன், அந்தர்யாமி, விசுவரூபி என்ற நான்காக உணரப் படுபவன் என்பது கருத்து. இங்ஙனம் அன்றி நான்கு வேதங்களையும் உணர்ந்தவன், நான்குவேதங்களாலும்

உணரப்பட்டவன் எனப் பொருள் உரைக்கின், "வேதங்கள் ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே" "அருமறைக்கும் எட்டாத தத்துவனே" என்பன போன்ற அளவற்ற சுருதிகளோடு மாறுபடுதலானும், வேதங்களையுணர்ந்தான் என்றல் இறைவற்கு ஒரு பெருமையன்றாதலானும், வேதங்களால் உணரப்பட்டவன் எனின் அவனது எல்லையற்ற ஆற்றலுக்கும் இயல்புக்கும் உரைப்பிரமாணத்துள் அடங்கியதான இழுக்காம் ஆதலானும், அங்ஙனம் உரைக்கப்படும் சிற்சில பிரமாணங்களும் உபசாரமாம் ஆதலானும் அவ்வுரை பொருந்தாது என்க.

ஐந்து வென்றனன்: ஐந்து பொறிகளும் தம் புலன்களில் சென்றுபற்றாதே வென்று அடக்கியவன் என்பது. பகைவனைவென்றான் என்புழிப்போல இந்திரியங்களைவென்றான்; அதாவது இந்திரியங்கள் எம்மனோரைப்போன்று இவனுக்கும் சேட்டித்தன; அவற்றை வென்றான் எனக் கருதப்பெற்று இறைமைக்கு இழுக்காமே எனின், ஆகாது; இயல்பே வெல்லுதலும் சேட்டிக்க வெல்லுதலும் எனவெல்லுதல் இருவகை. அவற்றுள் இது இயல்பே வெல்லுதலை உணர்த்திற்று ஆகலின். ஐந்தவத்தைகளை வென்றவன் என்று பொருள் கூறுவாரும் உளர்.

ஆறுவிரிந்தனன்: ஆறு ஆதாரங்களிலும் விளங்குகின்ற விநாயகர் முதலான மூர்த்திகளாக விரிந்தனன் என்பது. மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம் அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை என்பன ஆறாதாரம். அவற்றுள் முறையே விநாயகர், பிரமன், திருமால், உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன் என்ற மூர்த்திகள்

விளங்குகின்றனர். இங்ஙனமன்றிப் பிரத்தி. பிரத்யா காரம், துல்யம், துல்யாதீதம். வித்தை, அவித்தை என்ற ஆறு பதங்களிலும் விரிந்தவன் எனலுமாம். மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்வம், கலை என்ற ஆறு அத்துவாக்களாக விரிந்தவன் என்றும் உரை கூறுவர். ஆறத்துவாக்களும் இறைவர்க்குக் குருதி யும் முடியும் துவக்கும் முதலியனவாகக் கூறப்படு கின்றனவே யன்றி, திருமேனியாகக் கூறப்படாமை தெளிக. அங்ஙனமாயின் "மந்திரமத்துவாவின் மிகுத் தொரு வடிவமாகத் தந்ததென் அரனுக்கு என்னின் என்பதனெடு முரணுமன்ருே எனின், அத்துவாவும் வடிவென மறைகளெல்லாம் வைத்தது உபசார மாதலை நோக்கி அமைக.

ஏழும்பர்ச் சென்றனன்; மேற்கூறிய ஆருதாரங் களுக்கு மேற்பட்ட ஏழாவதாகிய துவாதசாந்தத்தில் விளங்குபவன் என்பது. ஏழுலகத்தினையும் கடந்தவன் என உரைக்கின் பொருட்சிறப்பின்மை அறிக.

எட்டு உணர்ந்திருந்தான்; மண். புனல், அனல், கால், வெளி, சூரியன், சந்திரன், யமானன் என்கின்ற அட்டமூர்த்தி சொரூபமாக உணரப்பெற்று அவற்றுள் கலந்திருந்தான் என்பது. எட்டு என்னும் எண்ணின் வடிவம் 'அ' என்பது. ஆதலின் அகரமாக உணரப் பெற்றிருந்தான் எனலும் ஆம். "ஆரும் அறிவார் அகரம் அவனென்று" என்பதும் நோக்குக. "எட்டி னேடு இரண்டும் அறியேன்" என்ற எட்டாம் திரு முறையையும் ஈண்டு எண்ணுக. அகரம் சிவமாதலை "அகர உயிர்போல் அறிவாகி எங்கும். நிகரிலிறை நிற்கும் நிறைந்து" என்ற திருவருட்பயன் கொண்டும்

தெளிக. எண்குணங்களையுணர்ந்து இருந்தான் எனப் பொருள் உரைப்பர் சிலர்.

இம்மந்திரம் எண்ணலங்காரம்பட நின்றமை காண்க. இம்மந்திரமே திருமந்திரமூவாயிரத்தின் முதல் மந்திரமாக அமைந்துள்ளது எனச் சேக்கிழார்பெரு மான் திருவாக்கு தெரிவிக்கும்.

போற்றிசைத் தின்னுயிர் மன்னும் புனிதனை
நாற்றிசைக் கும்நல்ல மாதுக்கு நாதனை
மேற்றிசைக் குள்தென் திசைக்கொரு வேந்தனும்
கூற்றுதைத் தானையான் கூறுகின் றேனே. 2

இம்–எனின், இறையியல்புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள்; போற்றி எனக் கூறிய இன்னுயிரை இடமாகக்கொண்டு நிலைபெற்ற புனிதனை, நான்கு திசைகளுக்கும் உமாதேவிக்கும் தலைவனை, மேலாகிய திசை இரண்டனுள் ஒன்றாகிய தெற்குத்திசைக்கு மன்னனாகிய கூற்றுவனை உதைத்தவனை அடியேன் புகழ்கின்றேன் என்றவாறு.

இம்மந்திரம் இறைவன் அன்பரகத் தாமரையுள் உறைபவன்; உலகங்கட்கெல்லாம் தலைவன்; கால காலன்; உமாபதி என இறையியல்பை விளக்கிற்று. எல்லாம் உயிராயினும் போற்றி இசைத்த உயிரே இறைவன் விளங்கிநிற்கும் இடமாம் ஆதலின் அந்த உயிர் இன்னுயிர் எனப்பட்டது. புனிதன் – இயல் பாகவே பாசங்களின் நீங்கியவன். போற்றிசைத்த + உயிர் = போற்றிசைத்துயிர் எனப் பெயரெச்சத்து அகரம் விகாரத்தாற்றொக்கது: ''புகழ்புரிந்தில்லிலோர்''

என்புழிப்போல, நான்கு திசையுள் அடங்கியது உலக மாதலின் நாற்றிசைக்கும் நாதன் உலகநாதன் என இங்ஙனம் கூறப்பெற்றது. அனுக்கிரக சத்தியாக இருந்து ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் அருள்ஞானம் ஊட்டும் தாயாதலின் 'நல்ல மாதுக்கு நாதன்' என்றார்.

தெற்கும் வடக்கும் பெருந்திசையாதலின் மேற் றிசை எனப்பட்டது. திசையொடு திசை புணருங்கால் தெற்கையும் வடக்கையுமே நிலைமொழியாக நிறுத்திப் புணர்த்தலைத் தொல்காப்பியத்துக் காண்க. கூற்று உதைத்தான் என்றது காலத்தை வென்றவன் என்ற குறிப்பு. கூற்று – ஊனையும் உயிரையும் கூறுசெய் பவன். யான் கூறுகின்றேன் என்றது என்மனத்துத் தியானப்பொருளாயுள்ள பரம்பொருளை நான் போற்று கிறேன்; நீங்களும் போற்றி உய்யுங்கள் என்னும் கருணைக்குறிப்பு.

ஒக்கநின் றானை உலப்பிலி தேவர்கள்
நக்கனென் றேத்திடு நாதனை நாடொறும்
பக்கநின் றார்அறி யாத பரமனைப்
புக்குநின் றுன்னியான் போற்றிசெய் வேனே. 3

இம் – எனின், இதுவும் இறையியல்பு உணர்த் துதல் நுதலிற்று

இ – ள்: ஆன்மாக்களுடன் பிரியாதே உடன் இருப்பவனை, அமரர்களாகிய தேவர்களால் நக்கன் என்று துதிக்கப்படுகின்ற தலைவனை, நாடோறும் அணுக்கத்திலிருப்பவர்களாலும் அறியப்படாத பரம் பொருளை அடியேன் அணுகிப் பரவுதல் செய்வேன் என்றவாறு.

ஒக்க நின்ருன் – உயிர்களுக்கு உடனுய் நின்று உணர்த்துபவன். உலப்பில் இத்தேவர்கள் -அழிவு இல்லாத அந்தத் தேவர்கள். அமரர் என்ற உபசார வழக்குப்பற்றி உலப்பில் என உரைக்கப்பெற்றது என்க. நக்கன் -நிர்வாணி. உலகமே இறைவன் திருமேனி; திக்குகளே அவனது ஆடை. ஆதலின் நக்கன் என்று அருளினர். பக்கம் நின்ருர் அறியாத பரமன் என்றது தாமரையோடு உடனிருந்தும் தவளை அதன் மணத்தையும் தேனையும் அறியாதவாறுபோலப் பெருந்தேவர் எல்லாரும் திருவணுக்கன் திருவாயிலி லேயே காத்துக்கிடக்கும் புண்ணியத்தை எய்தியும் இறைவனின் சொருப இலக்கணம் தெரிந்து உய்ய மாட்டாராயினுர்கள் என்னே இவர்கள் பேதமை! என்று இரங்கிக்கூறி, பரமனது உயர்வும் தேவர்களது மாட்டாமையும் தெரிவித்தது.

புக்கு –அவர் திருமுன் புகுந்து நின்று -பிரியாதே நின்று என்றுமாம். உன்னி–தியானித்து. புக்கு நின்று என்ற செய்தெனெச்சத்தைப் புக்கு நிற்க எனச் செயவெனெச்சமாக்கி இறைவன் என்மீது வைத்த எளிவந்த கருணையால் என்மனத்தே புக்கு நிற்க. அவரைத் தியானித்துப் போற்றுவேன் எனலுமாம்.

அகலிடத் தார்மெய்யை அண்டத்து வித்தைப்
புகலிடத் தென்றனைப் போதவிட் டானைப்
பகலிடத் தும்இர வும்பணிந் தேத்தி
இகலிடத் தேஇருள் நீங்கிநின் றேனே. 4

இம் - எனின், பயனும் உபாயமும் உணர்த்து தல் நுதலிற்று.

இ - ள் : அகன்றவுலகத்து நிறைந்துள்ள மெய்ப் பொருளே, அண்டங்களுக்கெல்லாம் வித்தாக இருப் பவனே, அடைக்கலமாகப் புகக்கூடிய இடத்திலே அடியேனைச் செல்லவிட்டவனே. பகலிலும் இரவிலும் வணங்கித் தோத்தரித்து மாறுபட்ட இப்பூமியின்கண் இருள்நீங்கப்பெற்று உய்ந்தேன் என்றவாறு.

காணப்படுகின்ற இப்பிரபஞ்சத்துள் அனைத்தும் அழிய, என்றும் நிறைந்த நித்தியப்பொருளாயுள்ளவன் இறைவன் ஒருவனே என்பார் 'அகலிடத்து ஆர் மெய்யை' என்றருளினர். ஆர்தல் -நிறைதல். உலகம் யாவையும் தோன்றிய முறையே மாயையில் ஒடுங்க, மாயையும் சிவசத்தியுள் ஒடுங்க, அதுவும் சிவத்தில் ஒடுங்க, புனருற்பவம் செய்யுங்கால் தோற்றிய திதியே ஒடுங்கியினின்றும் உளதாவது ஆதலின் 'அண்டத்து வித்தை' என்றருளினர். புகலிடத்து என்றனைப் போத விட்டானை – அல்லற் பிறவி சுழிப்பட்டு அலறுவே னுக்கு நல்லபாதமே புகலிடம் என அறிவித்துத் தடைநீக்கி அங்கே புகுதரும் உபாயத்தையும் உதவி யருளிய தலைவனை

பகலிடத்து என்பதில் காலம் இடமாயிற்று. பணி பவராகிய பக்குவிகட்குப் பகலும் இரவும் தோன்றுமை யின் 'பகலிடத்தும் இரவும் பணிந்து ஏத்தி 'என்றார். மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகை "பகல் இரவாவதும் அறியேன்', என்றதையும் காண்க. இகலிடத்தே- பகலும் இரவும், ஒளியும் இருளும் துன்பமும் இன்ப மும், வெம்மையும் தண்மையுமாக மாறுபட்டிருக் கின்ற உலகத்தில். இருள் நீங்கி -அறியாமையைப் பயக்கும் ஆணவ இருள் நீங்கப்பெற்று; என்றது

ஞான சொரூபியாய் என்பதாம். இறைபணியில் நின்றார்க்கு மலவாதனை தாக்காது ஆதலின் இங்ஙனம் கூறப்பெற்றது என்க. நீங்கி நின்றேன் என்பதனை ஒருவினையாகக் கொள்ளாது, நீங்கி அதனால் நிலை பேறுடையன் ஆயினேன் என இருவினையாக்குக.

சிவனொடொக் கும்தெய்வம் தேடினும் இல்லை
அவனொடொப் பார்இங்கு யாவரும் இல்லை
புவனம் கடந்தன்று பொன்னொளி மின்னும்
தவனச் சடைமுடித் தாமரை யானே. 5

இம் – எனின், சிவபரத்துவம் கூறுதல் நுதலிற்று

இ - ள்: எல்லாப் புவனங்களையும் கடந்து அன்று பொன்போல ஒளிவிடுகின்ற சூரியனை ஒத்த சடாமுடியையுடையவரும் எனது இதயத் தாமரையில் எழுந்தருளியிருப்பவருமாகிய சிவபெருமானோடு ஒத்த தெய்வம் எங்குத்தேடினும் இல்லை; இங்கும் அவனுக்கு ஒப்பாவார் யாரும் இல்லை என்றவாறு.

தேவரில் ஒருவனெனச் சாமானிய இலக்கணம் பற்றிச் சாதிப்பாரை நோக்கிச் சிவத்தோடு ஒத்த தெய்வம் தேடினும் இல்லை என்று உறுதி கூறியருளிய வாறு. தேடினும் என்ற உம்மையேற்ற செயின் என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம், தேடுதற்கு உரிய திருவருள்ஞானவிலாசம் பெற்றார்க்கே சிவன்மூவரின் ஒருவனல்லன் என்னும் சித்தாந்தம் தோன்றும் என அருமை விளக்கின்றது. உம்மை உயர்வுசிறப்பு. இங்கு என்பதற்கு, பிரகிருதிபுவனத்துநின்று கூறுவாராதலின் இவ்வண்டத்து என உரை காணப்பெற்றது.

இங்ஙனமே ஏனைய மாயாபுவன அண்டங்களிலும் வதிவார் ஆய்ந்து துணியவேண்டும் என்பார் பொதுமையின் 'ஒப்பார் இங்கு யாவரும்' இல்லை என்றார்.

புவனம் கடந்து - சுத்தம், அசுத்தம், பிரகிருதி என்ற மூன்று மாயைகளின் காரியமாகிய புவனங்கள் அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்டு. அன்று – அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாத மிகத்தொன்மையான அன்று. தவனச் சடை – தவனன்போன்ற சடை. தவனன் - சூரியன். தபனம் – மருக்கொழுந்து என்பாரும் உளர். முன் செய்த புண்ணிய விசேடத்தால் காண்பார் கண்ணை வசித்து நிற்றலின் நிறத்திற்குப் பொன்னொளியையும், வட்ட வடிவிற்குச் சூரியனையும் ஒப்புக்கூறிய நயம் ஓர்க. தாமரையான் - தாமரையை இடமாகக்கொண்டவன். தாமரை என்பது நெஞ்சத்தாமரை. இங்ஙனன்றி தாமரைப்பூவை உடையவன் என்பாரும் உளர்.

தாமரையானாகிய சிவனொடு ஒக்கும் தெய்வம் தேடினும் இல்லை; இங்கு ஒப்பார் யாவரும் இல்லை எனக் கூட்டி முடிக்க.

அவனை ஒழிய அமரரும் இல்லை
அவனன்றிச் செய்யும் அருந்தவம் இல்லை
அவனன்றி மூவரால் ஆவதொன் றில்லை
அவனன்றி ஊர்புகு மாறறி யேனே. 6

இ-ள் – எனின், சிவனே எல்லாத்தேவுமாக இருத்தலின் அவனையின்றி யாருக்கும் ஒருசெயலும் இல்லை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள். சிவனையன்றித் தேவர்கள் ஒருவரும் இல்லை; அவனையல்லாமல் இயற்றப்படும் தவமும் இல்லை அவனையன்றிப் பிரமா விஷ்ணு உருத்திரர்க ளாகிய முத்தேவர்களால் முடியக்கூடிய செயல் ஒன்றுமில்லை; அவனையல்லாமல் வீடாகிய ஊருக்குள் புகுதும் வழியை அறியேன் என்றவாறு.

அவனை ஒழிய அமரரும் இல்லை என்றது அவனே எல்லா அமரர்களுக்குள்ளும் அந்தர்யாமியாய் இருந்து செயற்கண் ஆற்றுப்படுத்துகின்றவன்; அவனை ஒழிந்து தேவர்கள் யாரும் வாழமுடியாது என்பதாம். சிவனை மறந்து, தாமே தேவர் தேவதேவர் என்று தருக்கித் திரிந்தவர்கள் பட்ட துன்பங்களைத் தக்க யாகத்தும். சூரன் அரசியலினும் காண்கின்றோமன்றோ ? அவை கொண்டு தெளிக என்பது.

அவனன்றிச்செய்யும் அருந்தவம் இல்லை என்பது உழைப்பின் அருமையை அறிந்து ஊதியம் அளிக்கும் தலைவன்போலத் தவச் சிறப்பறிந்து பயனளிக்கத் திருவுளம்பற்றுபவர் சிவனொருவரே ஆதலானும், ஏனைய சிறு தெய்வங்கட்கு, பயனளிக்கும் பதவி இன்மை யானும், சிறுதேவர்களை நோக்கிச் செய்கின்ற தவங் கட்கும் பயனளிப்பவர் இவரேயெனச் சித்தியார் தெரிவிப்பதாலும் அவனை முன்னிட்டுச் செய்யாத தவங்கள் பயனற்றசெயலாம் என்பது கருத்து.

மூவர் தேவர்க்கும் உடனாய் நின்று அவரவர்களை அந்தந்தப்பதவியில் நிலைபெறுத்தி அவரவர்கள்தொழில் களை ஆற்றச்செய்வார், சிவன் ஒருவனே, ஆதலின் மூவரால் ஆவதொரு காரியமும் இல்லை என்றவாறும்.

மூலனுடம்பிற் புகுந்தசிவயோகியார் ஆதலின், எடுத்த இடைச்சட்டைக்கேற்ப ஒட்டுவானின்றி ஊர் புகத் தெரியாத பசுப்போல அவனன்றி ஊர்புகும் வழியை அறியேன் என்றார். ஊர் புகுதல் - ஆக்கள் லயமாகும் தானத்தையடைதல். ஆலயம் -வீடு (முத்தி); திருவடி நெடுங்கரை; அதில் சேர்த்தல் இடையனாகிய ஒட்டு வான் செய்யவேண்டிய பணி. அவனில்லையானால் திரு வடியையடைய அறியேன் என்று தெரிவித்தவாறு.

முன்னையொப் பாயுள்ள மூவர்க்கு மூத்தவன்
தன்னையொப் பாயொன்றும் இல்லாத் தலைமகன்
தன்னைஅப் பாஎனில் அப்பனு மாய்உளன்
பொன்னையொப் பாகின்ற போதகத் தானே. (7)

இம் -எனின், நெஞ்சத்தாமரையுள் நிலவும் இறைவன் ஒப்புயர்வற்றவன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : பழைமையிலேயே பிரம விஷ்ணு உருத் திரர் என்று ஒருங்குவைத்து எண்ணி உரைக்கப்படு கின்ற மூவருக்கும் மூத்தவன்; தனக்கு ஒப்பாக எந்தப்பொருளும் இல்லாமையோடு அப்பொருள்கட் கெல்லாம் தலைவனும் ஆனவன்; யாரேனும் முறுகிய அன்பால் சற்புத்திரமார்க்கத்தில்நின்று அப்பா என்று அழைத்தால் அவர்களுக்குத் தந்தையும் ஆகும் தண்ணளியான்; அவன் எங்கு உள்ளவன் எனில் பொன்னுக்கு ஒப்பாகிய நெஞ்சத்தாமரையின்கண் நிலவுபவன் என்றவாறு.

மூவரும் சிவத்தால் அதிகாரம் அளிக்கப்பெற்றுச் சிவனாணைவழி நின்று தத்தம் செயலை ஆற்றுவதால்

தமக்குள் ஒப்பாகிய பழைமையான மூவர்க்கும் மூத்தவன் என்பது முதலடியின் கருத்து. ஒப்பா யுள்ள முன்னை மூவர்க்கு மூத்தவன் எனக்கூட்டுக. முன்னை மூவராவார் என்றது பிரகிருதிமாயாபுவனத்து நின்று முத்தொழிலைச் செய்வாரையன்று, அவர்கட்கு முன்னோராகிய சுத்தமாயாபுவன வாசிகளை என்க.

தன்னை– தனக்கு; வேற்றுமைமயக்கம். ஒன்றும்– உயர்திணை அஃறிணையாகிய இவற்றுள் ஒரு பொரு ளும். அப்பனுமாய் என்றது, தனயன் தவறு செய்யின் வளார்கொண்டு மெல்ல ஒச்சித் திருத்தி, புகட்டுவ புகட்டி, பூணுவ பூட்டி, உணருவ உணர்த்திப் பாது கர்க்கும் தந்தைபோல அப்பா என்று அழைக்கின் திருத்தி ஆட்கொள்வர் என்பதை விளக்கியது. அப் பனும் என்ற எதிரதுதழீஇய எச்சவும்மை "அம்மை நீ அன்புடைய மாமனும் மாமியும் நீ" என்பார்க்கு அவ்வந்நிலையிலிருந்து அருள் செய்வன் என்பது தந்து நிற்றல் காண்க. பொன்னை யொப்பாகின்ற போது அகத்துளன் – பொன்னிறத் தாமரையின் பொகுட்டி னுள்ளவன். இதயகமலம் பொன்னிற மாதலின் இங்ஙனம் கூறினர் என்க.

தீயினும் வெய்யன் புனலினும் தண்ணியன்
ஆயினும் ஈசன் அருள்அறி வார்இல்லை
சேயினும் நல்லன் அணியன்நல் லன்பர்க்குத்
தாயினும் நல்லன்பின் தாழ்சடை யோனே. (8)

இ-ம்–எனின், இறைவன் எத்துணை எளிவந்தவ னுயினும் அவனருளை அறிவார் இல்லையே என்று இரங்குதல் நுதலிற்று,

இ-ள்: பின்தாழும் சடையுடைய பெருமான் தீயினும் வெப்பம் மிகுந்தவன்; நீரினும் தண்ணியன்; குழந்தையைக்காட்டிலும் நல்லவன்; நல்ல அன்பர் கட்கு மிக அணுமையிலுள்ளவன்; தாயினும்நல்லன். ஆயினும் அவனது அருளை அறிகின்ற பக்குவிகள் இல்லையே என்றவாறு.

குற்றம் செய்வார்க்கு அரசன் கொடியன். உபதேசம் கொள்ளமாட்டாத – வைத்தபடியிருக்க மாட்டாத சீடனுக்குக் குரு கொடியன். தகாதசெயல் புரியும் தனயனுக்குத் தந்தை கொடியன். அதுபோல சர்வேசுவரன் தத்துவவிசாரமற்று அல்லன புரியும் ஆன்மாக்களுக்குத் தீயைக்காட்டிலும் கொடியன் மரஞ்செடி முதலிய தாவரசாதிகட்கு வெயில்இன்றேல் வளர்ச்சியில்லையாதல்போல, நெறிதவறிச் செல்லுகிற ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் வெய்யனாக வேண்டும். தண்ணீருக்குக் குளிர்மை இயற்கையாயிருந்தும் அது வெந்நீரான போது அவ்வெம்மை ஏறட்டுக் கொண்ட சுபாவமோ. அதுபோல இறைனுக்கு வெம்மை உயிர்களை ஈடேற்ற ஏறட்டுக் கொண்ட இயல்பேயாம் என்க. "மறமலி அகிதம் செய்யின் நிக்கிரகத்தை வைப்பன்" என்ற சிவஞானசித்தியாரையும் சிந்திக்க. "தீயினுள் தெறலும் நீ" என்பது பரிபாடல். இதன் விளக்கத்தை,

"நிக்கிர கங்கள் தானும் நேசத்தால் ஈசன் செய்வது
அக்கிர மத்தால் குற்றம் அடித்துத்தீர்த் தச்சம் பண்ணி
இக்கிர மத்தி னாலே ஈண்டறம் இயற்றி டென்பன்
எக்கிர மத்தி னாலும் இறைசெயல் அருளே என்றும்"

என்னும் சித்தியார் கொண்டு தெளிக.

புன்லினும் தண்ணியன் ; இயல்பே தண்மையான பொருள் நீர்: அதனிலும் அன்பர்க்குத் தண்ணியன் இறைவன் என்பதாம். தண்மை விரும்பற்குரியது. வெப்பம் வெறுத்தற்கு உரியது. ஆயினும் காலவேறு பாட்டானும் அதிகாரி பேதத்தானும் அவை மாறித் துய்க்கப்படுகின்றன; அதுபோல இறைவன் யாண்டும் தன்னிலை திரியாது வன்பர்க்கு வெய்யனாய் அன்பர்க் குத் தண்ணியனாகவே இருப்பன் என்பதும் ஆம். "அறமலி இதம் செய்வோருக்கு அநுக்கிரகத்தைச் செய்வன்" என்ற சித்தியாரைச் சிந்திக்க.

சேயினும் நல்லன் : சேய் – குழவி. சேய் காமக் குரோதாதிகள் பற்றாதது; ஒன்றிலும் தன்னலங்காரண மாக விருப்பு வெறுப்புக் கொள்ளாதது; விருப்பு வெறுப்புத் தோன்றுமாயினும் அவற்றை வயிரங் கொள்ளவிடாது மறக்கும் தன்மையது. இத்தகைய சேயினும் நல்லவன் சிவன் என்கின்றது.

"तदेतत्प्रेयः पुत्रात्प्रेयो वित्तात्प्रेयोऽन्यस्मात्सर्वस्मा-दन्तरतरं यदयमात्मा"

என்பது பிருகதாரண்யகம்.

அணியன் : அணுமையிலிருந்து ஆட்கொள்பவன் "நணியாய்" என்ற மணிவாசகம் ஈண்டுக் கருதுதற்கு உரியது.

தாயினும் நல்லன் ; "பால் நினைந்தூட்டும் தாய்" என்பர் மாணிக்கவாசகர். குழவியின் பசியை அறிந்து ஊட்டுபவள் தாய். பால்உண் குழவி பசுங்குடர் பொறாதென நோயுண் மருந்தைத் தானுண்பவள் தாய்.

அதுபோலப் பரமகருணாநிதியாகிய சிவன் உயிர்களின் பக்குவமறிந்து உதவுகிறார். கரியவிடத்தைக் கண்டத் தடக்கித் காப்பாற்றியதில் தாய்க்கருணையைக் காண்க. "தாயினும் நல்ல தயாவான தத்துவனே" எனத் திருவாசகம் அருளுவதும் காண்க. இங்ஙனம் இருக் கவும் அவனருளிருந்தபடியை அறிவார் இல்லையே என்று இரங்கிக் கூறியவாறு.

பொன்னால் புரிந்திட்ட பொற்சடை என்னப்
பின்னால் பிறங்க இருந்தவன் பேர்நந்தி
என்னால் தொழப்படும் எம்இறை மற்றவன்
தன்னால் தொழப்படு வார்இல்லை தானே. 9

இம் – எனின், தலைவனுடைய பெயரும் குறியும் பெருமையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள்: அவனுக்கே உரிய சிறப்பான அடை யாளம் யாதெனின், பசும்பொன்னாற் செய்து முறுக்கி விடப்பட்ட அழகியசடை முதுகிற்கிடந்து விளங்க இருந்தவன்; அவன் பெயர் யாதோ எனின் நந்தி என்பது: அவனது பரிசு யாதோ எனின், என்னால் தொழத்தக்கவன்; எமக்குத் தலைவன்: அவனால் தொழத்தக்கவர் யாரும் இல்லாதவன் என்றவாறு.

என்னால் என ஒருமையும் எம் இறை எனப் பன்மையும் இயையக்கூறியது அவனியல்பு அறிந்து வணங்குவேன் யான்; நீவிர் வாளா இருப்பீரல்லீர்; நுமக்கும் தலைவன் அவனே என உலகவரையும் உளப்படுத்திக் கூறிய கருணைத் திருவாக்காம் என உணர்க. அவனே முழுமுதற்கடவுளாதலின் அவனால் தொழப்படுவார் யாருமே இல்லை என்க,, சேர்ந்து.

அறியாக் கையுனை'' என்ற திருவாசகமும் காண்க. மற்று என்பது வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

தானே இருநிலம் தாங்கிவிண் ணாய்நிற்கும்
தானே சுடும்அங்கி ஞாயிறும் திங்களும்
தானே மழைபொழி தையலு மாய்நிற்கும்
தானே தடவரைத் தண்கடல் ஆமே (10)

இம் - எனின், சிவமே எல்லாமாக விளங்குவது என்பதை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் சிவமாகிய தானே இந்தப் பெரிய நிலத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு ஆகாசவடிவாக இருக்கும்; தன்னகப்பட்ட பொருளைச் சுட்டு ஒன்றுவிக்கிற அங்கியும், ஞாயிறும், திங்களும் ஆகிய மூன்று ஒளிப் பொருளுமாயிருக்கும்; தானே மழையைப் பொழிவிக்கின்ற திருவருட் சத்தியாகவும் இருக்கும்; தானே தடங்கிரியும், குளிர்கடலுமாக இருக்கும் என்றவாறு.

இருநிலந்தாங்கி விண்ணாய் நிற்கும் என ஐம்பூதங்களுள் முதலும் கடைசியும் கூறவே இடைப்பட்ட புனல் கால் இவற்றிற்கும் விரிந்து இடங்கொடுத்து நிற்றல் குறிக்கப்பெற்றமை காண்க. அடுத்து அங்கியும் ஞாயிறும் திங்களுமாகிய ஒளிப்பொருள்கள் மூன்றும் தாமே என்பது விளக்கியவாறு. மழைபொழி தையல் - பராசத்தி. "முன் இக்கடலைச் சுருக்கி" என்ற திருவெம்பாவையில் மழை பராசத்தியின் அருளாகவே அறிவிக்கப்பெற்றமை கருதுக. அன்றியும் மழைபொழி தையல்-சுக்கிரன்; களத்ர காரகனுகிய பெண்தெய்வம் அவன் ஆதலின் இங்ஙனம் கூறினுர்

என்பர். அவ்வுரை ஈண்டு இயைபுடையதாகாமை யும் ஏற்புடையதாகாமையும் நோக்கித் தெளிக.

அயலும் புடையும்எம் ஆதியை நோக்கில்
இயலும் பெருந்தெய்வம் யாதுமொன் றில்லை
முயலும் முயலில் முடிவுமற் றுங்கே
பெயலும் மழைமுகில் பேர்நந்தி தானே. 11

இம்–எனின், எங்குத்தேடினும் இவரன்றித் தேவதேவன் இல்லை என்பதுஉணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்: அயலிலும் ஏனைய பக்கங்களிலும் எம் முதல்வனாகிய பரமசிவனைத் தரிசிப்பதால் அவனைக் காட்டிலும் தெய்வத்தலைவன் வேறொருவரும் இல்லை: உயிர்கள் செய்யும் முயற்சியும் அவன்; அம்முயற்சி யின் முடிவாகிய பயனும் அவன்; பெய்கின்ற மழை நீரும் அவன்; மழையையுடைய மேகமும் அவன்: அவன்பேர் நந்தி என்பது என்றவாறு.

அயல்–பக்கம். இது தத்தம் இருக்கைக்கு இரு மருங்கும் அடுத்துள்ளது. புடை அதற்கு அடுத்து உள்ளது. பக்கங்களில் பரமன் விளங்குவதைக் கண்டு இவனைக் காட்டிலும் பெருந்தெய்வம் உண்டோ என விதர்க்கித்து நோக்கியபோது எங்கும் வேறொன்று காணப்படாமையால் உறுதிப்பட்டுக் கூறியது இது. பார்க்குமிடம் எங்கும் அவனே காணப்படுகின்றான் என்பது. பார்க்கும் இடம் எங்குமொரு நீக்கமற நிற்கின்றநிலை வேறுயாருக்கும் இல்லை என்றவாறு.

அயல் என்றது சித்தாந்தசைவம் ஒழிந்த அகச் சமயங்களையும், புடை என்றது அகப்புறச் சமயங் களையும். இவற்றில் எல்லாம் எம்முடைய ஆதியே

முதற்கடவுளாக விளங்குதலும், வேற்றுச்சமயங்களில் விளங்கும் தெய்வங்களும், இவர் ஏவல்வழி நின்று இயங்குவர் ஆதலின் பெருந்தெய்வம் ஆகாமையும் ஆய்ந்து துணிந்து எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பரம காரணனை காருண்யமூர்த்தி சிவனே என்று அருளப் பெற்றது எனலுமாம்.

முயற்சி -உழைப்பு. முயன்றால் முடியாப் பொருளுளவோ ஆதலின் சிவமுயற்சியே எல்லாம் பயக்கும் என்ற உலகாயதர்க்கு உண்மை உணர்த்த முயற்சியும் அவனே என்றது. சிறுமுயற்சி செய்தவன் பெரும்பயனையும் பெருமுயற்சி செய்தவன் சிறு பயனையும் பலநாள் முயன்றும் பயனின்மையும் எய்துவதை உலகில் காண்கின்றோம் ஆதலால் அவரவர் செய்யும் முயற்சிக்கு ஏற்ப வினைப்போகமாகிய பயனை அளந்தூட்டுவான் இறைவனாதலின் பயனும் அவனே என்று கூறப்பட்டது. மழையால் நீரும், மேகத்தால் மழையும் எய்தக் காண்கின்றோம் ஆதலின் எந்தக் காரியமும் ஒரு காரணத்தை உடையதாகி, அந்தக் காரணங்கள் யாவும் ஒரு பரமகாரணனிடத்துண்டாம்; அப்பரமகாரணனே பரசிவன் என்றவாறு.

கண்ணுத லான்ஒரு காதலின் நிற்கவும்
எண்ணிலி தேவர் இறந்தார் எனப்பலர்
மண்ணுறு வார்களும் வானுறு வார்களும்
அண்ணல் இவன்என் றறியகி லார்களே. 12

இம் -எனின், சிவத்தின் கருணையும் உயிர்களின் அறியாமையும் இத்தகைத்து என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : காக்கும் காதலோடு சிவன் இருக்கவும் எண்ணற்ற தேவர்கள் இறந்தவர்களாக, மக்கள் பலரும் தேவர்கள் பலரும் 'சிவனே எமக்கெல்லாம் தலைவன்' என்று அறியும் ஆற்றல் அற்றிருக்கின்றார்களே! இவர்களுடைய அறியாமை இருந்தபடி என்னே! என்றவாறு

கண்ணுதலான் நிற்கவும், தேவர் இறந்தார் என மண்ணுறுவார்கள் பலரும், வானுறுவார்கள் பலரும், இவன் அண்ணல் என்று அறியகில்லார்களே எனக் கூட்டி முடிவு காண்க.

மும்மலச்சேற்றில் அழுந்தி வீடு காணாது தவிக்கும் ஆன்மாக்கள், இம்மலச்சேற்றில் யாம் அழுந்துவது மல நீக்கம்பெற்றுக் கரையேற என்பதுணர்ந்து நெறி நின்று ஈடேறத் தாகங்கொண்டு 'எப்போது வருவர்; அருள் நீர் உதவிக் காப்போம்' என்ற காதலுடன் பரசிவன் கங்கணங்கட்டி நிற்கின்றான். அங்ஙனம் இருந்தும் எண்ணிலி தேவர்கள் புண்ணியப் பயனாகிய போகத்தை நுகருகின்றகாலத்திலே இந்தப் போக மாகிய பொன்தோணிகொண்டு கரையேறமாட்டாமல் மீட்டும் பிறவியும் பாவமும் நிறைந்த சேற்றுநீர்க் கடலுக்கே சென்று அழுந்த வாளா இறந்து போகின்றனரே; அவர்கள் அங்ஙனம் வாளா இறந்தது சிவனே பதி என்று உணரமாட்டாமையாலன்றோ! அங்ஙன மாகவும் மண்ணுளாரும் விண்ணுளாரும் இன்னமும் அறியகில்லாரே; என்னே இவர் மடமை! என்றபடி. விண்ணுளார் சிவனையுணர்ந்து பொருந்தப் பிறந்தவர்கள். மண்ணுளார் கருமபூமியினின்று குருவழிநின்று கேட்டுத் தெளிந்து வீடுபொருந்தத் தோன்றியவர்கள்;

இவ் இருவகையினரும் பிறந்ததன் காரணத்தினை மறந்தனர் என்பதாம்.

மண்ணளந் தான்மல ரோன்முதல் தேவர்கள்
எண்ணளந் தின்னம் நினைக்கிலார் ஈசனை
விண்ணளந் தான்தன்னை மேலளந் தாரில்லை
கண்ணளந் தெங்கும் கடந்துநின் றானே. 13

இம் – எனின், பதவிகளின் நிற்பார் பரமனை அறிந்திலர் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள்: படைத்தலாதி தொழில் மேற்கொண்டு பதவிகளில் நிற்கும் திருமாலும் பிரமனும் முதலாகிய தேவர்கள் எத்தனையோ எண்ணங்களை அளந்து கொட்டிக்கொண்டு, ஈசனை நினைக்கின்றார்களல்லர்; சூரியனைப்போல உடனின்று காட்டும் உபகாரம் செய்யும் சிவத்தை மேலும் கலந்துநின்றாரில்லை; இறைவன் இவர்கள் கண்ணிற் கலந்தும் கடந்தும் நிற்கின்றான் என்றவாறு.

மண் அளந்தான் – மூவுலகை ஈரடியால் அளந்த திருமால். இங்ஙனம் அளந்து மாவலியை அடக்கிய பெருமையினால் செருக்குற்று என்னென்னவோ எண்பது கோடி எண்ணங்களை எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றான். மலரோன் - உந்தியந்தாமரைப்போதில் உள்ள பிரமன். அவன் எஞ்ஞான்றும் மென்மையை விரும்புபவனாக எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்; இருவர்களுமே ஈசனை மறந்தனர். இவர்கள் நிலையே இவ்வாறாக, இவர்களை முதல்வராகக்கொண்ட ஏனைய தேவர்களும் அங்ஙனமேயாயினர். எண் – எண்ணம். அளந்து – மிகுதிப்படுத்தி.

விண் அளந்தான் என்றது சூரியனை. சூரியன் கண்ணொளிக்கு உபகாரமாய்க்கலந்து பொருள்களையறியத் துணைசெய்யுமாறுபோல இறைவன் உயிர்களைக்கலந்து நின்று அறியச்செய்கின்றான். காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளத்தை எங்ஙனம் கண் அறிவதில்லையோ அதுபோல உபகாரப்பட்டுநிற்கும் சூரியனைப்போன்ற சிவத்தையும் உயிர்கள் அறிவதில்லை என்பது விளங்க 'விண் அளந்தான் தன்னை மேலளந்தார் இல்லை' என்று அருளினர். அளத்தல் - மூவகைப் பிரமாணங்களுள் ஈண்டுப் பொருந்துமாற்றான் ஆராய்ந்து அறிதல். ஆகவே சூரியனைப்போலக் கலந்துநின்று காட்டும் சிவத்தை மேலும் பிரமாணங்களால் ஒருவகையான் அளந்து, அநுபவித்தார்கள் இல்லை என்பது கருத்து.

இறைவனே இவர்கள் கண்ணொளியோடு கலந்தும், காணப்படுபொருளாய் எங்குமாயும், அவ்விரண்டு நிலையையும் கடந்து வேறாய் அப்பாற்பட்டும் நின்றான் என்பார் 'கண்ணளந்து நின்றான்' 'எங்கும் நின்றான்' 'கடந்து நின்றான்' என்றருளினர். அளந்து - அளாவி (கலந்து). இதற்குப்பொருந்தாவுரைதோன்ற உரைத்து இடர்ப்படுவார் பலர். அதனை எடுத்தாய்ந்து மறுத்தலும் மரபுவழுவாம் என மறந்தாம்.

கடந்துநின் றான்கம லம்மல ராதி
கடந்துநின் றான்கடல் வண்ணன்எம் மாயன்
கடந்துநின் றான்அவர்க் கப்புறம் ஈசன்
கடந்துநின் றான்எங்கும் கண்டுநின் றானே. 14

இம் - எனின். சிவஞானிகளால் தெளிவாகக் காணப்படுகின்ற ஈசன் அரிபிரமாதிகளால் காணப் படாதவன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் : இருவகைப்பற்றையும் கடந்து நிற்கும் பரம ஞானிகளால் எவ்விடத்தும் காணப்பெற்று நிற்கும் சருவேசுவரன், தாமரைமலரில் எழுந்தருளியுள்ள முதலாவதாகிய படைத்தற்றொழிலேச் செய்யும் பிரமனுக்கு அப்பாற்பட்டவனுயினன்; அங்ஙனமே எமது மாயனுகிய கடல்வண்ணனுக்கும் அப்பாற்பட்டவனுயினன்; அவ்விருவர்க்கும் அப்புறமுள்ள சங்காரகிருத்தியம் செய்யும் ஈசனுகிய உருத்திரனேயும் கடந்து நின்ருன் என்றவாறு.

கமலம்மலர் என்பது விரித்தல் விகாரம். ஆதி என்றது ஆதித்தொழிலாகிய படைத்தலேச் செய்கின்றமையின், உருத்திரன் சாரூபம்பெற்ற பக்குவான்மர் ஆதலின் ஈசன் எனப்பட்டார். ஆகவே மும்மூர்த்திகளும் பதவிகளில் நிற்பவர்களாதலின் இறைவன் அவர்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன் ஆயினன். இருவகைப்பற்றையும் கடந்து நின்ற பரம ஞானியர்க்கு எங்கும் காணப்பெற்று நிற்பவன் சிவனே என்பது கருத்தாதல் காண்க.

ஆதியு மாய்அர னுய்உட லுள்நின்ற
வேதியு மாய்விரிந் தார்ந்திருந் தான்அருட்
சோதியு மாய்ச்சுருங் காததோர் தன்மையுள்
நீதியு மாய்நித்த மாகிநின் ருனே. 15

இம்-எனில், சொரூபசிவம்: லய போக அதிகார நிலேகளே மேற்கொண்டு எமக்கு அருள் செய்யும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் : திருவருட் சோதியாயும் என்றும் குவியாத இயல்போடு விளங்குகின்ற நீதியாயும் நித்திய

வஸ்துவாயும் நின்ற சிவம், முதலாவதான லயசிவ மாயும், போகசிவமாயும், திருமேனிதாங்கி நிற்கின்ற அதிகாரசிவமாயும் விரிந்து ஆன்மாக்களின் பக்குவ நிலைகட்கு ஏற்ப நிறைந்திருந்தான் என்றவாறு.

"சூர்யகோடி ஸமப்பிரபம்" என்பது ஆகமம் ஆதலின் கோடி சூர்யர்களைப்போன்ற சோதியாய் இருப்பது சொரூபசிவம். ஒளியுண்டாயின் சூடும் உண்டென்பது நியாயமாதலின் அது அருட்சோதியாய் அபின்னமாகி நிற்கிறது என்பது. "அலகில்சோதியன் என்னும் இலக்கண இலக்கியத்து முதற்செய்யுட்பகுதி யையும் முன்னுக. நீதிக்குக் குவிதல் விரிதல் ஒன்று மில்லை. "மலர்தலும் கூம்பலும் இல்லது அறிவு" என்கின்றது திருக்குறள். அக்குறள் கூறும் அறிவு பசுஞானமும், பாசஞானமுமாகிய அறிவு. அவற் றிற்கே அந்நிலை எய்துமாயின் நித்தியமாகிய நீதிக்குச் சுருக்கம் ஏது என்க. ஆதலின் 'சுருங்காததோர் தன்மையுள் நீதி என்று அருளினர். இவ்வண்ணம் சோதியும் நீதியும் நித்தமுமாக நிற்கும் சொரூபசிவம் லய போக அதிகார நிலைகளை எமக்காக எய்தி அருள் வழங்குகிறது என்பதாம்.

ஆதி—முதலாவதான லயநிலை. இந்நிலை சூக்கும லயமும் தூல லயமும் என இருவகைப்படுமன்றோ ? அவற்றுள் ஆதி என்றது எந்த லயத்தையோ எனின் சூக்குமமான இச்சாஞானக் கிரியை என்னும் மூவகை சத்திகளோடு புணர்ந்து விந்துவிற்பதிந்து தூல ஐந் தொழிற்கு ஏதுவான சூக்கும ஐந்தொழில் செய்துநிற் கும் அவதரமாகிய தூலலயத்தையேயாம். ஏனெனில்? சுருங்காததோர் தன்மையுள் அருட்சோதியும் ஆய்

என்றபோதே இருவகை மாயைகளிலும் ஒடுங்கிய இருவகைப் பிரபஞ்சமும் மீளத்தோன்றுமாறுகுறித்து ஞானசத்தி மாத்திரையான் நோக்கிநின்ற நிலையாகிய சூக்குமலயம் முன்பு கூறப்பட்டமையின் என்க. அன்றியும் ஆண்டே, ஞானசத்திமாத்திரையாய் நோக்குதலாகிய பக்ஷபாதமுமின்றி அனைத்தினையும் பொதுமையின் நோக்கிநிற்கும் சூக்குமலயநிலை 'நீதியுமாய்' என்பதால் குறிக்கப்பெற்றமையும் கண்டுணர்க.

அரனாய் -போகசிவமாய். அரன் என்பது போகசிவத்தை உணர்த்துமாறு யாங்ஙனம் எனின், அரன் என்பது எல்லாவற்றையும் தன்னுள் அடக்குபவன் எனப் பொருள்படும். அவன் அங்ஙனம் அடக்குதல் ஆன்மாக்கள் இளைப்பாறற்பொருட்டே ஆதலின்; எல்லாவற்றையும் தன்னுள் அடக்கி இளைப்பாற்றி மேலும் தூய்மையுறுத்தற்பொருட்டு புனருற்பவஞ் செய்தற்குத் தூல இச்சா ஞானக்கிரியைகளோடு மணந்து நிற்கும் நிலையும் அவனுக்கேயுண்டு என்க. போகசிவம் சகள நிஷ்களத் திருமேனிகொண்டு ஆதி நிலையாகிய நிஷ்களநிலைக்கும். பின்வரும் நிலையாகிய சகளநிலைக்கும் இடைப்பட்டதான சகளநிஷ்களத் திருமேனி தாங்கிச் சதாசிவம் என்ற பெயருடன் விளங்கும்.

உடலுள் நின்ற வேதியுமாய்: சகளத்திருமேனியைத் தாங்கி நின்று அறிபொருளுமாய்; என்றது அதிகார சிவமாகிய மகேசுரனை என அறிக. இந்நிலையில் சிவன் விந்துவினின்றும் சுத்தப் பிரபஞ்சங்களை சந்நிதிமாத்திரையில் தோற்றுவித்துத் தொழிலாற்றி நிற்பன். இது சூக்கும அதிகாரம் என அறிக.

விரிந்து – அநந்தேசர், உருத்திரன் மால் பிரமன் முதலியவர்களில் விரிந்து. இஃது என்சொல்லிய வாறோ எனின், அதிகாரசிவம் அநந்தேசாதியர்களை அதிட்டித்து நின்று மோகினிமான்களினின்று மிசிரப் பிரபஞ்சமும் அசுத்தப்பிரபஞ்சமும் தோற்றுவித்துத் தொழில் செய்யும் அவதரமாகிய தூல ஐந்தொழிலைச் செய்து ஆர்ந்திருந்தான்; பரசிவம்முதல் பிரமனீருகச் சொன்னவர்களிடத்தும், அவர்களால் ஐந்தொழில் ஆற்றப்பெறுகின்ற பிரபஞ்சங்களிடத்தும் நிறைந்திருந்தான் என்பது. பிரபஞ்சம் என்னும் சொல்லே விரிந்தது என்னும் பொருளதாதல் காண்க.

நின்ருன், ஆதியுமாய் வேதியுமாய், விரிந்து ஆர்ந்து இருந்தான் என முடிக்க.

கோது குலாவிய கொன்றைக் குழற்சடை
மாது குலாவிய வாள்நுதல் பாகனை
யாது குலாவி அமரரும் தேவரும்
கோது குலாவிக் குணம்பயில் வாரே. 16

இம் -எனின், பரிபாகம் இல்லாதார் பரமன் திருமுன் பழகியும் பயனில்லை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : நரம்போடு விளங்குகின்ற கொன்றைப் பூவையுடைய குழன்ற சடையை உடையவரும் அழகு நிறைந்த ஒளிபொருந்திய நெற்றியினையுடைய உமாதேவியாரை ஒருபாதியாகக் கொண்டவரும் ஆகிய சிவபெருமானை, குற்றத்திற் கலந்து குணத்திற் பழகுகின்றவர்களாகிய அமரர்களும் தேவர்களும் குலாவி யாதுபயன் என்றவாறு.

சடையையுடைய வாள்நுதல் பாகனைக் கோது குலாவிக் குணம் பயில்வாராகிய அமரரும் தேவரும் குலாவி யாது? எனக் கூட்டுக.

கோது குலாவிய கொன்றை - பூநரம்போடுகூடிய கொன்றை. குழல் சடை - சுருண்ட சடை; வினைத் தொகை. வாள் நுதல் பாகன் என்று அருளுகின்றார் ஆதலின் கூந்தலையும் சடையையும் உடையவன் என்றார். மாது - அழகு; "மாதர் காதல்" ஆதலின். சிவகாமியாகிய வாணுதல் என்றும் ஆம். அமரர் - மரணம் இல்லாதவர் என்ற சிறப்பை உபசாரமாகப் பெற்ற பசு புண்ணியவான்கள். தேவர்கள் - சிவன் அதிட்டித்து நின்று செயற்படுத்தலால் ஒளி மேனி படைத்த உருத்திரனுதியர். கோர்து குலாவி - மல வாசனையோடுகூடிநின்று. உருத்திரன் பிரளயாகலருட் பக்குவனாய் முத்திபெற்றுத் தூல மலவாசனையுடைய வன்; மாலும் அயனும் சகலான்மாக்களுள் புண்ணிய மிகுதிப்பாட்டால் அதிகாரசத்தி பெற்று மும்மல பந்தம் நீங்காதவர்கள் ஆதலால் கோது குலாவி எனப்பெற்றது.

குணம் பயில்வார் என்றது இறைவன் அளித்த அதிகார குணத்தினின்று பழகுபவர்கள் என்பதாம். இவர்கள் மலவாசனையும் மலமுமற்றுப் பரமஞானி களாய்ப் பக்குவம் எய்தாமையின் சிவத்தோடு குலாவி யாது பயன்? தாமரையின் மணத்தையறியமாட்டாத மண்டூகம் அதனோடு பழகி என்னபயன் என்றார் என்க.

காயம் இரண்டும் கலந்து கொதிக்கினும்
ஆயம் கத்தூரி அதுமிகும் அவ்வழி
தேசம் கலந்தொரு தேவனென் றெண்ணினும்
ஈசன் உறவுக் கெதிரில்லை தானே. 17

இ-ம் – எனின், ஆன்மாக்களுக்கு ஈசனோடு உறவு கொள்ளுதலைக் காட்டிலும் சிறந்ததொரு இன்பம் இல்லை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் ; பரசரீரமும் அபரசரீரமுமாகிய இருவகைக் காயங்களும் கலந்து கொதித்தாலும் அவத்தைகளின் அனுபவமாகிய மணம் மிகும்; அவ்விடத்து ஆன்மா ஒளியோடு ஒன்றித் தன்னைத் தேவனாக எண்ணும்; ஆயினும், உடலுறவைக் காட்டிலும் ஈசனுறவுக்கு ஈடானது ஒன்றில்லை என்றவாறு.

காயமிரண்டு – இருவகைக் காயம், அது பரகாயமும். அபரகாயமுமாம். அவற்றுள் பரகாயம் என்பது காரணசரீரமும் கஞ்சுகசரீரமும் குணசரீரமுமாகிய மூன்றுமாம். அபரகாயம் என்பது சூக்குமசரீரமும், தூலசரீரமுமாகிய இரண்டும் ஆம். இவ்விருவகைக் காயத்தும் ஆன்மா கலந்துகொதித்தலாவது, கேவலாவத்தையில்நின்ற உயிர் அசுத்தமாயையில் கலக்குண்டபாகமாகிய காரணசரீரத்தைப் பொருந்தி அறிவிச்சை செயல்கள் சமஷ்டிரூபமாய் விளங்கப்பெற்று விருப்பு வெறுப்பின்றித் தெளிவு பெற்றதுபோன்ற நிலையும், கலை முதலிய கஞ்சுக சரீரத்தைப் பொருந்தி வியஷ்டிரூபமாகிய அறிவிச்சை செயல்களைப் பெற்றுநிற்கும் நிலையும், சாத்விக இராசத தாமதமாகிய குணசரீரத்தைப் பொருந்தி அக்குணங்களுள் அடங்கி நிற்கும்

நிலையும், மனம் முதலிய சூக்குமசரீரத்தைப் பொருந்தும் நிலையும், தூலசரீரத்தைப் பொருந்தும் நிலையும் முதலியன.

கத்தூரி அதுமிகும்: மணமும் மதமுமாகிய இரண்டையும் தருவது கத்தூரி. அதற்கு மான்மதம் என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. பஞ்சகோசஸ்தனுன ஆன்மாவுக்கும் மான் என்னும் பெயருண்மை ஓர்க. ஆதலால் 'கத்தூரியதுமிகும்' என்றது காரண சரீரத்தில் ஓர் ஆனந்தம் பெற்று அம்மயமாய் நிற்றலும், கஞ்சுகசரீரத்தில் அவற்றைச் சிறப்புவகையாற்பெற்று அம்மயமாய் நிற்றலும், குணசரீரத்தில் மனேமயமாய் நிற்றலும், சூக்குமசரீரத்தில் பிராணமயமாய்நிற்றலும் தூலசரீரத்தில் அன்னமயமாய்நிற்றலும் ஆகிய இவை என்க.

அவ்வழி தேசங்கலந்தொரு தேவன் என்று எண்ணினும் என்றது முற்கூறியவண்ணம் ஆன்மா பஞ்ச கஞ்சுகத்தனுய் நிற்கும்போது தன்னை ஒளியுடையவனுக எண்ணிக்கொண்டாலும் என்றவாறு. கேவல நிலையிலிருந்து சிறிதுசிறிதாக ஒளிகலந்த நிலையில் தன்னைத் தேவனுகஎண்ணிக்கொள்ளுகின்ற தன்மை ஆன்மாவோடுடனுள்ள ஆணவத்தின் காரியமாதலின் நோயால்விளைந்த இன்பம் நோயாமேயன்றி உண்மை இன்பம் ஆகாதவாறுபோல, பஞ்சகஞ்சுகனுய் ஐந்து அவத்தைப்படும் ஆன்மா அறிவுவிளக்கத்தால் முறையாக எய்துகிற ஆனந்தம் உண்மையானந்தமாக முடியாது; உயர்ந்ததாக முடியாது. ஆதலால் 'ஈசன் உறவுக்கு எதிர் இல்லை' என்று உண்மை உணர்த்தி எம்மையெல்லாம் ஈடேறவைத்தார் என்க.

இம்மந்திரத்து, வெண்காயமும் பெருங்காயமும் ஆகிய இரண்டும் கலந்துகொதித்தாலும் கத்தூரிமணம் மிகுகின்றது; அதுதான் லாபம். இம்மணம் தேச மெல்லாம் கலக்கக் கொதிக்கவைத்தவனே ஒருதேவன் என்று எண்ணினாலும் ஈசன் உறவுக்கு இவனுறவு எதிரில்லை என்று வேறும் ஒரு பொருள் தொனித்தல் காண்க: சித்தர்வாக்கு ஆதலின்.

அதிபதி செய்து அளகை வேந்தனை
நிதிபதி செய்த நிறைதவம் நோக்கி
யதுபதி யாதரித் தாக்கம தாக்கென
இதுபதி கொள்என்ற எம்பெரு மானே. 18

இம்—எனின், நிறைசெல்வத் தியாகனைத் திருமால் வேண்டிக்கொண்டமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : அளகாபுரிக்குத் தலைவனாகிய குபேரனை வடதிசைக்கு அதிபதியாக்கி, நிதிகளுக்கெல்லாம் பதியாகவும்செய்த நிறைந்த தவத்தை நோக்கி, யாதவ குலத் தலைவனாகிய திருமால் அன்புசெய்து பூசித்து 'அடியேனுக்கும் ஆக்கம் அளிக்க' என்று வேண்டிக் கொள்ள 'இதுதான் வழி ஏற்றுக்கொள்' என்றருளிய எம்பெருமான் இவன் என்றவாறு.

அதிபதி செய்து – வடதிசைக்கு அதிபதியாகச் செய்து என்றது திசைகாப்பாளருள் ஒருவனாகச் செய்து என்றவாறு.நிதிபதிசெய்த நிறைதவம் நோக்கி என்றது சங்கநிதி பதுமநிதி ஆகிய இரண்டுவகை நிதிகட்கும் அவனைத் தலைவனாக்கிய அவனுடைய நிறைந்த தவத்தைப் பார்த்து என்றவாறு. யதுபதி –

யதுகுலத்தவர் தலைவன்; கண்ணன். ஆக்காதுஆக்கு என – அடியேனையும் நிறைசெல்வனுக்கு என்று வேண்டிக்கொள்ள. திருமால் திருவுக்கெல்லாம் அதி தெய்வமாகிய திருமகளை மனைவியாகப் பெற்றிருந்தும் சிவகிருபையின்றிச் செல்வனுக முடியாது என்று எண்ணிச் சிவனைவேண்டிக்கொண்டான்; பொன்னும் மெய்ப்பொருளும் தருவான் அவனுதலின்.

இது பதி – இதுதான் வழி. பதி - வழி. கொள்– தெரிந்துகொள். முன்னர், நிறைதவம் என்றமையால் ஈண்டு இது என்று சுட்டப்பட்டது அத்தகைய நிறைந்த தவத்தையே என்க. என்ற எம்பெருமான் இவனுவன் என்று பெயரும் வினையும் வருவித்து முடிக்க.

இதுபதி ஏலம் கமழ்பொழில் ஏழும்
முதுபதி செய்தவன் மூதறி வாளன்
விதுபதி செய்தவன் மெய்த்தவம் நோக்கி
அதுபதி யாக அமருகின் றனே. 19

இம் – எனின், சந்திரனுக்கு அருள் வழங்கியதை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள்: மணம் கமழுகின்ற நல்ல நகரமாகிய உலகம் ஏழையும்இடுகாடாகச் செய்தவனும், உணர்த் தாமலே உணரும் மூதறிவாளனும், ஆகிய இறைவன், சந்திரன் செய்த வலிய உண்மையான தவத்தை நோக்கி, அத்தவத்தையே இடமாகக்கொண்டு எழுந் தருளியிருக்கின்றுன் என்றவாறு.

சர்வ சங்காரகாலத்து இறைவன் உலகேழையும் அழித்து இடுகாடாக்கிய பழமைக்கெல்லாம் பழமை

யாகிய ஞானசொரூபி. விதுபதி - சந்திரன். அவன் செய்த மெய்த்தவமாவது, தன் தவறை உணர்ந்து இறைவனையே புகலிடமாகப் புகுந்து உற்றுநோக்கி அவனையே உணர்ந்திருந்தது.

ஏலம் கமழ் பொழில் - மணம் வீசுகின்ற உலகு ஏழும். பொழில் - உலகு. முதுபதி - சுடுகாடு. ஏலம் என்பது மணம் என்ற பொதுமையினின்றது.

முடிவும் பிறப்பையும் முன்னே படைத்த
அடிகள் உறையும் அறனெறி நாடில்
இடியும் முழக்கமும் ஈசர் உருவம்
கடிமலர்க் குன்றம் மலையது தானே. 20

இம் - எனில், வேதாகமங்களை ஆராயின் இடி மலை முதலிய எல்லாம் அவனது வடிவே என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்: இறப்பையும் பிறப்பையும் தொன்று தொட்டே உயிர்களாகிய நமக்கென்று தோற்றுவித்த அடிகளாகிய பரமேசுவரன் உறையும் வேதாகமங்களை ஆராயின், இடியும் அதன் முழக்கமும் அவருடைய உருவங்கள்; மணமுள்ள மலர்கள் நிறைந்த குன்றுகளும், மலைகளும் அவருடைய வடிவேயாகும் என்றவாறு.

உயிர்களுடைய மலத்தை வாட்டிக் கன்மங்களையும் நுகரச்செய்து ஒழித்துக் கரையேற்றுகைக்காக அழித்தும், மீட்டும் பிறப்பித்தும் வினையல்வினை செய்கின்றாராதலின் 'முடிவும் பிறப்பையும் முன்னே படைத்த அடிகள்' என்று அருளிச்செய்தார்.

முடிவும்—எல்லாவற்றையும் தன்னகத்துஒடுக்கிக் கொள்ளுதலையும், பிறப்பையும் – மீளத்தன்னிடத்து நின்று தோன்றச்செய்தலையும், படைத்த அடிகள் – உண்டாக்கிய முதல்வன் என்பதுபொருள். பிறப்பையும் என்பதற்கு ஏற்ப முடிவும் என்றவிடத்து இரண்டாம் உருபு விரித்துக்கொள்க. முடிவின்பின் சத்தியையும் தன்னுள் அடக்கித் தாளுெருவனே நிற்றலின் அடிகள் எனப்பெற்றது.

அறன்நெறி - விதிமார்க்கம் கூறுகிற வேதமும், சரியையாதி உபாயங்களை அறிவிக்கும் ஆகமமுமாம். இவையே ஞானசொரூபியாகிய இறைவன் உறையும் இடங்கள். இறைவன் நூலாதலின் இங்ஙனம் உபசரிக் கப்பெற்றது. இடியும் முழக்கமும் ஈசர் உருவம் - வானிலுண்டாகும் இடியும் முழக்கமும் ஈசர்உருவம்; அதாவது சிவசூரியனுடைய கதிர் மாயையின்வந்து பொருந்தியவுடன் உண்டாகிற தொனியும், அங்ஙனம் பொருந்துகிற கதிருமாம். வேதாகமங்களில் சொல் லப்பெறுகின்ற அறிவுருவேயன்றி இவையும் அவன் உருவே என்றவாறு. இடிக்கும் முழக்கத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு யாதோ எனின், இடி உண்டான போது நம்மறிவிற்கு ஒளியாகவும் ஒலியாகவும் புலனு கின்றது; ஆதலின், ஒலியாகிய முழக்கத்தைப் பின் கூறவே இடி என்றது மின்னலாகிய ஒளியை உணர்த் திற்று என்பது வெளி. ஆகவே இடி மின்னொளியும், முழக்கம் அதன் ஓசையுமாம் என்க.

द्यावा पृथिवी अन्तरेव समाहिते उभावग्निश्च वायुश्च सूर्या चन्द्रमसावुभौ विद्युन्नक्षत्राणि यच्चास्येहास्ति सर्वं तदस्मिन् समाहितमिति ॥ २ - ३ ॥

'அக்கினியும், வாயுவும், சூரியனும், சந்திரனும் மின்னலும், நட்சத்திரங்களும், இன்னும் உள்ளனவும் இருந்தில்லனவும் எல்லாம் இதனுள் அடங்கும்' என்ற சாந்தோக்கியசுருதியும் ஈண்டு நினைத்தற்குரியது.

கடிமலர்க்குன்றம் மலை அதுதானே: அது - அந்த உருவம். திருட்டி கோசரமான குன்றமும், மலையு மாகும். மூக்கிந்திரியத்திற்கு மணமாதலும் உடையது என்பார். குன்றத்திற்கு அடையாக்கிக் கடிமலர்க் குன்றம் என்றார். தான் ஏ அசை. தான் என்பதை மட்டும் அசையாக்கி அதுவே எனத் தேற்றப்பொரு ளில் வந்ததாகவும் கொள்க.

இம்மந்திரம், ஈசனுருவம் வேதாகமங்களாகிய ஞானசொரூபம் எனவும், இடியும் மின்னலும் மலர்க் குன்றமும் மலையுமாக இந்திரியகோசரமுமாக இருத் தலின் இவற்றையெல்லாம் மாயாகாரியமாகிய பூதமாக உணராமல், மாயாதீதமாகிய மகேஸ்வர வடிவாகக், காண்டலே ஞானியின்செயல் எனவும் உணர்த்து கின்றது.

வானப் பெருங்கொண்டல் மாலயன் வானவர்
ஊனப் பிறவி ஒழிக்கும் ஒருவனைக்
கானக் களிறு கதறப் பிளந்தஎம்
கோனைப் புகழுமின் கூடலும் ஆமே. 21

இம் - எனின், இறைவனைக் கூடும் உபாயம் இது என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்: வானில் வரும் பெருங்கொண்டலாய், மால் அயன் முதலிய தேவர்களின் இழிந்த பிறவியை

ஒழித்து ஈடேற்றும் முதல்வனுய், காட்டு யானையைக் கதறப் பிளந்த பெருவீரனுய் உள்ள எம் தலைவனைத் தோத்தரியுங்கள் ; அவனை அணைந்து உய்யலாம் என்றவாறு.

வானப் பெருங்கொண்டல் - வானில் இயங்கும் பெரியமேகம். மேகமானது மழையை எதிர்நோக்கும் நன்செய் புன்செய், எதிர்நோக்காத கடல், பாலை இவற்றில் நியதிதவருமல் பெய்யும். பெய்யினும் பாலை பயன்படுத்திக்கொள்ளாது: கடல் உவராக்கும்: செய்யிடம் ஏற்று உணவாயும், நீராயும் உதவும். அது போல எதிர்நோக்கும் அன்பருளத்தும், எதிர்நோக்கா வன்பருளத்தும் இறைவன் ஒப்ப வீற்றிருந்து ஆன்மா என்ற பொதுமையின் அருள்வழங்குவர். ஆனுலும் அடைந்து உய்வது அன்பருளமே என்பதை விளக்கக் கொண்டலாக உருவகித்தது என்க.

மால் அயன் வானவர் ஊன்ப்பிறவி ஒழிக்கும் ஒருவனை: புண்ணியமேலீட்டால் பதவிகளை ஏற்று நிற்கும் மாலும் அயனும், போகநுகர்ச்சி ஒன்றே பெற்றுநிற்கின்ற வானவர்களும், தமது பதவியும் போகமுமே பெரிது என்று எண்ணிப் பேரின்பம் விரும்பாதவர்களாக இருக்கவும், அவர்களைத் தடுத் தாட்கொண்டு, இழிபிறவியை நீக்கி எடுத்துய்யக் கொள்ளும் முதற்பெருங் கடவுளாகிய பரம கருணு மூர்த்தியை என்றவாறு.

கானக்களிறு கதறப்பிளந்த எங்கோனை - தாருகா வனத்துக் கன்மப்பிரமவாதிகளான எண்ணுயிரவர் முனிவர்கள் யாககுண்டத்தினின்றும் எழுப்பி ஏவிய

காட்டு யானையைக் கதறும்படி பிளந்து அதனது தோலைப் போர்த்துக்கொண்ட எமது தலைவனே.

யானை யாககுண்டத்தில் பிறந்ததாயினும் கான யானை என்றது யானை என்ற பொதுமைநோக்கிக் கூறிய சாதியடை என்க. கதறப்பிளந்தான் என்றது இறைவன் கருணைக்கு இழுக்கு அன்றோ எனின்? அன்று; யானை மந்திர பலத்தால் யாகத்தியினின்றும் எழுந்ததொன்றுதலானும், அழிப்பு இளைப்பாற்றலாத லானும் கருணைச் செய்தியேயாம் என்க. பெருமான் யானைத்தோலைப் போர்த்தும் பொலிவோடு விளங்குதல் வேறு எவரானும் இயலாத செய்தி என்பதனைத் தக்க யாகப்பரணியுரையானுணர்க. யானையைப் பிளந்தார் என்றல் யாககன்மத்தின் விளைவே முத்தியின்பம் தாராது; முதல்வனுபகாரம் வேண்டும் என்பதை அம்முனிவர்கள் உணரச்செய்த கருணை என்க.

புகழுமின் கூடலும் ஆம் என்றது இல்லாத குணத்தை ஏற்றிப் புகழ்தலும், இருப்பனவற்றைப் புகழ்தலும், இருப்பனவற்றுள்ளும் முற்றும் மொழிய மாட்டாமையின் திருவருள் காட்டியவரை புகழ்ந்து அமைதலும் எனப் புகழ்ச்சி மூவகை. அவற்றுள் சர்வசங்காரகாரணனை பரமேசுவரனைப் புகழ்தல் நம்பரிபாகத்திற்குத்தக அவனருள்வழி நின்று அது காட்டிய அளவு கண்டு புகழ்தல். அங்ஙனம் புகழ மனம் கனியும்; மலவாதனை குன்றும்; சிவவிளக்கம் உண்டாம்; சிவம் விளங்கவே இடையீடில்லாக் காட்சி யுண்டாம். அக்காட்சி அவனணைப்பிலேயே இருக்கும் இன்பப்பேற்றை நல்கும் என்பதாம்.

மனத்தில் எழுகின்ற மாயநன் னுடன்
நினைத்த தறிவன் எனில்தான் நினைக்கிலர்
எனக்கிறை அன்பிலன் என்பர் இறைவன்
பிழைக்கநின் றர்பக்கம் பேணிநின் றனே. 22

இம் – எனின், இறைவனின் கருணையிருந்தபடி இது என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்: தியானப் பொருளாக மனத்து எழுகின்ற மாய நாடனுகிய இறைவன் ஆன்மாக்களாகிய நாம் நினைத்ததை அறிந்து அருள்செய்வன். ஆயினும் உயிர்கள் இறைவனை நினைக்கின்றார்கள் இலர். கடவுளுக்கு என்னிடத்துக் கருணையில்லை என்பார்கள். அவனே தம் கருணைக்கு இலக்காகாது தப்பாநிற்பவர்களுக்கும் அருள்வழங்கி நிற்கிறான்; என்னே அவன் கருணையிருந்தபடி என்றவாறு.

மனத்தில் எழுகின்ற மாயநன்னுடன் என்பது நினைப்பவர் மனம் கோயிலாக்கொண்டவன் என்றது. எழுகின்ற நாடன் என இயைக்க. மாய நன்னுடன் என்பது சுத்தமாயையின் காரியமாகிய, முன் 'இடியும் முழக்கமும்' என்பதற்கு உரைத்தவண்ணமான நாத தத்துவத்திற்குச் சிவன் அதிபதி என்றவாறு.

நினைத்தது அறிவன் எனில்: யாம் அவரை நினைத்ததை அறிவார் என்றும் எம் எண்ணங்களை அறிவார் என்றும் இருவகையால் பொருள் கோடலும் ஆம். இறைவன் உயிருக்குயிராய் ஒன்றி நிற்கின்றுகுதலின் 'நினைத்தது அறிவன்' என்று அருளினுர். கணப்பொழுதும் - கடிகைநேரமும். கணக்கற்ற காலமும் அவனையே ஆன்மாக்கள் தியானிப்பதை அவனறிந்து

அருள் செய்யினும் ஆன்மாக்கள் அவனை நினைப்பது இல்லை என இரங்குவார் 'தான் நினைக்கிலர்' என்றும் அருளினர்.

எனக்கு இறை அன்பிலன் என்பது தம்கடமை யில் தாம் தவறியும், தாம்செய்த வினைப்பயத்தால் தாம் துன்புறுதலை மறந்தும் இறை அன்பிலன் என்பர். அது காலங்கடந்துவிட்டது என்பதுபோலத் தன் தவறைப் பிறிதொன்றின்மேல் ஏற்றிக் கூறுவது. அருள் இறைவனுக்கும் அன்பு தமக்குமாக இருப் பதை மறந்த இவர்களதுநிலை என்னே! என்றவாறு. அன்பைக் கொடுத்து அருளைப் பெறவேண்டிய இவர்கள் தமது அன்பில்லாமையை இறைவன் மேலேற்றித் தமது அறியாமையை அறிவித்தார்கள் என்றவாறும்.

பிழைக்க நின்றார்பக்கம் பேணி நின்றனே என்பது கடவுளுக்கு என்மேல் கருணை இல்லை எனச் சொல்லிக்கொண்டு தப்பி ஓட முயன்றவர்களிடத்தும் பாதுகாத்து நின்றான் எனவும், திருவடித்துணைபற்றி உய்ய நின்றாரிடம் அவர்களுக்கு யாதொரு தீங்கும் நேராமல் பாதுகார்த்துநின்றான் எனவும் இருபொருள் காண்க.

பிழைக்க - தப்பியோட; உய்ய. பேணினன் என்னெழியாது 'பேணி நின்றான்' என்றது எஞ் ஞான்றும் எவ்விடத்தும் ஆன்மாக்கள் அவலம் புகாமே பாதுகாத்து நின்றான் என்பதை விளக்கிய வாறு. பிரபஞ்சநிலையிற் பற்றுவையாது தப்புகின்றவர் கள் என உரைப்பாரும் உளர்.

வல்லவன் வன்னிக் கிறைஇடை வாரணம்
நில்லென நிற்பித்த நீதியுள் ஈசனை
இல்லென வேண்டா இறையவர் தம்முதல்
அல்லும் பகலும் அருளுகின் றானே. 23

இ-ம் - எனின், கடவுள் இல்லை என்பார்க்கு ஏதுக் காட்டி விளக்குதல் நுதலிற்று:

இ-ள் வல்லவனும், அங்கியைக் கடலிடை நிற்க என நிலைக்கச்செய்தநீதியை உடையவனுமாகிய ஈசனை இல்லை என்று சொல்லற்க: இறைவர்க்கெல்லாம் முதல்வனாய், அல்லும் பகலும் ஆன்மாக்களுக்கு அருளுகின்றான் என்றவாறு.

வல்லவன் - வலிமையையுடையவன்; என்றது முக்கரணத்தாலும் முக்காலத்திலும் முன்னியது முடிக்கின்ற ஆற்றலையும் விச்சதின்றியே விளைவுசெய்யும் வன்மையையும் உடையவன் என்பதாம்.

வன்னிக்கு இறை -அக்கினிதேவன், ஆகவனீயம் முதலிய அக்கினிகளுக்கும் சாடராக்கினி முதலிய உடலங்கிக்கும் அங்கி இறைவனாக இருத்தலின் இங்ஙனம் கூறப்பெற்றது. இடைவாரணம் என்பதை வாரணம் இடை என்று மாற்றுக, வாரணம் இடை - கடலுக்கு நடுவில்.

நில் என நிற்பித்த ஈசனை - அங்கியைக் கடலுக்குள் நிற்க எனக்கட்டளையிட்ட ஈசனை; என்பது நீரும் நெருப்பும் தம்முள் மாறுபட்டனவாக, அவிப்பனவும் அவிவனமுமாக இருந்தும் கடலுக்குள் கனன்று கொண்டே இருக்க என்று நிற்பித்தமையினாலேயே

அவனுணைவழி அனைத்தும் நடப்பன என்பது அறியக் கிடக்கின்றது. உள் ஈசனை – நீதியால் உள்ளப்படுகின்ற கடவுளை, நீதியால் என்பதற்கு நித்தியவஸ்துவாகிய ஈசனை எனவும் ஆம். கடல் தமது எல்லை கடவாதுநிற்கப் பெண்குதிரையின் முகமுள்ள அங்கி ஒன்று கடவுளருளால் கடலுக்குள் இருந்து காத்து வருகின்றதென்பது வரலாறு. எத்தனையோ ஆறுகள் எண்ணிலியாண்டுகள் இடையறுது ஒழுகியும் கடல் எல்லைகடவாமைக்குக் காரணம். கடவுள் ஆணை என்பது தானே போதரவும் இல்லென்பார் இல்லென வேண்டா என்றவாறு.

படைத்தும் காத்தும் தொழிலாற்றுவார் இறைவராக, அவர்கள் அனைவரும் இவன் ஆணைவழி நிற்பார் என்பார் 'இறையவர் தம்முதல்' என்றார். முதல் பண்பாகுபெயராக முதல்வனை உணர்த்திற்று.

அல்லும் பகலும் அருளுகின்றான்; அவனியை அலைகடல் அழிக்காதவாறு அங்கியை நிறுவித் தன் இருப்பை உணர்த்தியதோடன்றி, ஆன்மாக்களாகிய நமக்கும் எப்போதும் அருள் செய்கின்ருன் அதனைக் கொண்டேனும் அறியலாமே என்றது.

போற்றிசைத் தும்புகழ்ந் தும்புனி தன்னடி
தேற்றுமின் என்றும் சிவனடிக் கேசெல்வம்
ஆற்றிய தென்று மயலுற்ற சிந்தையை
மாற்றிநின் ருர்வழி மன்னிநின் ருனே. 24

இம் – எனின் மயக்கந் தீர்ந்தாரது மனத்திலே இறைவன் எழுந்தருளியிருப்பன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : போற்றி எனக் கூறியும் புகழ்ந்தும் புனிதனுகிய இறைவன் அடியே எமக்குறுதியாவது என்று தெளியுங்கள்; யாம் செல்வம் படைத்தது சிவபெருமான் திருவடிக்கே என்று எண்ணி, புறப் பொருளிலே மயங்கிக்கிடக்கின்ற மனத்தை மாற்ற முயற்சிப்பவர்களிடத்தில் சிவன் நிலைபெற்று நின்ருன் என்றவாறு.

இசைத்தும் புகழ்ந்தும் அடி என்றும் தேற்று மின்; செல்வம் ஆற்றியது அடிக்கே என்று, மயலுற்ற சிந்தையை மாற்றிநின்ருர்வழி சிவன் மன்னி நின்ருன் எனக் கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

போற்றிசைத்தும் : இசைத்தல்முதலாயின சொல் லுதற்குப் பொதுப்பெயராயினும் புகழை இசையோடு சொல்லுதற்கே பகுதிப்பொருளாய் அமையுமாதலின் இறைவனின் எல்லையில்லாத ஆற்றலை இசையோடு கூட்டிப் போற்றி என உரைத்தும், புகழ்ந்தும் – பா நலம்படவும் உரைநலம்படவும் உரைத்தும்.

புனிதன் அடி : எல்லாவற்றையும் தான் புனித முறுத்தித் தன்னைப் புனிதமுறுத்தும் பொருள் வேறு ஒன்று இல்லாமையானும், புனிதமுறுத்தவேண்டிய மலசம்பந்தம் அனுதியே இன்மையானும் அனுதியே புனிதமானவன்; அவனுடைய திருவடி என்றவாறு.

இடையீடுபடின் புறச்சார்பு ஏதுவாகஇருவகைப் பற்றும் இயையுமாகையாலே இடையீடு இன்றிப் பற்றுக என்பார் 'என்றும் தேற்றுமின்' என்று அருளினர்.

வினைக்கு ஈடாக யாம் பொருளைப் படைத்தது போகங்களைப் பொருந்தவே என்றுமயங்கிப் பொருளை ஈட்டவும் போற்றவுமாகப் போகத்துள் அழுந்தி அனுபவிக்கும் மனத்தை, செல்வம் படைத்தது சிவனடிக்குப் பணிசெய்யவே என்று மாற்றியமைக்க முயலுகின்றவர்களின் முன்னே சிவன் பொருந்தி நின்றான் என்பதாம். மாற்றினர் எனக்கூறாது மாற்றி நின்றார் என்றது இறைவனது எளிவந்த கருணையை விளக்கியவாறு.

பிறப்பிலி பிஞ்ஞகன் பேரரு ளாளன்
இறப்பிலி யாவர்க்கும் இன்பம் அருளும்
துறப்பிலி தன்னைத் தொழுமின் தொழுதால்
மறப்பிலி மாயா விருத்தமும் ஆமே. 25

இம் – எனின், இறைவன் அஞ்ஞானந்தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவு என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள்: பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவரும், மயிற் பீலியை அணிந்தவரும், பேரருளாளரும், அனைவர்க்கும் இன்பம் அருளுவதில் இடையீடுபடாதவருமாகிய இறைவனைத் தொழுங்கள்; தொழுதால் நீங்கள் அவனடியை மறக்காதவர்களாய், அஞ்ஞானத்தை அகற்றி ஞானப்பேறு அடையலாம் என்றவாறு.

யாவர்க்கும் இன்பம் அருளும் துறப்பிலி என்றது இன்னார்க்கு இஞ்ஞான்று இத்துணை இன்பம் அருளினான் என்று ஒழியாது எஞ்ஞான்றும் இன்பம் அருளுவதில் துறப்பில்லாதவன் என்றவாறு.

மறப்பிலி - என்றும் இறைவன் திருவடியை மறக்காதவனுய் இதனை "மறவாமை வேண்டும்" என்னும் அம்மையார் வாக்காலும் அறிக. மாயை - அஞ்ஞானம். விருத்தம் - ஞானம். மாயா என்பது உலகம் தோன்றி ஒடுங்குதற்கு இடனுய் மூவகை ஆன்மாக்களிடத்தும் உள்ளதாய்ச் சகலரை மிகவும் பந்திப்பதாயுள்ளது. அதற்கு விருத்தமாவது என்றும் நிலைபேறுடையதாய் இன்பமயமாய் விடுதிபெற்ற நிலை; ஆதலின் மாயைக்கு விருத்தமாகிய இன்பநிலை விளையும் என்பதாம்.

தொடர்ந்துநின் ருனைத் தொழுமின் தொழுதால்
படர்ந்துநின் ருன்பரி பாரகம் முற்றும்
கடந்துநின் ருன்கம லம்மலர் மேலே
உடந்திருந் தானடிப் புண்ணியம் ஆமே. 26

இம் - எனின், இறைவன் திருவடியைத் தொழு தலே புண்ணியம் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : ஆன்மாக்களை என்றும் தொடர்ந்து நிற்பவனைத் தொழுங்கள் ; அவன் உலகம் முழுவதும் வியாபித்தவன்; கடந்துநிற்பவன்; இதயத் தாமரை யில் எழுந்தருளியிருப்பவன்; அவன் திருவடியைத் தொழுதலே புண்ணியமாம் என்றவாறு.

தொடர்ந்து நின்ருன் : பறித்துவைத்த தாமரைப் பூவையும் பரிதியின் கிரணம் அலர்த்துவதுபோலப் பல பிறவியிலும் கிடந்து உழல்கின்ற ஆன்மாக்களை ஈடேற்ற இறைவன் என்றும் எங்கும் தொடர்ந்து நிற்கின்ருன் என்பதாம்.

பரி பாரகம் முற்றும் படர்ந்து நின்றான் - எல்லா வற்றையும் தாங்கிநிற்கின்ற இப்பூமியில் உள்ளும் முற்றும் பரவியிருந்தான்; அதாவது பூமி வியாப்பிய மாய்த் தான் வியாபகப் பொருளாயிருந்தான் என்றது. அகம் - உள்ளிடம். முற்றும் - புறம்பும்.

கடந்து நின்றான்: பிரபஞ்சத்துள் அங்ஙனம் உள்ளும்புறமுமாய் வியாபித்திருந்தவன் அவற்றைக் கடந்து வேறாயும் நின்றான் என்பதாம். கமலம் மலர் - தாமரைமலர்; விரித்தல் விகாரம். இது ஈண்டு இதயத் தாமரையை உணர்த்திற்று. உடந்திருந்தான் - ஒன்றாய் இருந்தவன். இது உடங்கியைவதே போல்வதோர் வழக்கு. அடி தொழுதால் புண்ணியம் ஆம் எனக் கூட்டிப் பொருள்காண்க.

சந்தி எனத்தக்க தாமரை வாண்முகத்(து)
அந்தமில் ஈசன் அருள்நமக் கேயென்று
நந்தியை நாளும் வணங்கப் படும்அவர்
புந்தியின் உள்ளே புகுந்துநின் றானே. 27

இம் - எனின் வணங்குவார் நெஞ்சில் நிற்பவன் ஈசன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்: அந்திக்காலம் போலும் சிவந்த தாமரை யாகிய ஒளிபொருந்திய முகத்தினை உடையவரும், இறுதி இல்லாதவருமான இறைவனுடைய திருவருள் நமக்கே உடைமையாவது என்று அவனைத் தினந் தோறும் வழிபடுவாரது புத்தியுள் தாமே புகுந்து பெயராது நின்றான் என்றவாறு.

முகத்து ஈசன், அந்தமில் ஈசன் எனத்தனித்தனிக் கூட்டுக. சந்தி - பகலும் இரவும் கூடும் வேளையாகிய

காலை மாலை' செவ்வந்திவானம் மாலைக்கே சிறந்தது என அறிக. சந்தி எனத்தக்க தாமரை வாண்முகம்' இதில் முன்னது உவமையும் பின்னது உருவகமும் ஆம். அந்தமில் ஈசன் - தான் யாவற்றிற்கும் ஈறுதலே யன்றித் தனக்கு ஈறு இல்லாதவன். வணங்கப்படும் அவர் –வணங்குதலைச்செய்யும் அவர்.

புகுந்து நின்றான்; "மனத்து உன்னை வைத்தாய்" "உள்ளத்து மன்னிய மன்னே" என்பனபோலக் கருணையால் தானேவந்து எனது புத்தியில் புகுந்து நின்றான் என்பதாம். வணங்கப்படும் என்பது செய்வினை செயப்பாட்டுவினையாயிற்று.

ஈசன் அருள் நமக்கே என்று நாளும் நந்தியை வணங்கப்படும் அவர் புந்தியினுள் புகுந்து நின்றான் என வினைமுடிவு செய்க.

இணங்கிநின் றான்எங்கு மாகிநின் றானும்
பிணங்கிநின் றான்பின்முன் னாகிநின் றானும்
உணங்கிநின் றான்அம ராபதி நாதன்
வணங்கிநின் றார்க்கே வழித்துணை யாமே. 28

இ-ம் –எனின், சிவம் வணங்குவார்க்கு வழித் துணையாம் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : கலந்து நின்றவனும்' எங்கும் சர்வ வியாபியாய் நின்றவனும் மாறுபட்டு நின்றவனும் பின்னாகியும் முன்னாகியும் நின்றவனும், உலர்ந்து நின்றவனும் ஆகிய தேவதேவன், தன்னை வணங்கி நின்றார்க்கு நெறிகள்தோறும் துணையாவன் எ – று.

இணங்கி நின்றானும் எங்கும் ஆகி நின்றானும் "ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய் யான் செய்யும் துரிசு களுக்கு உடனாகி" என்றாற்போலச் சிவபோத மிகுந் தார் செய்யும் செயல்கள் அனைத்தினும் ஒப்பி நின்றா னும், சிவபோதமிகுந்த ஆன்மாவினிடமாக பாலில் நெய்போலக் கலந்துநின்றானும் என்க.

பிணங்கி நின்றான் பின் முன் ஆகி நின்றானும்— காலத்தானும் இடத்தானும் பின்னாகியும் முன்னாகி யும் நின்றானும், தயிரும் பாலும் போலத் தம்முள் மாறுபட்டு நின்றானும். "முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளே, பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியனே சோதியனே, துன் இருளே தோன்றாப்பெருமையனே, ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே"என்றவாறு பின்னாகி முன்னாகிப் பிணங்கி நிற்பவன் என்பதாம்.

உணங்கி நின்றான் அமராபதி நாதன் என்றது காய்ந்து நின்றவன்; அமராபதியாகிய இந்திரனுக்கும் தலைவன் என்றவாறு. காய்ந்த வெண்ணெய் நீர் நீங்கி நெய்யாகி நுகர்ச்சிக்குரியதாக வெளிப்பட்டு நிற்றல் போல, இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்கு எல்லாம் தேவனாய் மகாதேவனாய் வெளிப்பட்டு நின்றவன் என்பது கருத்து.

வணங்கி நின்றார்க்கே வழித்துணையாம்: அந்தி யும் நண்பகலும் அஞ்சுபதஞ்சொல்லி வணங்கி நின்ற வர்களுக்கு, அவர்கள் செல்லும் நெறிகளில் எல்லாம் துணையாக இருந்து பாதுகாப்பவன் என்றவாறு, வழி சிவபுண்ணியநெறி. வழித்துணையாதல் -வழிகாட்டும்

வள்ளலாக மார்க்கசகாயராக விளங்குதல், வழி நடப் பார்க்குக் கள்வராலும் விலங்குகளாலும் நீர் அனல் முதலிய பூதங்களாலும் இடையூறு புகுதாமே பாது காக்கின்ற வழித்துணைபோல, ஐம்பொறிகளாலும் மனத்தாலும் அடியார்களின் சிவகதிச் செலவிற்கு இடையூறு உண்டாகாதவண்ணம் பர்துகாத்தல். இதனை, அப்பருக்குப் பொதிசோறு அளித்தும், திரு ஞானசம்பந்தசுவாமிகளுக்குச் சிவிகையும் குடையும் படிக்காசும் பாலித்தும், ஆலாலசுந்தரரைத் தடுத்தாட் கொண்டும் அருளிய நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து அறிக.

காணநில் லாய்அடி யேற்குற வாருளர்
நாணநில் லேன்உன்னை நான்தழு விக்கொளக்
கோணநில் லாத குணத்தடி யார்மனத்(து)
ஆணியன் ஆகி அமர்ந்துநின் றானே. 29

இம் -எனின், கலந்த இன்பாகிக் களித்திருக்க விரும்புதலை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ -ள் : மாறுபாடற்ற குணம் எல்லாம் கூடிய அடியார்கள் மனத்தில் உரையாணியைப் போன்றவ னாகி விரும்பி எழுந்தருளியிருப்பவனே அடியேனுக்கு உறவு ஆவார் யாரும் இலர்; ஆகையால் இறைவனே அடியேனுடைய ஞானகோசரப்பொருளாகி நிற்க வேண்டும். உன்னைக் கட்டித்தழுவிக் கலக்க நான் ஒருபோதும் நாணத்தில் நிலைபெற்று நிற்கமாட்டேன் என்றவாறு.

அமர்ந்து நின்றானே, உறவு ஆர் உளர் காண நில்லாய், தழுவிக்கொள்ள நாணம் நில்லேன் எனக் கூட்டி முடிக்க,

காண நில்லாய் - பன்னெடுங்காலம் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் நிலையில்நின்று 'அடியேன் கண் காண வெளிப்பட்டு நிற்பாயாக' என்றபிரார்த்தனையை முதற்கண் விண்ணப்பித்து, அதற்கு உரிய ஏதுவைப் பின்னர் விதக்கின்றார்; அடியேற்கு உறவு யாருளர் என்று. அடியேற்குக் களைகணுவார் பிறர் யாரும் இல்லாமையால் "உறவு எனக்கு ஆர் அமரர்கள் ஏறே" "குற்றாலத்துறையும் கூத்தனல்லால் உற்றார் யாருளரோ எனத் திருவுளத்தடைத்து, சேவற்புள் அயலிருக்கவும்' இருள் மறைக்க அறியாது அரற்றும் அன்றில்போலான தன்னுலையை அறிவித்து' தடை நீங்கித் தலைவனைக்காணும் விருப்பால் தவிக்கின்றேன் வெளிப்பட்டு அருளவேண்டும் என்று விண்ணப் பித்தவாறு.

தழுவிக்கொள்ள நாண நில்லேன் என்பது அடியேன் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கித் தேவரீர் வெளிப் படின் கரைகடந்த காதல் நாணத்தடையை உடைத் தெறியும்; ஆதலால் ஓடிவந்து தழுவிக்கொள்வேன் தேவரீருக்கு வலிய அணைத்த சுகம வரும் என்பதாம்.

கோண நில்லாத குணத்து அடியார் - "மீளா அடிமை உமக்கே ஆள்" என்றமுறையில் சிறிதும் கோணுத குணமே வடிவான அன்பர்கள். மனத்து ஆணியன் ஆகி - அவ்வடியார்களின் மனமாகின்ற சந்தனக்கட்டையில் பதித்த பொன்னுணியனையனுகி, சந்தனக்கட்டையில் பொன்னுணிகள் பலவற்றைப் பதித்து உரைத்த கலவையை அணிவது மரபாதல் அறிக, உரைத்த நிலையில் சந்தனமும் ஆணிப்பொன் னும் கலந்துநிற்றல்போல, அடியேனும் தேவரீருடன்

கலந்து பிரிப்பற்றநிலையில் பொருந்துவேன் என்று விண்ணப்பித்தவாறும். இங்ஙனம் அன்றி அடியார்கள் மனமாகிய பசுமரத்தில் புதைத்த ஆணியை ஒத்தவனாகி எனலுமாம். அமர்ந்து - விரும்பி. இதனாலும் அடியேன் பிரிவற்ற பெருநிலை எய்தவிரும்புகின்றேன் என்ற கருத்தே புலப்படுதல் காண்க.

வானின் றழைக்கும் மழைபோல் இறைவனும்
தானின் றழைக்குங்கொல் என்று தயங்குவார்
ஆனின் றழைக்கும் அதுபோல்என் நந்தியை
நானின் றழைப்பது ஞானம் கருதியே. 30

இம் - எனின். இறைவன் கருணைகடலாயினும் நாமும் பரிபாகமுறுதல் இன்றியமையாதது என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : வானத்து நின்றழைக்கும் மேகத்தைப் போல இறைவனும் அழைப்பரோ என்று தயக்கம் அடைவர் சிலர். பசு பாலையூட்டத் தனது கன்றை அழைப்பதுபோல, அருளைத்தர அழைக்கும் எம் தலைவனாகிய சிவத்தை அடியேன் கன்றைப்போல நின்று அழைப்பது அவன் தரும்ஞானம்கருதியே என்றவாறு.

உயர்ந்த வானத்தில்நின்று ஒலிக்கும் மழைபோல இறைவன் அழைப்பரோ என்றது, மழை இடித்து மின்னித் தனது வரவைக் குறிப்பிட்டு, உழவர்களே நீங்கள் புலத்தைப் பண்படுத்தி வித்தி எதிர்நோக்கி இருங்கள்; பெய்தமழை பரந்து ஓடி வழிக் கொள்ளாதவாறு வளமுறுத்துங்கள் என்கின்றது அதுபோல இறைவனும் அருண்மழை பெய்தற்கு அழைப்பர்; ஆனால் வான்போல அன்று. பின் எங்ஙனம் எனின்?

ஆன்போல. ஆன் தன்கன்றின் பசியறிந்து ஊட்டும்; கன்றும் தாயைக் கூவியழைக்கும்; இரண்டும் ஈயவும், ஏற்கவும் ஒத்து இருக்கும். அவற்றைப்போல நம் இறைவனும் இருப்பர்; நாமும் கன்றுபோல அழைக்க வேண்டும் என்பதாம். ஆனுல் கன்றழைப்பது பால் கருதி; நான் அழைப்பது ஞானங்கருதி என்றவாறு.

மண்ணகத் தான்ஒக்கும் வானகத் தான்ஒக்கும்
விண்ணகத் தான்ஒக்கும் வேதகத தான்ஒக்கும்
பண்ணகத் தின்னிசை பாடலுற் ருனுக்கே
கண்ணகத் தேநின்று காதலித் தேனே. 31

இ-ம் - எனின், இறைவனின்நிலை பிறர்க்கும், தமக்கும் இத்தன்மைத்து என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்: இறைவன், மண்வாழ் மக்களுக்கு மக்களே போல்வன். வானிடமுள்ள தாராகணத்த வர்க்கு அவர்களே போல்வன்; சுவர்க்கவாசிகளாகிய தேவர்க்கும் அவர்களே போல்வன்; சித்திகளின் நிற்பார்க்கு இரசவாத குளிகையையுடைய சித்தரை ஒப்பன்; அங்ஙனம் அவரவர்களும் எண்ண, யான் பாடற்பண்ணின்கண் இசைபோல விரவியுள்ளவனை, அறிவுக்கு அறிவாகத் தியானித்துக் காதலித்தேன் என்றவாறு.

மண்ணிலுள்ளாரும், வானினுள்ளாறும் அவரவர் கள் நிலையில் வைத்து வழிபட்டுய்ய அவ்வவர்நிலையில் இருக்கும் இறைவனை யான் பாடலில் இசைபோல உயிருக்குயிராக இருப்பவன் என்று காதலிக்கின்றேன் என்பதாம்.

"வானத்தான் என்பாரும் என்கமற் றும்பர்கோன்
தானத்தான் என்பாரும் தாமென்க - ஞானத்தான்
முன்நஞ்சத் தால் இருண்ட மெய்யொளிசேர்
கண்டத்தான்
என்நெஞ்சத் தான்என்பன் யான்"

என்ற அற்புதத்திருவந்தாதியும் சிந்திக்க.

இனி, ஒக்கும் என்பவற்றை வினுக்குறிப்பாகக் கொண்டு, ஒக்குமோ? ஒவ்வாது; ஆனால் பாடலில் பண்ணும் இசையும்போல உள்ளவன்; அவனை என் அறிவினிடமாகக்கண்டு காதலிக்கின்றேன் எனவும் உரைக்கலாம். இறைவன் பண்ணும் இசையும்போலக் கலந்திருத்தலைப் "பண்ணிடைத் தமிழ் ஒப்பாய்" "பண்ணையும் ஓசையும்போல" என்பனகொண்டும் தெளியலாம். 'கண்ணகத்தே நின்று' என்பதற்குக் கண்ணில் மணியாக, மணியாடு பாவையாக அவன் நிற்க எனினும் அமையும். இப்பொருளில் நின்று என் பதைச் செயவெனெச்சமாக்கிப் பொருள்கொள்க. இது காணும்காட்சியும், உண்ணும் உணவும், குடிக்கும் நீரும் அவனேயாகஇருத்தலைக் குறித்தது.

தேவர் பிரான்நம் பிரான்திசை பத்தையும்
மேவு பிரான்விரி நீர்உல கேழையும்
தாவு பிரான்தன்மை தான்றி வார்இல்லை
பாவு பிரான் அருள் பாடலும் ஆமே. 32

இ-ம் - எனின், இறைவனருள் எம்மறிவின் எல்லையைக் கடந்தது என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்: தேவர்கள் அனைவருக்கும் முதல்வன்; நமக்குந்தலைவன்: பத்துத்திசைகளிலும்வியாபித்தவன்;

கடல்சூழ்ந்த ஏழுலகையும் கடந்த தலைவன்; இவன் தன்மையை அறிவார் யாரும் இல்லை. இவ்வண்ணம் எங்கும்வியாபித்துள்ள இறைவனது அருளை எம்மால் பாடலும் ஆமே! ஆகாது என்பது என்றவாறு.

திசை பத்து – நேர்த்திசை நான்கும், கோணத் திசை நான்கும், விண்ணும் மண்ணும் ஆகிய பத்து. விரி நீர் உலகு ஏழு - கடல் சூழ்ந்த பூமி முதலாகிய மேலேழுலகங்கள். ஆமே என்றதில் ஏகாரம் எதிர் மறைக்கண்ணது. "உலகேழெனத் திசைபத்தெனத் தான் ஒருவனுமே பலவாகி நின்றவா தேணோக்கம் ஆடாமோ" என்ற திருவாசகம் நோக்குக.

பதிபல ஆயது பண்டிவ் வுலகம்
விதிபல செய்தொன்று மெய்மை உணரார்
துதிபல தோத்திரம் சொல்லவல் லாரும்
மதியிலர் நெஞ்சுள் வாடுகின் றாரே. 33

இம்-எனின், விதிவழிநிற்பாரும் துதிவழிநிற்பாரும் துன்புறுகின்றார்கள் என்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள்: தொன்றுதொட்டே இவ்வுலகம் பல தலைவர்களையுடையது; அவர்கள் இவ்வுலகிற்குப் பலப் பல விதிகளைச்செய்து கலங்கிய அறிவினராய் உம்மை ஒன்றும் உணராராயினர். துதித்துப் பல தோத்திரங் களைச் சொல்லவல்ல அன்பு நெறியில் நிற்பாரும். அறிவற்றவர்களாக மனத்தில் அமைதியின்றி வாடு கின்றார்களே; இது என்ன பரிதாபம்! என்றவாறு.

ஈற்று ஏகாரம் இரக்கக்குறிப்பு. உலகம் இடவாகு பெயராக மக்கட்டொகுதியை உணர்த்திற்று.

பண்டு இவ்வுலகம் பதிபல ஆயது : ஆன்மாக் களின் பரிபாக விசேடத்திற்கு ஏற்ப அறுவகைச் சமயத்தும் நின்று ஆன்மாக்கள் பதிகளை வேறு வேறு கொண்டனர் ஆதலின் இங்ஙனம் அருளியது

விதி பல செய்து மெய்ம்மை ஒன்றும் உணரார் : பல பதிகள் ஆனமைக்கு ஏற்ப அவ்வச் சமயங்கட்கு நெறிகளையும் பல படைத்து. உண்மை உணரமாட் டாராய் யானைகண்ட குருடர்போலாயினர். இப்பகுதி விதிமுறையில் நிற்பாரும் உண்மையுணரமாட்டாமை உணர்த்திற்று.

துதி பல தோத்திரம் சொல்லவல்லாரும் மதியிலா என்றது துதியாகிய பல தோத்திரங்களை இசையுடன் சொல்லவல்லாரும் வெறும் வாயளவில் சொல்லு கின்றனரேயன்றித் தோய்ந்து சொல்லமாட்டாமை யின் அமைதி அடைகின்றார்கள் அல்லர் ; ஆதலால் அவர்கள் மதியிலர் ஆயினர். "புத்திகெட்டவனுக்கே தத்தும் பித்தும்" என்பது பழமொழியாதலின் அவர் கள் வாடுகின்றார்கள் என்பதாம். துதி பல தோத்திரம் என்பது இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை. துதிக் கின்ற தோத்திரம் எனலுமாம்.

சாந்து கமழும் கவரியின் கந்தம்போல்
வேந்தன் அமரர்க் கருளிய மெய்ந்நெறி
ஆர்ந்த சுடரன்ன ஆயிரம் நாமமும்
போந்தும் இருந்தும் புகழுகின் றேனே. 34

இம் - எனின், இறைவன் அருளிய உபாயத்தைக் கடைப்பிடித்து உய்யலானேன் என்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : சந்தனத்தோடு கலந்து மணக்கின்ற கத்தூரியைப்போல சிவன் நமக்கு அருளிய உண்மை உபாயமாகிற – நிறைந்த கிரணங்களைப்போன்ற ஆயிரந் திருநாமங்களையும் நடந்தும் இருந்தும் புகழ்கிறேன் என்றவாறு.

கவரியின் கந்தம் – கத்தூரி. கத்துரிமான் வேறு கவரிமான் வேறு ஆயினும் மான் என்ற பொதுமை நோக்கிக் கவரியின் கந்தம் எனப்பெற்றது. வேந்தன்– தலைவன்; இறைவன். "வேகங் கெடுத்து ஆண்ட வேந்தன் அடி வெல்க" என்ற திருவாசகத்திலும் காண்க. கந்தம்போல் அருளிய மெய்ந்நெறி என்றது சாந்து மணங்கமழக் கத்தூரி கலத்தல்போல ஆன்மாக் கள் தன்மணங்கெட்டுச் (பசுபோதம் தவிர்த்து) சிவ மணங்கமழ ஆயிரம் திருநாமங்களையும் உபாயமாக உதவினர் என்பது. ஒவ்வொரு நாமங்களும் நிறைந்த கிரணங்களையுடைய ஒவ்வொரு சூரியனைப்போல அறி வொளி வழங்குவன என்றவாறு. போந்தும் இருந்தும் புகழுகின்றேன் என்பது, நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் நினைப்பதுன்னை என்று பிறரைச் சொல்விக் கின்றமை காண்க.

ஆற்றுகி லாவழி யாகும் இறைவனைப்
போற்றுமின் போற்றிப் புகழ்மின் புகழ்ந்திடில்
மேற்றிசைக் கும்கிழக் குத்திசை எட்டொடி
மாற்றுவன் அப்படி ஆட்டவும் ஆமே. 35

இம் - எனின், இறைவனைப் புகழின் முற்றறிவும் பெறலாம் என்று உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : பிசர் யாரும் சாதிக்க இயலாத சிவோகம் பாவனையாகிய நெறியால் இறைவனைப் போற்றுங்கள் ;

புழுங்கள்; அங்ஙனம்புகழின்மேற்றிசையும் கிழக்குத் திசை முதலான எட்டுத் திசைகளையும் மாற்றி அமைக்கும் இறைவன்போல நீங்களும் ஆட்டி வைக்கலாம் என்றவாறு.

ஆற்றுகிலாவழி ஆகும் இறைவன் - பிறர் சாதிக்க இயலாத சிவோகம் பாவனையில் நிற்பார்க்கு உதவி புரியும் இறைவன். மேற்றிசைக்கும் - மேற்றிசையை யும் உருபுமயக்கம். மேல்திசை - ஆகாயம். மேல் திசையும் எட்டுத்திசையும் கூறவே பாரிசேடத்தால் பூமியும் பெற்றும். மாற்றுவன் என்பது முருகன் திரு விளையாடலில் மாற்றிவைத்ததுபோல மாற்றுவன் என் பதாம். சிவோகம்பாவனை செய்வோன் ஏகதேசமாய் நின்று அறிவதாய சிற்றறிவின்நீங்கி முழுதும் வியாபக மாய்நின்றறிவதாகிய முற்றுணர்வுபெறுவன் என்னும் சர்வஞானோத்தராகமக் கருத்தும் சிந்திக்க.

அப்பனை நந்தியை ஆரா அமுதினை
ஒப்பிலி வள்ளலை ஊழி முதல்வனை
எப்பரி சாயினும் ஏத்துமின் ஏத்தினல்
அப்பரி சீசன் அருள்பெற லாமே. 36

இம் - எனின், எங்ஙனம் ஏத்தினும் ஈசன் அருள் பெறலாம் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : உயிர்த் தந்தையை, இறைவனை, உண்டு தெவிட்டாத அமுதம் போல்பவனை, தன் ஒப்பார் இல்லாத வள்ளலை, ஊழிகட்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட முதற்பொருளானவனை எத்தன்மையிலாயினும் ஏத்து மின் ஏத்தினல் அத்தன்மையால் அவன் அருளை எய்தலாம் என்றவாறு.

அப்பனை : மகனைக் குற்றந்திருத்திக் குணம்புகட்டி வளர்க்கும் உடல்தந்தைபோல உயிர்க்குற்றங்களாகிய மலமறைப்பைநீக்கி ஞானவொளிநல்கித் திருவடியிற் சேர்ப்பிக்கும் உயிர்த்தந்தையை என்பதாம். நந்தி என்பது சிவபெருமானுடைய மற்ரெரு திருநாமம். ஆர்தல் – உண்டு அமைதல். ஆரா அமுதினை – உண்டு அமையும் என்ற ஆசையின் முடிவை உண்டாக்காத அமுதம்போல்வானை. ஊழி முதல்வன் – இறுதியைச் செய்யும் முதல்வன் ; சங்காரகாரணன் என்றவாறு

எப்பரிசாயினும் ஏத்துமின்-கண்ணப்பர்போன்று அன்புநெறிப்பட்டோ, சிவகோசரியாரைப் போன்று ஆகமநெறிநின்ருே, சாக்கியர்போன்று மறைந்தஅன்பு கொண்டோ, மாவிரதியாகவோ, பாசுபதராகவோ எம் முறைபற்றியேனும் ஏத்துமின். இங்ஙனம் கூறியது யாதொரு தெய்வம் கொண்டீர் அத்தெய்வம் ஆகி ஆங்கே மாதொருபாகனார் தாம்வந்து அருள்செய்வர் என்னும் துணிவுபுலப்படுத்த என்க. அப்பரிசு ஈசன் அருள் பெறலாம் என்பதில் அத்தன்மையால் அவன் அருளைப்பெறலாம் என மூன்ருவதுருபு விரித்துப் பொருள் கொள்க.

நானும்நின் றேத்துவன் நாடொறும் நந்தியைத்
தானும்நின் ருன்தழல் தாஞெக்கும் மேனியன்
வானில்நின் ருர்மதி போல்உடல் உள்உவந்(து)
ஊனில்நின் ருங்கே உயிர்க்கின்ற வாறே. 37

இம் – எனின், காட்சியருளிய கண்ணுதற்கடவுள் அறிவையும் அருளுவன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் : நாள்தோறும் இறைவனை நானும் நிலை பெற்று நின்று ஏத்துவேன், இறைவனும் செந்தழல் போலும் செம்மேனியனாக வெளிப்பட்டு நின்றான். அவன் வானத்தில் உள்ள சந்திரனைப்போல, அடியேன் உடலிடமாக மகிழ்ந்து எழுந்தருளி ஊனில் நிலை பெற்று நின்று பிராணனாக உயிர்க்கின்ற விதம் இதுவாம் என்றவாறு.

நாள்தோறும் பூக்கைக்கொண்டு பொன்னடி போற்றுவார்க்கு இறைவன் வெளிப்பட்டு அருள் செய்கின்றானாதலின், நானும் நாடோறும் ஏத்துவன் என்றருளினார். நாள்தோறும் ஏத்துதல் தம் மன பரிபாகத்தின் பொருட்டேயன்றி எப்போதும் கருணை யால் கனிந்துள்ள இறைவன் திருவுள்ளக் கனிவிற்கு அன்று எனத் தெளிக. பரிபாகமுற்ற மனத்தில் இறைவன் எழுந்தருளிக் காட்சி வழங்குவனாதலின் தானும் நின்றான் என்றார். கண்ணொளிக்கு உபகாரப் பட்டு, பொருண்மையைப்புலப்படுத்தும் செந்தழல் போல ஆன்மாக்களுக்கு அடிஞானத்தையுதவி உணர் வரிய மெய்ஞ்ஞானத்தைநல்கும் ஞானத்திருமேனியன் என்றவாறும். வானில் ஏகதேசமாய்நின்றும் தன்கதிர் களால் வான் முழுதும் வியாபித்திருக்கும் மதியைப் போல உடலுள் இதயத்தாமரையிலுள்ள சிதாகாசப் பெருவெளியில் எழுந்தருளியிருந்து உடலுக்குள்ளும் புறம்பும் தம் அருள் நோக்கால் விரவி என்பதாம்.

ஊனில் நின்று - அவ்வுடம்பில் நின்றே. ஊன்- ஆகுபெயராக உடலையுணர்த்திற்று. உயிர்க்கின்ற வாறு (இதுவாம்) - பிராணனாக இயங்குகிறவிதம் இது வாம். ஊனுக்குப் பிராணன் இன்றேல் இயக்கமின்று.

பிராணனுண்மையை உயிர்த்தலாகிய மூச்சுக்காற்ருல் அறிகிருேம். அதுவாக நின்று இறைவன் தான் கலந்திருத்தலை உணர்த்துகின்ருன். இக்கருத்தேபற்றி "என்னுளே உயிர்ப்பாய்ப் புறம் போந்து புக்கு. என்னுளே நிற்கும் இன்னம்பரீசனே" என்று அப்பரடிகள் அருள்வது காண்க.

பிதற்ருெழி யேன்பெரி யான்அரி யானைப்
பிதற்ருெழி யேன்பிற வாஉரு வானைப்
பிதற்ருெழி யேன்எங்கள் பேர்நந்தி தன்னைப்
பிதற்ருெழி யேன்பெரு மைத்தவன் நானே. 38

இம்-எனின், அவனைப் பிதற்றித் திரிவேன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்: பெரியவனும் அரியவனும், பிறவாமலே பெற்ற உருவத்தை உடையவனும், எங்களது பெரிய நந்தியும், பெரிய தவத்தினையுடையவனுமாகிய அவனைப் பிதற்றுதலிலிருந்து நான் ஒருபோதும் ஒழியேன்; எப்போதும் அவனையேபற்றிப் பிதற்றித் திரிவேன் என்றவாறு.

பெரியான்-உலகில் பெரியவாகவுள்ள பொருள்களினும் பெரியவன்; பெருமையுடைய அனைத்தினும் பெருமையை யுடையவன் எனலுமாம். அரியானை—அரியவற்றுள் அரியவனை. பிறவா உருவான் – எம்முறையிலும் வினைக்கீடாகப் பிறவாத திருமேனியை உடையவன்; எனவே அநாதி முத்த சித்துருவாகிய சிவன் உபாதிகளொன்றும் உருமையின் தான்நினைந்த மேனியைத் தனதாகக் கொண்டருளுவன் என்பது விளங்கும். இதனை,

'குறித்ததொன் றாக மாட்டாக் குறைவிலன் ஆத லானும்
நெறிப்பட நிறைந்த ஞானத் தொழிலுடை நிலைமை யானும்
வெறுப்பொடு விருப்புத் தன்பால் மேவுதல் இலாமை யானும்
நிறுத்திடும் நினைந்த மேனி நின்மலன் அருளி னாலே'

என்னும் சிவஞானசித்தியார்கொண்டு தெளியலாம்.

எங்கள் நந்தி பேர்நந்தி எனக் கூட்டி, எங்களை அநாதியே ஆண்ட தலைவனாகிய நந்தியை நந்தியென்னும் பேருடையானை எனினும் ஆம்.

பெருமைத்தவன் பிதற்றுஒழியேன் நான் என்பது பெருமையோடு கூடிய தவத்தினை உடையவனாகிய அவனைப் பிதற்றுதலிலிருந்து விலகேன் நான் என்றவாறு. தவஞ்செய்வார் பிறர்க்குத் தன்னையன்றிக் குறிக்கோள் வேறின்றாகவும் அவன் தவஞ்செய்தல் ஆன்மாக்கள்மீது வைத்த அருளாதலின் பெருமைத் தவன் என்று பேசப்பெற்றது.

பிதற்றுதல் -வாய்க்கு வந்தவற்றைத் தொடர் பின்றிச் சொல்லுதல். மதிமயங்கினாரும் கள்ளுண்டு களித்தாரும் நோய்வாய்ப்பட்டாரும் அங்ஙனம் பிதற்றுவர்; அதுபோன்று, இறைவன் அன்புவயப்பட்டமையால் நானும் பிதற்றுகின்றேன் என்பதாம்.

பிதற்று ஒழியேன் என்பது பிதற்றுதலைக்கண்டு பிறர் எள்ளனம் செய்வர்; அதுகண்டு பிதற்றுதலை ஒழிதல் நாணமுடையார்செயல்; அந்த நாணமும் கழன்றமையால் நாடவர் நந்தம்மை யார்க்கினும் பிதற்று ஒழியேன் என்றவாறும். பிதற்று முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

வாழ்த்தவல் லார்மனத் துள்ளுறு சோதியைத்
தீர்த்தனை அங்கே திளைக்கின்ற தேவனை
ஏத்தியும் எம்பெரு மான்என் றிறைஞ்சியும்
ஆத்தம்செய் தீசன் அருள்பெற லாமே 39

இம் -எனின், ஈசன் அருள்பெறுதற்காம் உபாயம் இவை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் : இறைவனுடைய எல்லையற்ற குணங்களில் இயன்றவற்றை எடுத்துக்கூறி வாழ்த்தவல்ல பூர்வபுண்ணியம் உடையவர்கள் மனத்துள் விளங்கும் சோதிப்பொருளை, நிர்மலசொரூபியை, செம்மனத்துள் இருந்து திளைக்கின்ற தேவனைத் தோத்தரித்தும் எம் தலைவன் என்று வீழ்ந்து வணங்கியும் அன்பு செய்தும்வரின் அவனருளைப் பெறலாம் என்றவாறு.

வல்லார் என்பது இறைவனின் புகழனைத்தையும் அறிந்து வாழ்த்துதல் எவர்க்கும் இயலாததொன்று ஆதலின் இயன்றவரை வல்லார் என்பதை விளக்கி நின்றது. மனத்துள் உறுசோதி என்பதனோடு "நல்லக விளக்கது" "தூண்டாவிளக்கனைய சோதிகண்டாய்" "சோதியே சுடரே சூழ் ஒளி விளக்கே" என்பன முதலிய திருமுறைகளையும் ஒப்புநோக்குக. அங்கே என்ற இடச்சுட்டு, சோதி விளங்குவதற்குரியதாகிய செம்மனத்து என்னும் பொருளைத்தந்து நின்றது. திளைத்தல் -கலந்து ஆழ்தல். ஆத்தம்செய்தும் என்ற எண்ணும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. வரின் என வினையெச்சத்தை வருவித்துப் பெறலாம் என்பதனோடு முடிக்க. ஈசன் அருள் பெறுதற்கு அமைந்த உபாயம் ஏத்துதலும் இறைஞ்சுதலுமாகிய இரண்டுமே என்பது உணர்த்தப்பெற்றது.

குறைந்தடைந் தீசன் குரைகழல் நாடும்
நிறைந்தடை செம்பொனின் நேரொளி ஒக்கும்
மறைஞ்சடம் செய்யாது வாழ்த்தவல் லார்க்குப்
புறஞ்சடம் செய்வான் புகுந்துநின் றானே. 40

இம் - எனின், உடலைத் தானென்றிருக்கின்ற அறியாமையை அகற்றிஆட்கொள்வன்ஈசன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : ஒளியால் நிறைந்து அடைந்த செம்பொனுக்கு ஒப்பான ஈசனது ஒலிக்கின்ற கழல் அணிந்த திருவடியில் நும் குறைகளைச் சொல்லி அடைக்கலம் புகுந்து நாடுங்கள்; மலத்தில் மறைந்து நின்று அடம்பிடிக்காமல் அவனை வாழ்த்த வல்லவர்கட்கு, உள்ளத்துப்புகுந்துநின்ற அவன் உடம்பினைப் புறமாகச் செய்வன் என்றவாறு.

ஒளியால், செம்பொனின் நேர்ஒக்கும்ஈசன் குரைகழல் குறைந்து அடைந்து நாடும்; மறைஞ்சு அடம் செய்யாது வாழ்த்தவல்லார்க்குப் புகுந்து நின்றான் சடம் புறம் செய்வான் எனக் கொண்டு கூட்டுக.

குறைந்து அடைந்து - தமக்குற்ற குறைகளைத் தெரிவித்துக் கொண்டு அடைக்கலத்தானமாவது அரன் கழலே என்று புகுந்து. குரை கழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல்; இது ஆகுபெயராகத் திருவடியை உணர்த்திற்று. நாடும்–முன்னிலை ஏவல் வினைமுற்று. நிறைந்து அடை செம்பொன்– உருக்கி யோடவிட்டு அச்சில் நிறைந்து இறுகியமாற்றுயர்ந்த பொன். திருமேனிக்குப் பொன் ஒப்பு. மறைஞ்சு–ஆணவமலத்துள் மறைந்து.

மறைந்து என்பதன் போலி. அடம்செய்யாது- அடம் பிடிக்காதபடி; என்றது ஆணவத்துள் மறைந்து கிடக்கும் ஆன்மாக்களாகிய நம்மைத் திருவடிக்கரை சேர்ப்பிக்க, நடுக்கடலில் தோணியில் செல்வார்க்கு துடுப்பு உதவினாற் போலச் சிவபெருமான் கலையாதி தத்துவங்களை உதவிச் சிறிது அறிவுவிளக்கம் தர அதனைக்கொண்டு முழுதும் மறைப்பிலே கிடந்து மடிவேனேயன்றிக் கரையேற மாட்டேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்துத் தவிர்வனவற்றைச் செய்து மேலும் வினைகளை ஈட்டிக்கொள்ளாமல் என்பதாம்.

வாழ்ந்த வல்லார்க்கு – பெருமானுடைய வார் கழலை வாழ்த்தவல்லவர்க்கு. வல்லார்க்கு என்றது, மலத்துள் அழுந்திக்கிடக்கும் ஆன்மா இறைவன் உதவிய சிறுதுணை கொண்டு இருவகைப் பற்றும் நீங்கித் திருவடியை வாழ்த்துதல் ஒரு பெரிய சாதனை என்பது தோன்றக் கூறியதாம். பின் வருவனவற்றிற்கும் இவ்வாறே கொள்க.

சடம் புறம் செய்வான்: சடப் பொருள்களாகிய தனுகரணங்களினின்றும் நீ வேறானவன், உணர்த்த உணரும்சித்து நீ என்று உணர்த்தியருள்பவன்,

புகுந்து நின்றான் – நம்மீது வைத்த கருணையால் நம்மனத்து வலியவந்து புகுந்து பிரியாதே இருப்பன். "என் மனத்திடை மன்னியமன்னே" என்றமை காண்க. புறம் சடம் செய்வான் நின்றான் என வானீற்று வினையெச்சமாகக்கொண்டு முடித்தலுமாம்.

சினம்செய்த நஞ்சுண்ட தேவர் பிரானைப்
புனம்செய்த நெஞ்சிடைப் போற்றல் லார்க்குக்
கனம்செய்த வாள்நுதல் பாகனும் அங்கே
இனம்செய்த மான்போல் இணங்கிநின் றானே. 41

இம் - எனின், தியானசீலர்களான அடியார்களது நெஞ்சில் அரன் இணங்கி நிற்பன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : பாற்கடலிலிருந்து சீறி எழுந்த நஞ்சைத் திருவமுதுசெய்தருளிய தேவதேவனைக் காடுபோன்ற நெஞ்சில் வைத்து வணங்கவல்லவர்க்கு, மேகத்தில் நிற்கும் மின்னொளிபோலும் ஒளியினையுடைய நெற்றியோடுகூடிய உமாதேவியாரை ஒருபாகத்திலுடைய பெருமான், போற்றுகின்ற அவர்கள் மனத்தில் பெண் மானைக்கண்ட ஆண்மானைப்போலக் கூடிநின்றான் என்றவாறு.

சினம் செய்த நஞ்சு - பாற்கடலிலிருந்து உண்டான காலத்திலேயே திருமால் முதலிய தேவர்கள் மேனியும் கருகும்வண்ணம் சீறியெழுந்த ஆலகால விடம். உண்ட - அமுது செய்தும் தான் சாவாமல் சாவாரைக் காத்த. பிரான் - வள்ளன்மையுடையான். தேவர்களுக்குப் பிராணதானம் செய்தமையின் தேவர் பிரான் என்றருளியது.

புனம் செய்த நெஞ்சு - காமக்குரோதாதி புனம் அடர்ந்த மனம். அன்றி அங்ஙனம் காடாக இருந்த நிலையினின்றும் பண்படுத்திய மனம் என்பதும் ஆம். நெஞ்சிடைப் போற்றுதல் - தியானித்தல். கனம் செய்த வாள் நுதல் - மேகத்திலுண்டான மின்னொளி

போன்ற ஒளியினையுடைய நெற்றி. உமாதேவியின் கூந்தலும், திருமேனியும் கருமையாதலின் அதில் தோன்றுகின்ற நெற்றி மின்னெனத்து ஒளிசெய்கின்ற தாதலின் இங்ஙனம் அருளினர். இதற்கு வேறுபாடம் கொண்டு இடர்ப்படுவாரும் உளர்.

இனம் செய்த மான்போல் அங்கே இணங்கி நின்றான் : அழகான புனத்தில் பிணையோடு புகுந்த மான் பிரியாது அங்கேயே உண்டு களித்து உலாவுவது போல, வாள்நுதல் பாகன் தானும் தையலுமாகக் கூடி நித்தியவாசம் செய்வான் என்றபடி.

போயரன் தன்னைப் புகழ்வார் பெறுவது
நாயகன் நான்முடி செய்தது வேநல்கு
மாயகம் சூழ்ந்து வரவல்ல ராகிலும்
வேயன தோளிக்கு வேந்தொன்றும் தானே. 42

இம் – எனின், அரனைப் புகழ்வார் அடையும் பயன் இது என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : படைத்தபடியே மீள மீளப் படைக்கின்ற நான்கு திருமுடிகளையுடைய பிரமனாகிய தலைவன் சிருட்டித்த மாயாகாரியமாகிய உலகையே சுற்றித் திரிய வல்லவராகிலும் உமாபதியானவர் அவரை வந்து பொருந்துவர் ; இதுவே அரனைப் புகழ்வார் எய்தும் பேறு என்றவாறு.

செய்ததுவே நல்கும் நான்முடி நாயகன் மாயகம் சூழ்ந்துவர வல்லராகிலும் வேந்து ஒன்றும் ; அரன் தன்னைப் புகழ்வார் போய்ப்பெறுவது இதுவே எனக் கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

செய்ததுவே நல்கும் – முன் படைத்தபடியே மீளவும் படைக்கும்; என்றது விசித்திரப்படைப்பும் விசேடப்படைப்பும் புரியப் பிரமனுக்கு ஆற்றலின்று; வினைக்கீடாகக் கட்டளைப்படி இயற்றும் ஆற்றலே அவனுக்கு உண்டு என்று உணர்த்தியவாறு.

நான்முடி நாயகன் –நான்கு முடிகளையுடைய தலைவன்; என்றது பிரமனை. மாயகம் –மாயையின் காரியமான பிரபஞ்சம். அதனைச் சூழ்ந்து வரலாவது உலக இன்பத்தையே பெரிதென்று கருதிச் செக்குச் சுற்றிய மாடுபோலப் பிரிந்துபோக வன்மையிருந்தும் விடாது சுழலுதல். வேயன தோளிக்கு வேந்து- மூங்கிலையொத்த தோளையுடைய உமாதேவிக்குத் தலைவன்; என்றது ஆன்மாக்களுக்கு அருள் வழங்கத் தானும் தையலுமாக எழுந்தருளுதலைக் குறிப்பது.

ஒன்றும் –வந்து பொருந்தும். தான் ஏ என்பன அசைகள். இதுவே என ஒருசொல் வருவித்துப் பெறுவது இதுவே என முடிக்க.

அரனடி சொல்லி அரற்றி அழுது
பரனடி நாடியே பாவிப்ப நாளும்
உரனடி செய்தங் கொதுங்கவல் லார்க்கு
நிரனடி செய்து நிறைந்துநின் றானே. 43

இ–ள்: பாடியும்பாவித்தும் ஒன்றவல்லார்க்கு இறைவன் அருளும்முறை அறிவித்தல் நுதலிற்று.

இ – ள்: இறைவனது திருவடியைப் புகழ்ந்து சொல்லி, காதலால் கதறியழுது, எப்பொருள்களிலும்

மேலானவனுகிய அவனடியை ஆய்ந்தநுபவிப்பதற் காகத் தினமும் ஞானத்திற்த அடிகோலி அந்த ஞானநிழலில் ஒதுங்கவல்லார்க்கு, கருணையாளனுகிய கண்ணுதற்பெருமான் தானும் திருவடியை வைத்து அவ்வான்மாவினிடம் பரிபூரணமாக நிறைந்துநிற்பன் என்றவாறு.

சொல்லி, அரற்றி, அழுது, நாடி, பாவிப்ப, அடிசெய்து ஒதுங்கவல்லார்க்கு நிரன் அடிசெய்து நிறைந்து நின்றுன் என முடிக்க.

எல்லையற்ற கருணையையும் வீரத்தையும் உபகா ரத்தையும் எண்ணி அரற்றுதலும் அழுதலும் செய்ப வர்களின் தகுதிக்கு ஏற்பச் சங்காரகாரணனுகிய அரன் என்றும், ஆய்ந்து தெளிந்து பாவிப்பதற்கேற்ப பரன் என்றும் இறைவனைக் குறிப்பித்தருளியமைகாண்க.

பாவிப்ப –தியானிக்க; சிவோகம்பாவனை செய்ய எனலுமாம். உரன் –ஞானம். அடிசெய்தல் - கால் கொள்ளச்செய்தல். ஒதுங்க வல்லார்க்கு – ஞானமே தாரகமாகப் பிரியாது நிலைத்திருக்க வல்லவர்க்கு. வெயிலுக்கு அஞ்சி நிழலில்ஒதுங்குவார் பிரிவின்றி யிருத்தல்போலப் பிறவிவெப்பிற்கு அஞ்சி ஞானமே பற்றுக்கோடாகப் பிரியாது ஒதுங்கி இருப்பார்க்கு என்பதாம்.

நிரன் என்பது நீரன் என்பதன் குறுக்கல்விகாரம் நீரன் -நீரைப்போலத் தண்ணியன்; கருணையர்ளன் என்பதாம். அடி செய்து -திருவடி பதித்து.நிறைந்து நின்றுன் - கிஞ்சித்ஞனுகிய ஆன்மாவைப் பூரணம் ஆக்கினுன் என்பதாம்.

போற்றிஎன் பார்அம ரர்புனி தன்அடி
போற்றிஎன் பார்அசு ரர்புனி தன்அடி
போற்றிஎன் பார்மனி தர்புனி தன்அடி
போற்றிஎன் அன்புள் பொலியவைத் தேனே. 44

இம் – எனின், அனைவரும் அரனடியைப் போற்றி என்பர்; அடியேன் அன்பால் பொலியவைத்தேன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள்: நிர்மல சிவத்தின் திருவடியை அமரரும், அசுரரும், மனிதரும் போற்றி என்பாராயினர்: அடியேன் போற்றி எனது அன்புள் அதனை விளங்க வைத்தேன் என்றவாறு.

'அமர் முதலாயினர் திருவடியை நுகரும் உபாய மறியாதே போற்றியென்று வாயுபசாரம் வழங்கு வதில் அமைவாராயினர்கள்; நான் அன்புள் அடியை விளங்கவைத்தேன்' என்று சிவஞானியின் அநுபவ மானது தேவர் முதலாயினர் அநுபவத்திலும் ஆயிர மடங்கு அதிகம் என்றும், அந்த அநுபவமே பரிபாக விசேடமுற்றோர் அடையத்தகும் நெறி என்றும் அறிவித்தருளியது.

விதிவழி அல்லதில் வேலை உலகம்
விதிவழி இன்பம் விருத்தமும் இல்லை
துதிவழி நித்தலும் சோதிப் பிரானும்
பதிவழி காட்டும் பகலவன் ஆமே. 45

இம் – எனின், இறைவன் நெறிகாட்டும் வள்ள லாவன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகம் இறைவன் விதித்த விதியின் வழியே நடப்பதன்றி வேறுவழியால் இல்லை ; நாம் அடையும் போகமும் அங்ஙனமே. இதற்கு விரோதமில்லை. ஆதலால் சோதிவடிவினனை நாள்தோறும் துதித்தால்அத்துதிவழியாக அவன் வீட்டு நெறியைக் காட்டும் சூரியன் ஆவன் என்றவாறு.

உலகம் விதிவழியல்லது இல் ; இன்பம் விதிவழி ; விருத்தமும் இல்லை : நித்தலும் (செய்யும்) துதிவழி பிரானும் பதிவழிகாட்டும் பகலவன் ஆம் எனமுடிக்க.

விதிவழி அல்லது இல் – வினைக்கு ஈடாக விதிக்கப் பெற்ற ஆணையின் வழியே அல்லது இல்லை ; என்றது உலகம் என்றும் சுதந்திரமுடையதன்று : இறைவன் ஆணையின் வழியே நடப்பது என்றவாறு. புவனம் இங்ஙனமாகவே ஆன்மாக்கள் அடையும் போகமும் இங்ஙனமே என்பார் 'விதிவழி இன்பம்' என்றார்.

"உலகுடல் கரணம் காலம் உறுபலம் நியதி செய்தி
பலவினை கொண்டு கன்மம் பண்ணுவ துண்ப தாலுல்
நிலவிடா நினைவதாம்சென்று நினைந்துயிர் நிறுத்திக்கொள்ளா
தலகிலா அறிவன் ஆணை அணைத்திடும் அருளி னாலே"

என்பது விதியாதலின் இங்ஙனம் கூறினார் என்க.

அந்திவண் ணாஅர னேசிவ னேஎன்று
சிந்தைசெய் வண்ணம் திருந்தடி யார்தொழ
முந்திவண் ணாமுதல் வாபர னேஎன்று
புந்தி வண்ணன்எம் மனம்புகுந் தானே. 46

இம் – எனின், அடியார்கள் தொழ மனத்துள் புகுந்தருளுவன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : அகத்துறவு பூண்டு, அன்புநெறியில் நின்ற அடியார்கள், அந்தி வானம் போலும் சிவந்த

வண்ணத்தை உடையவனே! அரனே! சிவனே! என்று தொழ, முதலிற் கொண்ட உருவத்தை உடையவனே! முதல்வா! பரனே! என்று அடியேன் தொழ இறைவன் ஞான சொருபியாய் எமது மனத்திற்புகுந்து எழுந்தருளியிருந்தான் என்றவாறு.

அந்தி வண்ணன்- மாலைக்காலத்துச் செவ்வானம் போன்ற திருமேனியையுடையவன். அரன்– சங்காரத் தொழில் புரிபவன். சிவன் – மங்களங்களைச் செய்பவன். இங்ஙனம் துதித்தல் சகளத் திருமேனியை மட்டும் உணர்ந்து வழிபடும் அடியார்கள் உரைப்பன. சிவயோக வாயிலாகச் சிவஞானம் பெற்றவர்கள் முதன்மையாகச் சொல்லப்பெற்ற உருவத்தையுடையவனே! முதல்வா! பரனே என்பர் என அநுபவ வேறுபாடு அறிவித்தருளியபடி. முந்திவண்ணு – வண்ணங்களுள் முந்தியது வெண்மை; அதுவே நிஷ்களத் திருமேனி கொண்ட சிவத்தின் நிறம். 'சுத்தப் படிகம் போன்ற நிறம்' என்று ஆகமங்கள் அறிவிக்கும். 'முதல்வன்' 'பரன்' என்று உறுதியையும் உறுதியுண்டாவதற்கு ஏதுவையும் உணர்த்தியவாறு. அங்ஙனம் தோத்தரித்த அடியேற்கு ஞான சொருபியாய் என் மனத்து எழுந்தருளினுன் என்று சிவத்தைச் சிந்தைசெய்யும் உபாயம் உரைத்தருளினமை காண்க.

மனையுள் இருந்தவர் மாதவர் ஒப்பர்
நினைவுள் இருந்தவர் நேசத்துள் நிற்பர்
பனையுள் இருந்த பருந்தது போல
நினையாத வர்க்கில்லை நின் இன்பம் தானே. 47

இ-ள்– எனின் இறைவனே, எண்ணுதார்க்குஇன்பமில்லை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் : இல்லறத்தின்னின்று இறைபணிபுரிவார் பெரிய தவத்தையுடையாருக்கு ஒப்பாவர்; இடை விடாத தியானத்திலிருப்பவர், இறைவனுடைய நேச பாவத்துள் இருப்பார்கள்; பனைமரத்தில் இருந்த பருந் தைப் போல நினைக்காதவர்களுக்குத் தேவரீர் இன்பம் சித்தியாது என்றவாறு.

மனையுள் இருந்தவர் மாதவர் ஒப்பர் : இல்லறத் திற்குரிய எல்லா அங்கங்களோடும் இருந்து இறைவனை யும் இடைவிடாது தியானித்துத் தான் செய்கின்ற பணிகள் அனைத்தையும் சிவப்பணியாகவே செய்பவர், தவத்திற் சிறந்தோர்க்கு ஒப்பாவர். மாதவத்தர் என்னுது ஒப்பர் என்றது ஐம்புல இன்பங்களையும் ஆரத்துய்த்துக்கொண்டே அரன் பணியும் ஆற்று தலின் புலன்களை வென்ற தவத்தவரோடு ஒப்பாவர் என்றதாம். இதற்கு உடம்பில் இருந்த ஆன்மாக்கள் மாதவர்க்கு ஒப்பாவர் என உரைகூறுவாரும் உளர்; அது சிறப்பும் இயைபும் இன்மை உற்றுநோக்குக.

நினைவுள் இருந்தவர் நேசத்துள் நிற்பர் என்றது எண்ணெய் ஒழுக்குப்போல இடைவிடாத தியான மாகிய யோகநெறியிலே நின்றார் இறைவனோடுஇடை விடாத புணர்ச்சியும் பழகுதல் உடைமையான் இறை வனுக்கு நேசர் ஆவர் என்பதாம். ஆலாலசுந்தரர் இங்ஙனம் நின்று தம்பிரான்தோழர் ஆயினமையை வரலாறுகொண்டு துணிக.

பனையுள் இருந்த பருந்தது போலநினையா தவர்க்கு: பனைமரத்தில் கூடுகட்டி வசிக்கும் பருந்து எங்குச் சுற்றினும் பனைமரத்தை அடைந்து அடைந்து மீளு வதுபோல மனம் உலகியலில் இறங்கி எடுத்தஉடலின்

உபாதிகளான உணவுக்கும் உடைக்கும் ஊறுக்கு மாகச்சுற்றினும், இறைவனைவந்து இயைந்து இருந்தலே மேற்கொள்ளவேண்டியது என்பதாம், எக்கணத்தும் பனையைவிட்டுப் பருந்து பறந்து விண்ணை அடையும்; அதுபோல என்றும் இவ்வுலக நிலையை உதறி இறைவனையடையும்வகையில் நினைப்பவர்க்கு என்றுமாம்.

तद्यथास्मिन्नाकाशे श्येनो वा सुपर्णोवा विपरिपत्य श्रान्तः संहत्य पक्षौ संलयायैव ध्रियत एवमेवायं पुरुष एतस्या अन्ताय धावति यत्र सुप्तो न कंचन कामं कामयते नकंचन स्वप्नं पश्यति ॥

என்பது பிரகதாரண்யகம். அதாவது, எங்ஙனம் ஒரு பருந்தோ கருடனோ வானவெளியில் பறந்து களைத்துப் போய்ச் சிறகுகளை அசையாமல் பரப்பிக்கொண்டு கூட்டை நோக்கிச் செல்லுமோ அங்ஙனமே, இப்புருஷன் ஆழ்ந்து உறங்கும் நிலையில் ஒரு ஆசைக்கும் ஆசைப்படுவதில்லையோ ஒரு கனவையும் காண்பதில்லையோ அந்நிலையை நோக்கி ஆர்வத்துடன் செல்கின்றான் என்பது.

கருக்குமட்டைகளில் நடுவில் இருந்த பருந்து போலக் கஷ்டங்களுக்கு இடையில் நினையாதவர்களுக்கு இன்பமில்லை என்று உரைப்பாரும் உளர்.

அடியார் பரவும் அமரர் பிரானை
முடியால் வணங்கி முதல்வனை முன்னிப்
படியார் அருளும் பரம்பரன் எந்தை
விடியா விளக்கென்று மேவிநின் றேனே. 48

இம் - எனின், இறைவனை விடியா விளக்குப் போல என்றும் மேவி நிற்கவேண்டும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்; அடியார்கள் வணங்குகின்ற தேவதேவ னாகிய முதல்வன்; ஞானபூமியிலிருப்பார்க்கு அருள் செய்யும் மேலான பொருள்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவன்; என் தந்தை போல்வான்; அணையாத விளக்கு என்று தலைவணங்கித் தியானித்து அவனைப் பொருந்தி நின்றேன் என்றவாறு.

அமரர் பிரானை, முதல்வனை, பரம்பரன், எந்தை விடியா விளக்கு என்று வணங்கி முன்னி மேவி நின்றேன் எனக் கொண்டு கூட்டுக.

அடியார் பரவும் அமரர் பிரானை என்றது அம ரர்க்குத் தலைவனாய் அரியனாய் இருக்கும் இறைவன், அடியார்கள் இடைவிடாது காலம்நோக்காது புகுந்து பரவுதற்கு ஏற்றவண்ணம் எளியனாயும் உள்ளான் என்பது குறித்தவாறு

முதல்வனை -விரிந்து நிற்கின்ற அனைத்திற்கும் வித்தாக உள்ளவனை படியார் அருளும் என்பது நான் காம்வேற்றுமைத் தொகை. படி என்றது ஈண்டு ஞானபூமியை. பரம்பரன் – மேலானவற்றிற்கெல்லாம் மேலானவன்; முழுமுதல் என்றவாறு. விடியா விளக்கு – அணையாத இரத்தினதீபம். 'பரம்பரன், 'எந்தை', 'விளக்கு', என்று முறையே கூறியது, பரம்பரனாய்க் கடந்து நிற்பினும் என்னைத் திருந்த எளிவந்த எந்தையாயினன்; உண்மையை விளக்க ஒரு தீபமாயினன் என்பது உணர்த்த என்க.

பரைபசு பாசத்து நாதனை உள்ளி
உரைபசு பாசத் தொருங்கவல் லார்க்குத்
திரைபசு பாவச் செழுங்கடல் நீந்திக்
கரைபசு பாசம் கடந்தெய்த லாமே. 49

இம் - எனின், ஆன்மாக்கள் பாசத்தளைகளைக் கடந்து கரைசேர்தற்கு உரிய உபாயம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : பரை பசு பாசம் இம்மூன்றின் தலைவனாகிய சிவனை இடைவிடாமல் தியானித்து, சொல்லப்படுகின்ற பசு பாசங்களின் ஞானத்தை ஒருசேர உணரவல்லார்க்கு, அலைபோல் வருகின்ற ஆன்மாக்களின் பாவக்கடலைநீந்திப் பசுத்துவமும் பாசத்துவமும் ஆகிய தளைகளைக் கடந்து திருவடிக்கரையைச் சேரலாம் என்றவாறு.

உள்ளி ஒருங்கவல்லார்க்கு நீந்தி கடந்து கரை எய்தலாம் என வினைமுடிக்க. பரைநாதன், பசுநாதன், பாசத்துநாதனை எனக்கூட்டுக.

பரை நாதன் - உயிர்களுக்கு அனுக்கிரகம் மாத்திரம் குறித்துப் பொதுவகையான் அறிந்தும் அறிவித்தும் நிற்பதாகிய ஞானசொருபமான பராசத்திக்குத் தலைவன். பசு நாதன் - மலந்தாற் கட்டுண்டு நிற்கும் நிலையில் ஆன்மாக்கள் பசு என்கின்ற பெயரைப் பொருந்தும் ; அவற்றிற்குத் தலைவனாகிய பதி, பாச நாதன் - ஆன்மாக்களைப் பாதித்து நிற்பதாகிய பாசங்களை வலிஒடுக்கியும் அகற்றியும் ஆளுதலின் பாசத்தை ஆளுபவன். குடத்தை ஆள்பவன் குவனைலயை

ஆள்பவன் என்றாற்போலச் சடமாகிய பாசத்தை ஆன்மாக்களைப் பொருந்தாதவாறு பிரித்து ஆள்பவன் என்றவாறு.

பசு பாசத்து உரை ஒருங்க வல்லார்க்கு; பசு பாசங்களுடைய ஞானங்களைக்கடந்து பதி ஞானத்தோடு ஒருமிக்க வல்லார்க்கு என்பதாம். உரை என்பது ஆகுபெயராக ஞானத்தைக் காட்டிற்று. பாச பசு ஞானங்களின் இயல்பை,

"இருவகையாம் மாயையிலுண் டானஞானம்
எவ்வளவுண் டவ்வளவும் பாசஞானம்
மருவியதற் போதத்தாற் சித்திமுத்தி
மதித்தமுந்து நிட்டைபசு ஞானமாகும்
பரவுமிவை அஞ்ஞானம் பாசஞானம்
பசுஞானம் சுதந்தரஹீ னன்றுனென்றே
இருவகைஞா னமும்நீங்கி அருளாலாவி
ஈசனடி கூடலிறை ஞானமாமே"

என்னும் சிவஞானதீபச்செய்யுளால் அறியலாம்.

திரை பசு பாவச்செழுங்கடல் நீந்தி என்றது நீர்த்தரங்கம்போல இடையறாதுவருகிற ஆன்மாக்களின் பாவமாகிய கடலை நீந்தி என்றவாறு. பாவத்தைச் செழுங்கடல் என்றது கடுவிடத்த நாகம் நல்லபாம்பு என்னும் பெயரானும் ஒளியானும் தோற்றத்தானும் கவர்வதுபோலப் பாவம் தற்செய்தாரை மயக்கலின் செழுங்கடல் எனப்பெற்றது. பாசமா ஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும் எய்தமுடியாதது கரை ஆதலின் இவற்றைக்கடந்து கரைசேரலாம் என்றருளினர்.

சூடுவன் நெஞ்சிடை வைப்பன் பிரான்என்று
பாடுவன் பன்மலர் தூவிப் பணிந்துநின்(று)
ஆடுவன் ஆடி அமரர்பி ரான்என்று
நாடுவன் நானின் றறிவது தானே. 50

இம்-எனின், ஆனந்தமேலிட்டால் அடியேன் ஆற்றுவன இவை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்: தலையிலே சூடிக்கொள்வேன்; மனத்தில் வைத்துப் பாதுகாப்பேன்; என் தலைவன் என்று பாடுவேன்; பலபூக்களைக்கொண்டு அர்ச்சித்துவணங்கி ஆடுவேன்; அங்ஙனம் ஆடி இவரே தேவதேவன் என்று விரும்புவேன்; இன்று நான் அறிந்துகொள்வது இவ்வளவுதான் என்றவாறு.

நெஞ்சிடைவைப்பன்– தியானிப்பேன். சூடுவன் என்றதால் இறைவனது திருவடியை மலர் என்று கொள்க. இதுவே என ஒருசொல் வருவித்து முடிக்க

உ. வேதச்சிறப்பு

வேதத்தை விட்ட அறம்இல்லை வேதத்தின்
ஓதத் தகும்அறம் எல்லாம் உளதர்க்க
வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை ஓதியே வீடுபெற் றார்களே. 51

இம்-எனின், வேதமே நமக்கு உபாயங்களை அறிவிக்கும் சாத்திரமாகும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்: வேதத்தை ஒழித்து வேறே அறம் இல்லை; நாம் ஓதத்தக்க அறங்கள் எல்லாம் வேதத்தில்

உள்ளன ; ஆதலால் அறிஞர்கள் வீணான தர்க்க வாதத்தைவிட்டு வளமான வேதத்தை ஓதியே முத்தி பெற்றார்கள் என்றவாறு.

இது செய் இது செய்யற்க என விதியானும் மறையானும் அறங்களை விதிப்பன வேதங்களாதலின் வேதத்தை விட்ட அறம் இல்லை என்றார்.

நாம் பலகாலும் ஓதி உணரத்தக்க அறங்கள் அத்தனையும் வேதங்களிலேயே இருக்கின்றன ; ஆதலால் பயனற்ற தர்க்கவாதத்தை விட்டு வேதத்தை ஓதுதல்வேண்டும்; முத்தியை எய்தவேண்டும் என விளக்குகின்றது இம்மந்திரம்.

வேதம் உரைத்தானும் வேதியன் ஆகிலன்
வேதம் உரைத்தானும் வேதா விளங்கிட
வேதம் உரைத்தானும் வேதியர் வேள்விக்காய்
வேதம் உரைத்தானும் மெய்ப்பொருள் காட்டவே 52

இம் - எனின், வேதம் உரைப்பவனே வேதியன்; வேதா; மெய்ப்பொருள்; எல்லாம் அவனே என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : வேதங்களைச் சொல்லுகின்றவன் எல்லாரும் வேதியன் ஆகமாட்டான். பிரமன் விளங்கவும், வேதியர்கள் செய்யும்யாகங்களுக்காகவும், உண்மைப் பொருளைக்காட்டி உய்விக்கவும் வேதம் உரைத்தவன் இறைவன் என்றவாறு.

பொருளுணர்ச்சியில்லாமல் ஒலிக்கூட்டமாக ஓதுகின்றவன் வேதியன் ஆகமாட்டான் என்பதை

விளக்கிற்று முதற்பகுதி. ஆனால் வேதம் உரைத்தது எற்றுக்கோ எனின், ஒழுக்கநெறியினின்று உலகம் விளங்கவும். உண்மைப்பொருளைக் காணவும், வேள்விகளைச் செய்யவுமே என்பது கருத்து.

மெய்ப்பொருள் – சிவஞானம்; “பொன்னும் மெய்ப்பொருளும் தருவானை” என்பதில் காண்க. விளங்கிட உரைத்தானும், வேள்விக்காய் உரைத்தானும், காட்ட உரைத்தானும் இறைவன் என முடிக்க,

இருக்குரு வாம்எழில் வேதத்தின் உள்ளே
உருக்குணர் வாயுணர் வேதத்துள் ஓங்கி
வெருக்குரு வாகிய வேதியர் சொல்லும்
கருக்குரு வாய்நின்ற கண்ணனும் ஆமே. 53

இம் – எனின், வேதம் மந்திரவடிவானது; ஞான வடிவானது; வேதமூலம் இறைவனே என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : மந்திரவடிவான அழகிய வேதத்துள்– மனத்தை உருக்கும் உணர்ச்சிவடிவாக உணரப்படுகின்ற வேதத்துள் ஓங்கி, பூனைபோன்ற உருவினையுடைய வேதியர்கள் உரத்துச் சொல்லும் மூலமாகிய குருவாக எழுந்தருளிய முக்கண்ணனே என்றவாறு.

இருக்கு உருவாம் எழில் வேதத்தின் உள்ளே; வேதம், மந்திரம் பிராமணம் என்ற இரண்டு பகுதிகளை உடையது, அவற்றுள், இருக்கு மந்திரவடிவானது. மந்திரமாவது. வேள்வியின் வடிவத்தை அதாவது வேள்விக்கு உரிய பொருள் தேவதை என்னும்

இரண்டையும் அறிவுறுத்துவது. ஆதலால் எழில் வேதம் எனப்பெற்றது.

உருக்கு உணர்வாய் – மனத்தை உருக்குகின்ற உணர்ச்சியாய்; என்றது கானரூபமான மந்திரங்களை ஓதும்போது இசை எழுச்சியும், பொருளுணர்ச்சியும் இறுகிய மனத்தை இளகச்செய்கின்றன என்பதாம். அவ்வேதத்தைப் பொருளுணர்ந்து ஓதி உள்ளத்தை உருக்கும் கருவியாகக் கொள்ளவேண்டியிருக்க, சிலர் ஓங்கிச்சொல்லுகின்றனர்; அங்ஙனம் அவர்கள் ஓங்கிச் சொன்னாலும், வேதத்தின் மூலம் பரமேசுவரனே வேதமூலமாய் இருந்து வேதத்தை உணர்த்துதல் குருவின்செயல் ஆதலின் அவனே குரு என்பதும் அறிவிக்கப்பெற்று.

ஒருறுப்பிற் சிறப்புடையாரை அப்பெயரிட்டு வழங்கல் உலகியலாதலின் கண்ணிற் சிறப்புடைய முக்கண்ணனைக் கண்ணன் என்ற பெயரால் குறிக்கப் பட்டது. வெருக்கு – பூனை; "வெருக்குக்கண் வெங் கருனை" என்பதும் காண்க.

திருநெறி யாவது சித்தசித் தன்றிப்
பெருநெறி யாய பிரானை நினைந்து
குருநெறி யாம்சிவ மாநெறி கூடும்
ஒருநெறி ஒன்றாக வேதாந்தம் ஓதுமே. 54

இ‌ம் - எனின், திருநெறியே சிவநெறி என்பது வேதமுடிபு என உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் :திருநெறியாவது சித்தும் அசித்தும் ஆகிய இரண்டும் இன்றி, எல்லா நெறிகளும் வந்து ஒன்று கூடுதற்கு ஏற்றதான பெருநெறியாகிய – இறைவனைத்

தியானித்துக் குருவால் உணர்த்தப்பெறும் நெறியாகிய சிவநெறியைச் சென்று சேரும் ஒருநெறி; இந்நெறி இரண்டற்றது என்று வேதத்தின் முடிபு கூறும் என்றவாறு.

திருநெறியாவது அன்றி நினைந்து கூடும் ஒருநெறி ஒன்ருக வேதாந்தம் ஓதும் எனமுடிக்க.

திருநெறி : இறை உண்மையையும் இறை இயல்பையும் காட்டும் நெறி. இதனைத் "திருநெறிய தமிழ்" என்னும் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளது திருவாக்கானும் அறிக. சித்தசித்தன்றி : சதசித்தாயிருப்பவன் பிரான் என்றவாறு. நினைந்து - தியானித்து. மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொழுதவர்க்கு வார்த்தை சொலச் சற்குருவும் வாய்த்திடும் ஆதலின், நினைந்து குருநெறியாம் சிவமாநெறி என்று அடுத்து அருளப் பெறுகிறது.

சிவநெறி குருவுபதேசத்தானன்றி வேறு எவ்வகையானும் எய்துதற்கரியது என்பது. இதனேடு ஒருங்குவைத்து எண்ணத்தக்க நெறி வேருென்றும் இன்மையின் வேதாந்தம் ஒன்ருக ஓதும் என மேற்கோள் காட்டப்பெற்றது.

ஆறங்க மாய்வரு மாமறை ஓதியைக்
கூறங்க மாகக் குணம்பயில் வார்இல்லை
வேறங்க மாகக் விளைவுசெய் தப்புறம்
பேறங்க மாகப் பெருக்குகின் றரே. 55

இம் – எனின்' வேதமுதல்வனை வேருகவைத்துப் பெருக்கி எண்ணுதல் கூடாது என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் ; ஆறு அங்கங்களால் ஆராயப்பட்டுவரு கின்ற வேதத்தை அருளிச்செய்த இறைவனே, ஆகமங் களால் கூறப்பட்ட அங்கமாகக்கொண்டு அவன் குணத்தோடு பழகுகின்றவர்கள் இல்லே. தன்னின் வேருகிய அங்கமாக எண்ணி விளேத்துப் பின்பு பெறும் பயனும் ஒருறுப்பாகவேகொண்டு பெருக்கிக் கொண்டே செல்கின்ருர்கள்; அறியாமை இருந்தபடி என்னே! என்றவாறு.

ஆறு அங்கமாய் வருமாமறை – சிட்சை, கற்பம் வியாகரணம். சந்தோபிசிதம், சோதிடம், நிருத்தம் என்ற ஆறு அங்கங்களால் ஆய்தலேப் பொருந்திய வேதங்கள். ஓதி - ஓதியவன்: இகரம் வினைமுதற் பொருளில்வந்த விகுதி. கூறு அங்கமாக – இறைவன் சித்தத்துள்ளிருக்கும் செழுஞ்சோதியாதலின் அவனே மனத்து உள்ளுறுப்பாகக்கொண்டு என்றவாறு.

குணம் பயில்வார் இல்லே – அப்பரம்பொருளின் குணங்களோடு பழகுவாரில்லே; என்றது சீவகுணம் தொலேயச் சிவகுணத்தோடு இடைவிடாது பழக வேண்டும் என வற்புறுத்தியவாறு.

வேறு அங்கமாக விளேவு செய்து – உபாங்கமாக விளேவித்து; என்றது அப்பரம்பொருளேப் புறத்துறுப் பாகப் பாவித்து என்றவாறு.

அப்புறம் பேறு அங்கமாகப் பெருக்குகின்ருரே என்றது பின்பு அடையக்கூடிய பேறுகளேயும் பல உறுப்புக்களாகப் பெருக்கிக்கொண்டே செல்கின்ருர் என்பதாம். வேதாந்தம் ஒன்ருக ஓதியிருக்க இவர்கள்

பலவாகப் பெருக்கிப் பயன்காணுராயினர் என்று எண்ணி இரங்கிக் கூறியவாறு.

பாட்டும் ஒலியும் பரக்கும் கணிகையர்
ஆட்டும் அருத அவனியில் மாட்டாதார்
மேட்டு விருப்பார் விரதம்இல் லாதவர்
ஈட்டும் இடம்சென் றிகலலுற் ருரே. 56

இம் - எனின், மக்கள் உயர்ந்தநிலையை விரும்பி இழிசெயலைச்செய்து பொருது ஒழிகின்றனர் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்: பாட்டும் அதன் இசையும் பரவியுள்ள பூமியிலே - ஆடல் மகளிரின் ஆடலுமருத பூமியிலே நெறிநிற்கமாட்டாதவர்கள், போக மோட்சங்களை விரும்புகின்றவர்களாகக் கன்மபூமியிலே சென்று பகைத்து ஒழிந்தனர் என்றவாறு.

பரக்கும் அவனி, அருத அவனி எனத் தனித் தனிக் கூட்டுக.

பாட்டும் ஒலியும் பரக்கும் அவனி - பொருள் பொதிந்தபாட்டும் பொருளிலா இசையும் பரவியபூமி. பாட்டும் ஒலியுமாகிய இவைகளுள் தெய்வ இசையாய்ச் சித்தத்தைப் பண்படுத்துவனவும் காம இசையாய்க் கருத்தைத் திரிப்பனவும் உள. கணிகையர் ஆட்டத்திலும் அங்ஙனமே. மக்களிலும் மோட்சத்தை விரும்புகின்றவர்களும். போகத்தை விரும்புகின்றவர்களுமாக இருதிறத்தார் உளர். அவ்விருதிறத்தாரும் புண்ணிய பாவங்களை ஈட்டும் இடமாகிய இங்கே வந்து பாட்டும் ஒலியும் ஆட்டுமாகிய முத்திநெறி

போக நெறிகட்குப் பொதுவாகிய இவற்றை நுகரும் வகையில் மாறுபட்டார்கள் என்பது கருத்து.

மேட்டு விருப்பார் - உயர்ந்த நிலமாகியமுத்தியை விரும்புகின்றவர். விரதம் இல்லாதவர் – அம்முத்திக் குரிய தவவொழுக்கம் இல்லாத போககாமிகள். ஈட்டு மிடம் என்றது கன்மபூமியை.

இது வேதச்சிறப்புள் இடம்பெற்றது என்னையோ எனின் வேதாங்கத்துள் ஒன்ருகிய சந்தோபிசிதமும் நிருத்தமும் கொண்டு ,வேதமெய்ப்பொருளையுணர்ந்து விரதங்கொண்டு பகையற்ற முத்தியை விரும்பார் களாய் மாறுபட்டார்கள் என்பதால் வேதச்சிறப்பு விளக்கியவாறு.

3. ஆகமச்சிறப்பு

அஞ்சன மேனி அரிவையோர் பாகத்தன்
அஞ்சொ டிருபத்து மூன்றுள ஆகமம்
அஞ்சலி கூப்பி அறுபத் தறுவரும்
அஞ்சா முகத்தில் அரும்பொருள் கேட்டதே. 57

இம் - எனின், ஆகமங்களின் தொகையும் கேட்டோரும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : நீலமேனி வாலிழைபாகத்தொருவனது உச்சிமுகத்திலிருந்து அறுபத்தாறு பேர்கள் அஞ்சலி கூப்பிக் கேட்ட அரும் பொருளாகிய ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டு உள்ளன என்றவாறு.

பாகத்தன் அஞ்சாமுகத்தில் அறுபத்தறுவரும் அஞ்சலிகூப்பிக் கேட்டது ஆகமம் அஞ்சொடு இருபத்துமூன்று உள என முடிக்க.

இருபத்தெட்டு ஆகமங்களும், அவை கேட்ட அறுபத்து அறுவர் பெயரும், கேட்ட முறையும் வருமாறு —

1 காமிகம்	பிரணவர் - திரிகலர் - ஹரர்.
2 யோகஜம்	சுதா - பஸ்மர் - விபு.
3 சிந்தியம்	சுதீப்தர் - கோபதி - அம்பிகை.
4 காரணம்	காரணர் - சர்வருத்ரர் - பிரஜாபதி.
5 அஜிதம்	சுசிவர் - சிவர் — அச்சுதர்.
6 தீப்தம்	ஈசர் — ஈசானர் — ஹுதாசனர்.
7 சூட்சுமம்	சூட்சுமர்-வைஸ்சிரவணர்-பிரபஞ்சனர்.
8 சகஸ்ரம்	காலர் - பீமர் - தருமர்.
9 அம்சுமான்	அம்புசம்யமர் அர்க்கர் - ரவி.
10 சுப்ரபேதம்	தசேசர் — விக்னேசர் — சசி.
11 விஜயம்	அனுதிருத்ரர் — பரமேசுவரர்
12 நிஸ்வாசம்	தசாரணர் — சைலசர்.
13 சுவாயம்புவம்	நிதனேசர்-பிரமர்.
14 அனலம்	வியோமர் — அக்கினி.
15 வீரம்	தேஜஸ் - பிரஜாபதி.
16 ரௌரவம்	பிரம்மேசர் — நந்திகேசர்.
17 மகுடம்	சிவர் — மகாதேவர்.
18 விமலம்	சர்வாத்மகர் — வீரபத்திரர்.
19 சந்திரஞானம்	அனந்தர் — கிருஹஸ்பதி.
20 பிம்பம்	பிரசாந்தர் — ததீசி.
21 புரோத்கீதம்	சூலி — கவசர்.
22 லளிதம்	லயர் — ஆலயர்.
23 சித்தம்	பிந்து — சண்டேசுரர்.
24 சந்தானம்	சிவநிஷ்டர் — வாயு.
25 சர்வோக்தம்	சோமதேவர் — நிருசிம்மர்.
26 பாரமேசுரம்	ஸ்ரீதேவி — உசனஸ்.

27 கிரணம் தேவவிபவர் – சம்வர்த்தகர்.
28 வாதுளம் சிவர் – மகாகாளர்.

இவற்றின் கிரந்தத்தொகையும், உபாகமங்களும் ஆகியவற்றின் விரிவைக் காமிகம் தந்திராவதாரப் படலத்தும், காரணம் தந்திராவதாரப் படலத்தும் சைவபூஷணத்தும் காண்க.

அண்ணல் அருளால் அருளும் சிவாகமம்
எண்ணில் இருபத்தெண் கோடிநூ றாயிரம்
விண்ணவர் ஈசன் விழுப்பம் உரைத்தனர்
எண்ணிநின் றப்பொருள் ஏத்துவன் நானே. 58

இம் – எனின், ஆகமங்களின் கிரந்தத்தொகை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் இறைவன் ஆன்மாக்கள்மீது வைத்த கருணையால் அருளிச்செய்த சிவாகமங்கள், இருபத்தெட்டு கோடியே நூறாயிரங்கள். இவைகளைத் துணையாகக்கொண்டே தேவர்கள் சர்வேசுவரனுடைய பெருமையைச் சொன்னார்கள். அடியேனும்அவற்றை ஆராய்ந்து அப்பரம்பொருளைத் தோத்தரிக்கின்றேன் என்றவாறு.

இருபத்தெண்கோடி நூறாயிரம் என்பது எல்லையற்றது என்னும் பொருளில்பன்மைகுறித்து நின்றது. இவ்வாகமங்களே இறைவனுடைய பெருமையை உணர்த்தும் சாதனங்கள் என்பதாம்.

ஆகமங்களின் கிரந்தத்தொகை ஒரு பரார்த்தத்து ஒருசங்க ஒருபதும எட்டு அற்புத பத்தொன்பது

கோடியே முப்பத்து மூன்றுலட்சத்து நாற்பத்து நான் காயிரம் எனக் காமிகம் தந்திராவதாரப்படலம் கூறு கிறது. காரணம் முதலிய ஆகமங்கள் வேறு கூறும். இத்திருமந்திரத்துள் 60-ம் மந்திரம் 'எண்ணில் எழுபது கோடி நூறுயிரம்' என்கிறது. சைவபூஷணம் பரார்த் தத்தின்மேல் பதினெருலட்சம் கோடியே முப்பது கோடி ஐம்பத்தொருலட்சத்து ஐம்பத்து நான்காயிரம் என்கின்றது

பண்டிதர் ஆவார் பதினெட்டுப் பாடையும்
கண்டவர் கூறும் கருத்தறிவார் என்க
பண்டிதர் தங்கள் பதினெட்டுப் பாடையும்
அண்ட முதலான் அரன்சொன்ன வாறே. 59

இம் - எனின், இம்மந்திரம் பண்டித இலக் கணமும். பதினெட்டு மொழிகளின் ஆசிரியனும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : அறிஞராவார் பதினெட்டு மொழியை யும் ஆராய்ந்தவர்கள்: அவைகூறும் கருத்தினை அறிந்த வர்கள். அப்பதினெட்டு மொழிகளும் அண்டங் கட்கு முதல்வனுகிய அரனுல் சொல்லப்பெற்றவை என்றவாறு.

பதினெட்டு மொழிகட்கும் பரசிவம் காரணமாய வாஃறு யாங்ஙனம் எனின், சிவம் சுத்தமாயையைக் கொண்டு சத்தப்பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவித்தலின் என்க. அண்டமுதலான் என்றது அவனே அர்த்தப் பிரபஞ்சத்திற்கும் பரமகாரணனென அறிவித்தவாறு.

அண்ணல் அருளால் அருளும்திவ் யாகமம்
விண்ணில் அமரர் தமக்கும் விளங்கரி (து)
எண்ணில் எழுபது கோடிநூ றாயிரம்
எண்ணிலும் நீர்மேல் எழுத்தது ஆகுமே. 60

இம் - எனின், இம்மந்திரம் ஆகமங்களின் கிரந்த எண் கிளத்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்: இறைவன் ஆன்மாக்கள்மீது வைத்த கருணையால் அருளிய தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஆகமங்கள் தேவர்களுக்கும் விளங்க முடியாதன; அவற்றின் கிரந்தத்தொகையை எண்ணில் எழுபது கோடியே நூறாயிரம். எழுத்துக்களை எண்ணில் வெள்ளம் என்ற எண்ணையும் விஞ்சும் என்றவாறு.

எழுத்தது எண்ணிலும் நீர்மேல் ஆகும் எனக் கூட்டுக. நீர் - வெள்ளம்; ஈண்டுப் பல என்னும் பொருட்டாய் நின்றது.

பரனாய்ப் பராபரம் காட்டி உலகில்
தரனாய்ச் சிவதன்மம் தானேசொல் காலத்(து)
அரனாய் அமரர்கள் அர்ச்சிக்கு நந்தி
உரனாகி ஆகமம் ஓங்கிநின் றானே. 61

இம் – எனின், இறைவனே ஆகமமாகி நின்றான் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள்: பரம்பொருளாகியும் பராபரப் பொருளாகியும் தன்னை அறிவித்து உலகைத் தாங்குபவனாய்ச் சிவதருமங்களைத் தானே அருளிச்செய்யுங்காலத்து அரனாய் தேவர்களால் அர்ச்சிக்கப்படுகின்ற சிவபெருமான் அறிவாகிஆகமமாகி ஓங்கிநின்றான் என்றவாறு.

பரனுய் தரனுய் அரனுய் உரனுகி என்று ஆக்கச் சொல் புணர்த்துக் கூறினும் அவை அவர்க்கு இயல் பேயாம் என்க.

பரர்த்பரம் என்பது பராபரம் என ஆயிற்று எனக்கொண்டு மேலானவற்றிற்கெல்லாம் மேலான பொருள் என்பாரும் உளர். பராபரம் காட்டி- பரஞானம் அபரஞானம் என்ற இரண்டையும் அறி வித்து. சிவதன்மம் – ஆகமங்கள்; சிவபுண்ணியங்கள் எனலுமாம். உரனுகி ஞானசொரூபியாய்.

ஆகமம் ஓங்கி நின்றுனே என்றது காமிகம் இரண்டு திருவடிகளாகவும், யோகஜம் இரண்டு கணேக்கால்களாகவும், சிந்தியம் திருவடிகளின் விரல் களாகவும், காரணம் தண்டைக் கால்களாகவும். அஜிதம் முழந்தாள்களாகவும், தீப்தம் தொடைகளாக வும், குக்ஷமம் குய்யமாகவும், சகஸ்ரம் இடுப்பாகவும் அம்சுமான் முதுகாகவும், சுப்ரபேதம் கொப்பூழாகவும் விஜயம் வயிருகவும், நிஸ்வாசம் மூக்காகவும், சுவாயம்புவம் தனங்களாவும், அனலம் கண்களாக வும், வீரம் கழுத்தாகவும், ரௌரவம் செவிகளாகவும் மகுடம் திருமுடியாகவும், விமலம் கைகளாகவும் சந்திரஞானம் மார்பாகவும், பிம்பம் திருமுகமாக வும். புரோத்கீதம் நாக்காகவும், லளிதம் கன்னங்க ளாகவும், சித்தம் நெற்றியாகவும். சந்தானம் குண்ட லங்களாகவும், சர்வோக்தம் பூணூலாகவும், பாரமே சுரம் முத்துமாலையர்கவும், கிரணம் திருவாபரணமாக வும், வாதுளம் பரிவட்டமாகவும், ஏனைய உபா கமங்கள் திருமேனிப்பூச்சு பரிமளத் திரவியங்கள் புஷ்பங்கள் இவைகளாகவும், எல்லா ஆகமங்களின்

ஞானபாதமாகிய சைவசித்தாந்தம் நைவேத்தியமாக வும் இறைவற்கு அமைந்திருத்தலின் என்க. இவ்வாறு மகுடாகமத்துக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

சிவமாம் பரத்தினில் சத்தி சதாசிவம்
உவமா மகேசர் உருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமீசர் தம்மில்தாம் பெற்ற
நவஆ கமம்எங்கள் நந்திபெற் றனே. 62

இம் – எனின், ஆகமம் வந்த மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : பரசிவத்தினிடமிருந்து சத்தியும் சதாசிவமும், உமாமகேசரும், சீகண்டருத்திரரும், திருமாலும், பிரமனும், ருத்திரரும் ஆகிய இவர்கள் முறையே அடைந்த ஒன்பது ஆகமங்களையும் எங்கள் குருநாதன் அடைந்தார் என்றவாறு.

சிவமாம் பரத்தினில்; ஆகமங்கள் அனைத்திற்கும் பிறப்பிடம் பரசிவமாதலின் அதனிடத்திருந்து சத்தியும் சதாசிவம் முதலியோரும் கேட்டு நந்திமரபில் இடையீடின்றியே வருகின்றது என்று நூல்வந்தவழி உணர்த்தியவாறு. உமாமகேசர் என்பது எதுகை நோக்கி அகரம் விரிந்து உவமாமகேசர் என்றாயிற்று.

தவம் மால் – தவத்தைச்செய்து உபமன்யு முனிவரிடம் சிவஞானோபதேசம் கேட்ட திருமால்.

பிரமன் ஈசன் – பிரமீசன்: உம்மைத்தொகை பன்மை விகுதி ஏற்று வந்தது. ஈசன் – உருத்திரன்.

பெற்றநல் ஆகமம் காரணம் காமிகம்
உற்றநல் வீரம் உயர்சிந்தம் வாதுளம்
மற்றவ் வியாமள மாகுங்கா லோத்தரம்
துற்றநற் சுப்பிரம் சொல்லும் மகுடமே. 63

இம் – எனின், நவ ஆகமங்கள் இவை என உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்: குருபரம்பரையிற் பெற்ற நல்ல ஆகமங்கள் காரணம், காமிகம், வீரம், சிந்தியம், வாதுளம், யாமளம், காலோத்ரம், சுப்ரம், மகுடம் என்னும் ஒன்பதும் ஆம் என்றவாறு.

ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டும் சிவபேதமெனவும், ருத்ரபேதம் எனவும் இருவகைப்படும். சிவபேதம் ஒன்பதும் ருத்ரபேதம் பத்தொன்பதும் ஆம். சிவ யோகிகள் கூறும் இந்த ஒன்பது ஆகமங்களுள் சிவ பேதத்திலகப்பட்டன காரணம், காமிகம், சிந்தியம், சுப்ரம் என்பன. ருத்ரபேதத்தில் அடங்கியன வீரம் வாதுளம், காலோத்ரம் மகுடம் என்பன. யாமளம்-ருத்ரயாமளம். ஆகத் திருமூலதேவர் மூலாகமங்கள் இருபத்தெட்டேயன்றித் தந்திரசாரத்தையும் தழீஇத் திருமந்திரத்தை அருளிச்செய்தார் என்பது தெளிவு.

அண்ணல் அருளால் அருளும் சிவாகமம்
எண்ணிலி கோடி தொகுத்திடு மாயினும்
அண்ணல் அறைந்த அறிவறி யாவிடின்
எண்ணிலி கோடியும் நீர்மேல் எழுத்தே. 64

இம் – எனின், சிவனருளிய ஆகமங்களை அவன் அருளிய அறிவின் துணைகொண்டு அறியவேண்டும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள்: இறைவன் அருளால் வந்த சிவாகமங்கள் கணக்கற்ற கோடிகளாகத் தொகுக்கப்படுமாயினும், இறைவன் சொன்ன ஞானத்தைக் கொண்டு அறியார்பிடின் அவைகள் அனைத்தும் நீர்மேல் எழுதிய எழுத்துப்போல உடனே மறையும் என்றவாறு.

மாரியும் கோடையும் வார்பனி தூங்கநின்(று)
ஏரியும் நின்றங் கிளைக்கின்ற காலத்து
ஆரிய மும்தமி ழும்உட னேசொல்லிக்
காரிகை யார்க்குக் கருணைசெய் தானே. 65

இம் – எனின், இறைவன் ஆரியமும் தமிழும் அம்மைக்கு அருளினர் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் மழைக்காலமும், கோடைக்காலமும் மாறி, ஒழுகுகின்றபனி எப்போதும் மிகுந்த காலமாகிய ஏரிகள் நீர்வற்றி இளைத்திருக்கின்ற காலத்தே ஆரியமொழியையும் தமிழையும் விரைந்து அறிவித்து உமாதேவியாருக்குக் கருணை செய்தான் இறைவன். என்றவாறு.

கோடையும் மாரியும் மாறி எப்போதும்பனிபெய்யுமாயின் மழையின்மையை அறிவிப்பதாம். எல்லாம் வறண்ட காலமாகிய ஊழிக்காலத்தில் இருமொழிகளையும் உணர்த்தி நாட்டை வளப்படுத்தினன் இறைவன்

இதனால் இருமொழியும் ஒத்த பெருமையுடையன; ஒரு முதல்வன் வழிவந்தன என்பது வலியுறுத்தப்பெற்றமை காண்க.

அவிழ்க்கின்ற வாறும் அதுகட்டு மாறும்
சிமிட்டலைப் பட்டுயிர் போகின்ற வாறும்
தமிழ்ச்சொல் வடசொல் எனும்இவ் விரண்டும்
உணர்த்தும் அவனை உணர்தலும் ஆமே 66

இ‌ம் - எனின், இருமொழிகளாலும் முப்பொரு ளுண்மையை அறிவிப்பவன் முதல்வன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : தமிழ்ச்சொல்லும் வடசொல்லும் ஆகிய இவ்விரண்டாலும் ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமோட்சம் இவற்றுட்படுதலையும், பிணிக்கப்பெற்ற உயிர் உடலை விட்டுப் பிரிவதையும் தெரிவிக்கும் இறைவனை நாம் உணர்தலும் ஆமே! ஆகாது என்றவாறு.

உணர்தல் என்பது மறப்பின் வழி நிகழ்வதாகலின் உணர்தலாகிய தொழில்நிகழ்ச்சிக்கு இடமேயின்று என்றுணர்த்தியவாறு. இங்ஙனமன்றி உணர்தலுமாம் எனக் கொண்டு உணர்தலே கடமையெனப் பொருள் உரைத்து ஏகாரத்தை அசையாக்குவாரும் உளர். சிமிழ்த்தல் சிமிட்டல் ஆயிற்று. "புட்சிமிழ்த்தற்று" என்னும் குறள்நோக்கிப் பொருள்கொள்க.

இங்ஙனம் அன்றிச் சிமிட்டல் ஐயப்பட்டு எனப் பிரித்து, கண்ணிமைப்பில் கோழையில் பொருந்தி எனப் பொருள் கூறுவாரும் உளர். பாசத்தாற் கட்டுண்டு என்ற பொருளே நேரிதாதல் தெளிக.

4. குருபாரம்பரியம்

நந்தி அருள்பெற்ற நாதரை நாடின்
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்ரமர்
என்றிவர் என்னோ டெண்மரு ஆமே. 67

இம் எனின், திருமூலரது ஞானபரம்பரையை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் ; திருநந்திதேவர் அருளைப்பெற்ற குருநாதர்களை ஆராயின் சனகர், சனந்தனர், சனாதனர் சனற்குமாரர் என்ற ஆசாரியர்கள் நால்வரும். சிவயோக முனிவரும், மன்று தொழுத பதஞ்சலியும், வியாக்ரபாதரும், யானும் ஆக எண்மர் என்றவாறு.

நந்தி அருளாலே நாதனும் பேர்பெற்றோம்
நந்தி அருளாலே மூலனை நாடினோம்
நந்தி அருளாவ தென்செயும் நாட்டினில்
நந்தி வழிகாட்ட நானிருந் தேனே. 68

இம் – எனின், இறைவன் அருள்வழியே தமிழ் நாட்டில் இருந்தமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : இறைவனினருளால் நாதன் என்னும் சிறப்புப்பெயர் பெற்றோம்; மூலன் என்னும் இடைக்குலமகன் உடலைத் தேடிக் கண்டோம். நாட்டில். இறைவனருள்பெறாத ஒருபொருள் என்னசெய்யும்? ஆகையால் அவனருளே வழிகாட்ட நான் மூலனது உடலுக்குள் சிவானந்த நிட்டை கூடியிருந்தேன் என்றவாறு.

நாட்டினில், நந்தி அருளா அது என்செயும் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்க. யோகசித்தியுடையார் நாதன் என வழங்கப்படுதலைப் போகநாதர், சட்டை நாதர் என்ற வழக்குகளாலறிக; அதனைக் குறிப்பது நாதனும் பேர்பெற்றேம் என்பது. மூலனை நாடினேம் என்பதற்குச் சிவனை அடைந்தோம் என்பாரும் உளர் அது வரலாற்றெடு பொருந்தாமை தெளிக.

மந்திரம் பெற்ற வழிமுறை மாலாங்கன்
இந்திரன் சோமன் பிரமன் உருத்திரன்
கந்துருக் காலாங்கி கஞ்ச மலையனோ(டு)
இந்த எழுவரும் என்வழி யாமே. 69

இம் - எனின், தமக்குப் பின்னுள்ள சந்ததியைப் பேசுதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : திருமந்திர உபதேசம்பெற்ற வழிமுறை யாவது மாலாங்கன், இந்திரன், சோமன், பிரமன், உருத்திரன், காலாங்கி, கஞ்சமலையன் ஆகிய எழுவரும் எனது வழியிற் பின்வந்தவர்கள் என்றவாறு.

கந்துருக்காலாங்கி என்பதற்குக் கட்டுத்தறிபோல உருவம் படைத்த காலாங்கி என்பார் சிலர். பின் மாலாங்கனே எனவும், இந்திரனே எனவும் வருதலின் இங்குக்கூறப்பட்ட எழுவரும் இவர் வழிவந்தவர்கள் என்பது தெளிவு.

நால்வரும் நாலு திசைக்கொன்று நாதர்கள்
நால்வரும் நானு விதபபொருள் கைக்கொண்டு
நால்வரும் நான்பெற்ற தெல்லாம் பெறுகென
நால்வரும் தேவராய் நாதரா னர்களே. 70

இம் - எனின், சந்தானம் பரவியதை அறிவித்தல் நுதலிற்று.

இ - ள் முற்கூறிய எழுவருள் முதல் நால்வரும் நாலுதிசைக்கும் நாதர்களாய், பலவேறு அனுபவப் பொருள்களைக் கைக்கொண்டு தாம்பெற்றதை உலக மெலாம் பெறுக என்று தெய்வத்தன்மை பெற்றவர் களாய்த் தலைவரும் ஆனார்கள் என்றவாறு.

நால்வராவார் யாவர் எனத் தெளிவாகக் கூற இயலாதாயினும் நாலுதிசைக்கொன்று நாதர்கள் என்ற குறிப்பால் இந்திரன், சோமன், பிரமன் உருத்திரன் எனக்கூறலாம்.

நானுவிதப்பொருள் கைக்கொண்டு என்பது குரு உபதேச முறையோடு தங்கள் தங்கள் அனுபவங் களையும் சேர்த்துத் தனித்தனியாக யோகநெறியைப் பரப்பினர் என்று கருத இடமுண்டு ; குரு உபதேசம் ஒன்றேயாதலும், பரிபாகவிசேடமும், அனுபவமும் நானுவிதமாதலும் இயல்பாதலின்.

மொழிந்தது மூவர்க்கும் நால்வர்க்கும் ஈசன்
ஒழிந்த பெருமை இறப்பும் பிறப்பும்
செழுஞ்சுடர் முன்னொளி யாகிய தேவன்
கழிந்த பெருமையைக் காட்டாகி லானே. 71

இம் - எனின், யோகியாயிருந்து உயிர்க்கு யோக நெறி காட்டுபவர் இறைவன் ஒருவனே என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : இறைவன் எழுவருக்கும் மொழிந்தது இறப்பும் பிறப்பும் இல்லாத பெருமையையுடைய

யோகநெறி. சூரியன்முன் பிற ஒளிபோன்ற தேவன் மிக்கபெருமையினையுடைய யோகநெறியைக்காட்டும் ஆற்றலற்றவன் என்றவாறு.

ஈசன் மூவர்க்கும் நால்வர்க்கும் மொழிந்தது இறப்பும் பிறப்பும் ஒழிந்த பெருமை ; சுடர்முன் ஒளி யாகிய தேவன் கழிந்த பெருமையைக் காட்டகிலான் என முடிக்க.

இம்மந்திரத்துள் மூவர்க்கும் நால்வர்க்கும் என இருவகையாய்ப் பிரித்தோதினமை நன்கு சிந்தித்தற்கு உரியது. நால்வர் என்ற தொகைக்குறிப்புச் சொல் நந்திகள் நால்வராகிய சனகாதியரையும், மூவர் என்ற தொகைக் குறிப்புச்சொல் சிவயோகமா முனி, பதஞ் சலி, வியாக்கிரபாதர் என்ற மூவரையும் குறிப்பது ஆகலாம்.

செழுஞ்சுடர்முன் ஒளியாகிய தேவன்; சூரியன் முன் மின்மினிபோல என்ற தொரு வழக்கத்தைத் தழுவியெழுந்த உவமை. தேவன் என ஒருமையாற் கூறியது யோகநெறியைக்காட்டும் ஆற்றல்,பிறதேவர் களில் யார்க்கும் இன்மையின் என்க. தான் யோகு இருந்த யோகநரசிம்மனும் அதனைப் பிறருக்குபதேசி யாமை உணர்க. செழுஞ்சுடர் மூன்றொளியாகிய எனப் பாடங் கொண்டு சோம சூரியாக்கினிகளைக் கண்களாகக்கொண்ட இறைவன் என்றும் மிக்கபெரு மையுடையதாகிய சிவாநுபவத்தை அவர்களுக்குக் காட்டகில்லான் என உரை கூறுவதும் உண்டு.

இங்ஙனம் கொள்ளாது பொருந்தா உரை வேறு கூறியும் இடர்ப்படுபவர் பலர்; எண்ணித்துணிக.

எழுந்துநீர் பெய்யினும் எட்டுத் திசையும்
செழுந்தண் நியமங்கள் செய்மினென் றண்ணல்
கொழுந்தண் பவளக் குளிர்சடை யோடே
அழுந்திய நால்வர்க் கருள்புரிந்தானே. 72

இம் - எனின், நியமங்களில் தவறுதல் கூடாது என்று இறைவன் அறிவித்தான் என உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ—ள் சப்தமேகங்களும் எழுந்து எட்டுத் திசையும் நடுங்க எங்கும் மழை பெய்தாலும், செழுமையைத் தருகின்ற தண்மைவாய்ந்த நியமங்களைத் தவறாது செய்யுங்கள் என்று, வளம் பொருந்திய தண்ணிய பவளம் போன்ற குளிர்ந்த சடையோடு தமது திருவடியிலேயே அழுந்திய மனத்தையுடைய சனகாதி நால்வருக்கும் சிவபெருமான் அருள்புரிந்தான் என்றவாறு.

நீர் பெய்யினும் என்ற குறிப்பான் எழுந்து என்னும் வினையெச்சத்திற்கு மேகம் என்னும் வினைமுதல் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. கொழுமையும் தண்மையும் பவளத்திற்கு அடை.

5. திருமூலர் வரலாறு

நந்தி இணையடி நான்தலை மேற்கொண்டு
புந்தியின் உள்ளே புகப்பெய்து போற்றிசெய் (து)
அந்தி மதிபுனை அரனடி நாடொறும்
சிந்தைசெய் தாகமம் செப்பலுற் றேனே. 73

இம் — எனின், ஆசிரியர் தெய்வவணக்கம் செய்து நுதலிப்புகுந்ததை அறிவித்தல் நுதலிற்று.

இ - ள் : எனது குருநாதனின் இரண்டு திருவடிகளையும் சிரமேற்கொண்டு மனத்துள்ளும் இருத்தி வணங்கி, அந்திப்பிறையையணிந்த அரன் அடியைத் தினந்தோறும் தியானித்து ஆகமங்களைச் சொல்லலுற்றேன் என்றவாறு.

ஆகமம் செப்பலுற்றேன் என்பது நுதலிப் புகுதல். அரனடி சிந்தை செய்து, நந்தி இணையடி தலைமேற்கொண்டு என்பன குருதெய்வவணக்கம்.

செப்பும் சிவாகமம் என்னும்அப் பேர்பெற்றும்
அப்படி நல்கும் அருள்நந்தி தாள்பெற்றுத்
தப்பிலா மன்றில் தனிக்கூத்துக் கண்டபின்
ஒப்பிலி கோடி யுகம்இருந் தேனே. 74

இம் - எனின், தாம் யோகிருந்தமையைத் தெரிவித்தல் நுதலிற்று.

இ - ள் : இறைவனால் சொல்லப்பெற்ற சிவாகமம் எனும் அப்பெருமையைப் பெற்று அத்தன்மையை அடியேற்கு நல்கிய அருள்வடிவான ஆசாரியன் திருவடிகளைப்பெற்று பிழைபாடில்லாத சித்சபையில் ஒப்பற்ற ஆனந்ததாண்டவதரிசனம் பெற்ற பிறகு ஒப்பில்லாதவனுக் கோடியுகம் நான் இருந்தேன் என்றவாறு.

பேர் - பெருமை; சிறப்புமாம். பெற்றும் என்னும் உம்மை எதிரதுதழீய உயர்வுசிறப்பும்மை. நூலறிவு ஒன்றே கொண்டு நுவன்றேன் அல்லேன் ;ஆசிரியன் அருளும், ஆனந்தக்கூத்துத்தரிசனமும் கண்டபின்பு நான் கோடியுகம் இருந்து, எண்ணி இயம்பினேன்

என்பதாம். ஒப்பிலி கோடி யுகம் இருந்தேனே என்பதற்கு இணையிலிபெருமானே! என்னை ஏற்றுக்கொள் என்று ஒருயுகம் தவம் இருந்தேன் எனலும் ஆம். இப் பொருளில் கோடி முன்னிலைஏவல்ஒருமைவினைமுற்று

இருந்தவக் காரணம் கேளிந் திரனே
பொருந்திய செல்வப் புவனு பதியாம்
அருந்தவச் செல்வியைச் சேவித் தடியேன்
பரிந்துடன் வந்தனன் பத்தியி னுலே. 75

இ-ம் - எனின், கோடியுகம் இருந்த காரணம் இதுவென உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் இந்திரனே! யான் அங்ஙனம் ஒரு கோடியுகம் இருந்த கா்ரணத்தைக் கேட்பாயாக: நிறைந்த செல்வத்தினை உடைய புவனுபதியாகிய, அரிய தவத்தோரடையும் செல்வியைப் பக்தியினுலே சேவித்து அடியேன் கனிந்து வந்தேன் என்றவாறு.

பரிந்து - அவளன்றி வேறு துணையில்லை என்று ஆர்வங்கொண்டு, தாண்டவ தரிசனம் கண்டபின்பு புவனுபதியைப் போற்றிப் பல ஆண்டுகள் இருந்தேன் என்பதாம். இந்திரன் அமரர்பதி அல்லன்; இவருடைய மாணுக்கர்களுள் ஒருவன்.

சதாசிவம் தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம்
மிதாசனி யாதிருந் தேனின்ற காலம்
இதாசனி யாதிருந் தேன்மனம் நீங்கி
உதாசனி யாதுட னேயுணர்ந் தோமால். 76

இ-ம் - எனின், இருந்தநிலை இத்தன்மைத்து என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் சதாசிவமான அருவுருவத்திருமேனி கொண்ட இறைவனையும், சிவதத்துவம் வித்தியா தத்துவம் ஆன்மதத்துவம் என முற்கூறப்பட்ட தத்துவங்களையும், முத்தமிழையும், வேதங்களையும் சிறிதாக உண்ணுமல் (பெரிது உண்டு) இருந்தேன் அங்ஙனம் இருந்த காலமுழுவதும் உடலுக்குஇதமான வற்றையும் நுகராதிருந்தேன். அதனுல், மனம் நீங்க வெறுக்காமல் உடனே, சதாசிவம் முதலாக முற் கூறியவற்றை உணர்ந்துகொண்டேன் என்றவாறு.

மிதாசனியாது : இது மிதாசனம் என்னும்தொழிற் பெயரடியாகப்பிறந்த எதிர்மறை வினையெச்சம். மிதா சனம் – அளவோடு உண்டல். சதாசிவம் முதலிய வற்றை மிதாசனியாது என்றது நிரம்ப நுகர்ந்து என்றவாறும். ''அருளாரமுதத்தை வாரிக்கொண்டு விழுங்குகின்றேன் விக்கினேன்'' என்புழிப்போல அளவில்லாமல் அனுபவித்திருந்தேன் என்பதாம்.

இதாசனியாது இருந்தேன் : இத அசனம் – இனி மையான நுகர்ச்சி. இதன் எதிர்மறை வினையெச்சம் இதாசனியாதுஎன்பது. மனம் அடங்கவேண்டுமாயின் இறைவனையும் இறவனருளிய நூலினையும் தத்துவங் களையும் இடையீடின்றி ஆய்தலும், பொறி உணர்ச்சி யில் ஈடுபடாமையும் சாதனங்களாம் என்பது. உண்டி சுருங்க உணர்வு பெருகும் என்ற முதுமொழி யும் ஈண்டுச் சிந்தித்தற்குரியது. அங்ஙனம், மிதாசனி யாதும் இதாசனியாதும் இருந்தும் நுகர்வானும் நுகர்ச்சிப் பொருளும் வேருக இருக்கச்செய்துவந்த மனம் நீங்கியதும், அவனேதானேயாகிய அந்நெறி கிட்டிற்று: அதனை உதாசனிக்காமல் உடனே

உணர்ந்தோம் என்பது கருத்து. முற்கூறியவற்றை ஒட்டி உணர்ந்தேன் என்றது உணர்ந்தோம் என்றது ஏகனுகிநிற்கும் உயர்ந்தநிலையிற் கூறிய வாசகம்.

மாலாங்க னேஇங்கு யான்வந்த காரணம்
நீலாங்க மேனியள் நேரிழை யாளொடு
மூலாங்க மாக மொழிந்த திருக்கூத்தின்
சீலாங்க வேதத்தைச் செப்பவந் தேனே. 77

இம் - எனின், அடியேன் வந்தது வேதத்தை அறிவிக்க என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் ; மாலாங்கனே ! இப்பூமிக்கு யான் வந்த காரணம் என்னை எனின், நீல நிறமான திருமேனியையும் நேரிய அணிகளையும் உடைய சிவகாமித்தாயோடு பஞ்சகிருத்தியங்களுக்கும் அடிப்படை அங்கமாக மொழியப்பெற்ற ஆனந்தகூத்தினது இயல்பினை விளக்கும் வேதத்தைச் சொல்லவந்தேன் என்றவாறு.

மாலாங்கன் என்பார் மூலர்மரபில் வந்த சீடர்களுள் ஒருவர். சீலாங்கவேதம்—ஒழுகலாறுன விதியை உறுப்பாகக்கொண்டுள்ள வேதம்.

நேரிழை யாவாள் நிரதிச யானந்தப்
பேருடை யாளென் பிறப்பறுத் தாண்டவள்
சீருடை யாள்சிவன் ஆவடு தண்டுறை
சீருடை யாள்பதம் சேர்ந்திருந் தேனே. 78

இம் - எனின், சிவசத்தியின் திருவடியைத் தியானித்திருந்தேன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : நேர்மையான ஆபரணங்களை உடைய பராசத்தி வியப்பிற்கெல்லாம் வியப்பாகிய ஆனந்தம் என்ற பெயருடையவள் ; என்னுடைய பிறவியை வேரோடு அறுத்து ஆட்கொண்டவள்; புகழ்மிக்கவள்; மாசிலாமணிப்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருவாவடுதுறையை இடமாகக்கொண்டு சேர்ந்தவள்; அவள் திருவடியை நான் இடைவிடாது தியானித்திருந்தேன் என்றவாறு.

சேர்ந்திருந் தேன்சிவ மங்கைதன் பங்கனைச்
சேர்ந்திருந் தேன்சிவன் ஆவடு தண்டுறை
சேர்ந்திருந் தேன்சிவ போதியின் நீழலில்
சேர்ந்திருந் தேன்சிவன் நாமங்கள் ஓதியே. 79

இம் – எனின், திருவாவடுதுறையில் சேர்ந்திருந்தேன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : உமையொருபாகனாகிய இறைவனைத் தியானித்துக்கொண்டு கோமுத்திநாதர் எழுந்தருளியுள்ள திருவாவடுதுறையிலே சிவமயமான படரரசின் கீழே அவன் திருநாமங்களை ஓதிக்கொண்டிருந்தேன் என்றவாறு.

இருந்தேன் இக்காயத்தே எண்ணிலி கோடி
இருந்தேன் இராப்பகல் அற்ற இடத்தே
இருந்தேன் இமையவர் ஏத்தும் பதத்தே
இருந்தேன் என்நந்தி இணையடிக் கீழே. 80

இம் – எனின், ஞானாசாரியனது திருவடிக்கீழ் இருந்ததை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : இவ்வுடலில் கணக்கற்ற கோடிகாலம் இருந்தேன்; தேவர்களனைவரும் துதிக்கும் இடமானதும் இரவும் பகலும் இல்லாததுமாகிய கயிலையிலே என்னாசிரியன் திருவடி நிழலில் இருந்தேன் என்றவாறு.

இராப்பகல் அற்ற இடம் - ஒளியும் இருளும் கலவாமல் என்றும் ஒளிமயமான இடம்.

பின்னைநின் றென்னே பிறவி பெறுவது
முன்னைநன் றாக முயல்தவம் செய்கிலர்
என்னைநன் றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னைநன் றாகத் தமிழ்செய்யு மாறே. 81

இம் - எனின், இறைவன் தம்மைத் தமிழ் செய்யுமாறு படைத்தார் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் ; முற்பிறவிகளில் நன்றாக முயன்று தவம் செய்யமாட்டார்கள் ; பின் மயங்கிநின்று என்ன பயன்? பெறுவது பிறவிதான்; தன்னை ஏத்தி நன்முறையில் தமிழைச் செய்யுமாறு என்னைப் பெருமான் படைத்தான் என்றவாறு.

சம்பந்தசுவாமிகளை வண்தமிழ்செய் தவம்நிரம்பப் படைத்தாற்போல, நாவுக்கரசுசுவாமிகளை அலகில் கலைத் துறைதழைப்ப அருந்தவத்தோர் நெறிவாழப் படைத்தாற்போல, ஆலாலசுந்தரரைத் தீதிலாத் திருத்தொண்டத்தொகைதரப் படைத்தாற்போல, திருமூலர் தமிழைச் செய்யுமாறு இறைவனால் படைக்கப்பட்டார் என்பதாம்.

ஞானத் தலைவிதன் நந்தி நகர்புக்கு
ஊனமில் ஒன்பது கோடி யுகந்தனுள்
ஞானப்பால் ஆட்டி நாதனை அர்ச்சித்து
நானும் இருந்தேன்நற் போதியின் கீழே. 82

இம் – எனின். அரசடியில் ஞானப்பாலாட்டி நாதனை அருச்சித்திருந்தேன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : ஞானத்தலைவியாகிய பராசத்திநாதன் நகரில் புகுந்து, இடையூறு ஒன்றும் இன்றி, ஒன்பது கோடியுகம் அவற்கு ஞானமாகியபாலால் அபிடேகித்து. அருச்சித்து, அரசடியில் நானும் இருந்தேன் என்றவாறு.

ஞானத்தலைவி - ஞானசத்தி. ஊனம் – யோகத்திற்கு வரும் இடையூறுகள். ஞானப்பால் என்பது உருவகம்; அன்றி; சகஸ்த்திராரத்திலிருந்து பெறுகிற அமுதமும் ஆம். நானும் இருந்தேன் என்றதில் உம்மை தியானப்பொருளாகிய சிவம் ஒன்று இருந்ததென்பதை உணர்த்துகிறது.

செல்கின்ற வாறறி சிவமுனி சித்தசன்
வெல்கின்ற ஞானத்து மிக்கோர் முனிவராய்ப்
பல்கின்ற தேவர் அசுரர் நரர்தம்பால்
ஒல்கின்ற வான்வழி யூடுவந் தேனே. 83

இம் – எனின், கயிலையிலிருந்து தான் வந்த வாற்றை அறிவித்தல் நுதலிற்று.

இ – ள் சிவமுனியாகியயான், போகிறவழியில் மன்மதனை வெல்லுகின்ற ஞானத்தால் மிகுந்து ஓர் முனிவராக, முப்பத்துமுக்கோடி என்று எண்ணுற் பெருகிய தேவர்களும் அசுரர்களும் மனிதர்களும் ஆகி யோர்கள் தம்மிடம் பொருந்தப்பெறும் வானத்தை வழியாகக்கொண்டு வந்தேன் என்றவாறு.

சித்தசன் – மனத்தில் பிறப்பவனாகிய மன்மதன்.

சித்தத்தின் உள்ளே சிறக்கின்ற நூல்களில்
உத்தம மாகவே ஓதிய வேதத்தின்
ஒத்த உடலையும் உள்நின்ற உற்பத்தி
அத்தன் எனக்கிங் கருளால் அளித்ததே. 84

இம் – எனின், வேதப்பொருளை இறைவனின் அருளால் அடைந்தேன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : மனத்துள் சிறந்து விளங்குகிற நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் மிகச்சிறந்ததாக ஓதப்பெற்ற வேதத் தின் உடலாகிய சொல்லையும் அந்த உடலுள்ளிருந்து உற்பத்தியாகின்ற பொருளையும் இறைவன் எனக்கு அருளால் அளித்தான் என்றவாறு.

சிறந்த நூல்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் மிகச்சிறந்து விளங்குவன இறைவன் நூல்களேயாதலின் 'நூல் களில் உத்தமமாகவே ஓதிய வேதம்' என்றார். உடல் என்றது பொருளாகிய உயிர் இருத்தற்கு இடமான சொல்லை. உள் நின்ற உற்பத்தி – சொல்லுள் நின்ற தோற்றமாகிய பொருள்.

நான்பெற்ற இன்பம் பெறுகஇவ் வையகம்
வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடின்
ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படும் தானே. 85

இம்-எனின், உயிரிடமாக இறைவன் எழுந்தருளி இன்பம் பயக்கு முறையை உணர்த்துதல்நுதலிற்று.

இ – ள் ; ஞானுகாயத்தில் பற்றிநிற்கின்ற வேதங்களின் உள்ளுறு பொருளைச்சொன்னுல், அதுஉடலைப் பற்றியிருப்பதாகிய உயிரினிடம் நீங்காது நிலைபெற்ற உணர்ச்சியைப் பொருந்திய மந்திரம் ஆகும் அதனை ஆன்மாவாகிய நான் விடாது பிடிக்க மறைப்பொருளாகிய சிவம் வெளிப்படும். அடியேன் பெற்றதான இந்த நிரதிசயானந்த இன்பத்தை உலகம் முழுவதும் பெறுவதாகுக என்றவாறு.

வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடின், ஊன் பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம் (ஆம்); தான் பற்றப்பற்றத் தலைப்படும், நான்பெற்ற இன்பம் இவ் வையகம் பெறுக என முடிக்க.

வான்பற்றி நின்ற மறைப் பொருள் – சிதாகாச சொரூபமாகிய பரசிவத்தைப் பற்றிநிற்கின்ற வேதங்களின் பொருள். மறைப்பொருளே மந்திரமாமென்க ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம் – உடலைப் பற்றியதாகிய உயிர்க்கண் நிலைபெற்ற ஞானத்தில் பொருந்திய மந்திரம்; என்றது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை. ஊன் ஆகுபெயராய் உடலை உணர்த்திற்று. ஊன் பற்றி – உயிர்; இகரம் வினைமுதற்பொருளில் வந்தது; "மலத்தைப் பற்றி" என்புழிப்போல. பற்றப்பற்ற

என்ற அடுக்கு இடைவிடாமைப்பொருட்டு. தலைப் படுதல் – மாமணிச்சோதியாகுக உயிரில் வெளிப் பட்டு நின்றருளல்.

இனி இம்மந்திரத்திற்கு, பரமாகாசத்தைச் சரீர மாகப்பொருந்திநின்ற இரகசியப்பொருள் ஒன்றுளது. அதுவே இச்சரீரத்தைப் பொருந்திநின்ற ஆன்மாவால் அறியப்படும் இரகசியபொருளாம்; அதனை ஆசிரிய னருளியபடி அத்துவிதபாவனையாகச் சிந்திக்கச் சிந்திக் கத் தானே கிட்டும்; இதுவே யான்பெற்ற பேறு: இவ்வுலகத்தாரும் இதனைப் பெறக்கடவராக என உரைப்பாரும் உளர்.

பிறப்பிலி நாதனைப் பேர்நந்தி தன்னைச்
சிறப்பொடு வானவர் சென்றுகை கூப்பி
மறப்பிலர் நெஞ்சினுள் மந்திர மாலை
உறைப்பொடும் கூடிநின் றோதலும் ஆமே. 86

இம் – எனின், தேவரும் வணங்கும் இறைவனை மந்திரமாலை ஓதிப் பெறலாம் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்: அநாதி நித்தியனாகிய தலைவனை, நந்தி எனும் திருநாமம் உடையவனைத் தேவர்கள், எல்லாச் சிறப்புக்களோடும் சென்று கைகூப்பி வணங்கி மறவாமல் தியானிப்பவர்களானார்கள். அக்கடவுள் திருமந்திரமாலையை மன உறுதியோடு திருவருளில் ஒன்றிநின்று ஓதியவுடன் நமது நெஞ்சினுள் ஆவார் என்றவாறு.

மாலை ஓதலும் நெஞ்சினுள் ஆம் எனக்கூட்டுக. சிறப்பொடு – நைமித்திகத்திற்குரிய சாதனங்களோடு

மந்திரமாலை – சீபஞ்சாக்கரம். இறைவன் ஆம் என ஒருசொல் வருவிக்க.

அங்கிமி காமைவைத் தானுல கேழையும்
எங்குமி காமைவைத் தானுடல் வைத்தான்
தங்கிமி காமைவைத் தான்தமிழ்ச் சாத்திரம்
பொங்கிமி காமைவைத் தான்பொருள் தானுமே. 87

இம் – எனின், இவ்வுலகத்துப் பூதங்கள், தம்முள் விஞ்சி ஒன்றையொன்று மேவாதபடி ஆட்கொள்ளும் அருமையை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : விஞ்சி மற்றவற்றை எரிக்காதபடி பூதாக்கினியை அடக்கிவைத்தான்; ஏழு உலகையும் படைத்து. எங்கும் மிகுந்துவிடாதபடி உடலையும் படைத்தான்: தமிழ்ச்சாத்திரங்களின் நெறியிலே தங்கி ஆன்மாக்கள் குற்றஞ்செய்யாதபடி அறிவு அருளிக் காத்தான்; அச்சாத்திர அர்த்தங்களையும், வெளிப்பட்டு மிகுந்துவிடாமல் அநுபவப்பொருளாக இருக்கும்படி வைத்தான் என்றவாறு.

அங்கி சங்காரம் செய்வதாதலின் அதனை அடக்கி மக்கட்கு உபகாரப்படுகிறநிலையில் வைத்தமையை அங்கி மிகாமை வைத்தான் என்றருளிச்செய்கிறார்.

இப்பிருதிவியண்டத்துள் ஏழு உலகங்களையும் வைத்தது போலவே எல்லா அண்டத்தும் எவ்வேழு உலகங்களாக அமைத்து. அவை ஒன்றற்கு ஒன்று வன்மை விஞ்சி இழுப்புண்டு தம்மில்மோதி அழியாத படி தத்தம் நிலையில் நிற்கவைத்தமையை வெளிப் படுப்பது 'எங்கு மிகாமைவைத்தான் உலகேழையும்' என்பது.

உடல் வைத்தான் என்பது ஏழுவகையான எல்லா உலகங்களிலும் உள்ள போகத்தைப் பொருந்த வினைக்கு ஈடாகத் தனுவைத் தந்தவன் என்றதாம். தமிழ்ச்சாத்திரம் தங்கி மிகாமை வைத்தான் என்பது தமிழ்ச்சாத்திரங்களில் உயிர்கள் நிலைபெற்று, குற்றம் செய்யாதபடி வைத்தான் என்பதை விளக்கிற்று. சாத்திரங்களின் வழியே உயிர்களை ஒழுகவைத்தான் என்பது கருத்து.

பொருள் தானும் பொங்கி மிகாமை வைத்தான் என்பது அச்சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட பொருள்களை ஆன்மாக்கள் வாசாஞானமாகப் பொங்கி வழிய விட்டுப் பயனற்றவை ஆகாதவண்ணம், அநுபவப் பொருளாகக் கொள்ளவைத்தான் என்றபடி.

அடிமுடி காண்பார் அயன்மால் இருவர்
படிகண் டிலர்மீண்டும் பார்மிசைக் கூடி
அடிகண் டிலேன்என் றச்சுதன் சொல்ல
முடிகண்டன் என்றயன் பொய்மொழிந் தானே. 88

இம் – எனின், அயனும் மாலும் அறியாப்பெருமையன் இறைவன் என்பது அறிவித்தல் நுதலிற்று.

இ – ள் : அடியையும் முடியையும் காண்போம் என்று கருதி முயன்ற அயனும் மாலும் ஆகிய இருவரும், கருதியபடி அவை இரண்டையும் காண்கிலராய் மீண்டும் பூமியில் கூடி, திருமால் திருவடியைக் கண்டிலேன் என்ன, பிரமன் முடியைக் கண்டேன் என்று பொய்யை உரைத்தான் என்றவாறு.

படி - இருவரும் சூளுற்றபடி. அவர் இருவரும் காணாத அடிமுடிகளை அவனருளாலே அடியேன் கண்டேன் என்பது கருத்து.

பெற்றமும் மானும் மழுவும் பிறிவற்ற
தற்பரன் கற்பனை யாகும் சராசரத்(து)
அற்றமும் நல்கி அடியேன் சிரத்தினில்
நற்பத மும்அளித் தான்எங்கள் நந்தியே. 89

இம் - எனின், இறைவன் தமக்கு அருளிச்செய்த முறையை அறிவித்தல் நுதலிற்று.

இ - ள் இடபம், மான், மழு ஆகிய இவைகளைப் பிரிவில்லாமல் ஊர்தியாக அணியாக ஏற்றுக்கொண்ட இறைவனுடைய நினைவுமாத்திரையாலெழுகிற இயங் கியற்பொருளும் நிலையியற்பொருளும் ஆகிய இரண் டையுடைய உலகத்திலே இருப்பைக் கொடுத்து அடியேன் சிரசில் திருவடியையும் சூட்டினுன் எமது குருநாதனுகவந்த இறைவன் என்றவாறு.

மலமாயைகளைக் கெடுத்து முத்தியின்பம் நல்கும் திருவடியாதலின் 'நற்பதம்' என்றார். கற்பனையாகும் சரா சரம் என்றது இறைவன் பிரமனுதியரைப்போலத் தொழிலால் விகாரப்பட்டுப் பொருள்களைப் படைப் பானல்லன்; அவனுடைய சங்கற்பமாத்திரையானே இவ்வுலகம் உண்டாகின்றது என்றவாறும்.

அடியேன் சிரத்தினில் நற்பதமும் அளித்தான் என்பது, "நனைந்தனைய திருவடி என் தலைமேல் வைத்தான்" என்பதை நினைவூட்டுகிறது.

ஞேயத்தை ஞானத்தை ஞாதுரு வத்தினை
மாயத்தை மாமாயை தன்னில் வரும்பரை
ஆயத்தை அச்சிவன் தன்னை யகோசர
வீயத்தை முற்றும் விளக்கியிட் டேனே. 90

இம் - எனின், இத்திருமந்திரமாலையுள் விளக்கப் பட்டன இவை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : அறியப்படும் பொருளும், அறிவும், அறிபவனும், மாயைகளும், சுத்தமாயையில் வசிக்கும் பரைஆதிய சத்திகளும், சிவமும், புலனாகாத பீஜங் களும் ஆகிய இவற்றை விளக்கினேன் என்றவாறு.

மாயம் - உலகத் தோற்றத்தினுக்கு முதற்காரண மாகிய சுத்தம், அசுத்தம், பிரகிருதி என்னும் மாயை கள். மாமாயைதன்னில் வரும் பரை ஆயம் என்றது சுத்தமாயையில் வசிக்கின்ற பரை, ஆதி, திரோதாயி இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி முதலிய சத்தி களின் கூட்டம். ஆயம் - கூட்டம்.

வீயம் என்பது பீஜம். "இடையில் மூன்றும் அவ்வம் முதலும் எட்டேயவ்வும்" என்னும் விதி களைப்பெற்றுப் பீயமாகி வகரத்தோடு பகரம் ஒத்து நடத்தலின் பீயம் வீயம் ஆயிற்று.

விளக்கிப் பரமாகும் மெய்ஞ்ஞானச் சோதி
அளப்பில் பெருமையன் ஆனந்த நந்தி
துளக்கறும் ஆனந்தக் கூத்தன்சொற் போந்து
வளப்பின் கயிலை வழியில்வந் தேனே. 91

இம் - எனின் இறைவன் ஆணையின் வண்ணம் திருக்கயிலாய மரபில் வந்தமையை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ — ள் : திரிபுடிஞானம்முதல் பீஜம் வரையில் அடியேனுக்கு விளக்கிப் பரம்பொருளாக விளங்குகின்ற, உண்மை அறிவு ஒளியமான, எல்லையற்ற பெருமையினை உடைய, ஆனந்த வடிவினனாகிய ஆனந்தக்கூத்தன் ஆணைப்படியே வந்து வளப்பத்தை உடைய திருக்கயிலை வழியே வந்தேன் என்றவாறு.

இதனால் இறைவன் உண்மையறிவு ஆனந்த ஒளி வடிவினன் என்பதும்' அவனே ஆசிரியனாகவும் ஆனந்தக்கூத்தனாகவும் உள்ளான் என்பதும், திருமூலர் அவன் ஆணையின்வழியே கயிலையிலிருந்து தெற்கே போந்தருளினர் என்பதும் உணர்த்தப் பெறுகின்றன.

துளக்கரும் ஆனந்தக்கூத்தன் என்பது இடையீடின்றிப் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் ஒருங்கேயாற்றும் ஆனந்தக்கூத்தன் என்றவாறு,

வளப்பின் கயிலை - வளப்பம் உடைய கயிலை உலகம் என்பது அம்கெட்டு உலகு என வருதல் போல. வளப்பம் என்பது வளப்பு என வந்தது. வளப்பில் கயிலை எனப் பிரித்துத் தகுதியில்பொருள் கோலிவைப்பார் பலர்.

நந்தி அருளாலே மூலனை நாடிப்பின்
நந்தி அருளாலே சதாசிவன் ஆயினேன்
நந்தி அருளால்மெய்ஞ் ஞானத்துள் நண்ணினேன்
நந்தி அருளாலே நானிருந் தேனே, 92

இ — ள் : மூலனுடலில்புகுந்து சிவபோகத்திருந்து சிவஞானம் எய்தியமையைத் தெரிவித்தல். நுதலிற்று.

இ - ள் : இறைவன் திருவருளால் (சாத்தனூர்ப் போந்து)மூலன் எனும் இடையர்குலமகனை நாடிப் புகுந்து. சதா சிவசிந்தனையோ டிருந்தேன்; உண்மை ஞானம் கைவரப்பெற்றேன்; பல ஆண்டுகள் இருக்க பெற்றேன் என்றவாறு.

மூலனை நாடி - மூலனுடலை விரும்பி: என்றது மூலனுடலில் சிவயோகியார் புகுந்த வரலாற்றைத் தெரிவிப்பது. சதாசிவன் - எப்பொழுதும் சிவத்தோடு ஒன்றியவன்; சிவம் அன் எனப் பிரித்துச் சிவத்தோடு ஒன்றியவன் எனப் பொருள் காண்க. பொன்னன் என்புழிப்போல.

இருக்கில் இருக்கும் எண்ணிலி கோடி
அருக்கின்ற மூலத்துள் அங்கே இருக்கும்
அருக்கனும் சோமனும் ஆரழல் வீச
உருக்கிய ரோமம் ஒளிவிடுந் தானே. 93

இம் - எனின், மயிர்க்கால்தோறும் ஒளிவீச இருக்கும் உபாயத்தை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : இருக்குவேதத்தில் பலகோடி மந்திரங் கள் உள்ளன. மிக அருகிய மூலமாகிய பிரணவத்துள் வீற்றிருக்கின்ற சூரியனும் சந்திரனும் அரிய அழலை வீச உயிர் உருக்கப்பெற்று, மயிர்க்கால்தோறும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் என்றவாறு.

இருக்குமுழுதும் மந்திரவடிவானது. மந்திரங்கள் பல, அதனைப் பன்மைபற்றி 'எண்ணிலி' என்று அருளிச்செய்தார். எல்லாமந்திரங்கட்கும் மூலமான அருகியஒலி ஓங்காரம். அருக்கன் என்றது சூரியனாகிய

சிவத்தை. சோமன் என்றது சத்தியை; சோமன் சத்தியம்சம் நிறைந்தவனாதலின் என்க. மூலமாகிய பிரணவம் அகார உகாரங்களின் இணைப்பாகிய ஒகார மாதலின் சிவசத்திகளிரண்டும் உயிருள் இருந்து ஒளியைச்செய்ய உயிரானது உருகி மலம் நீங்கி உரோமத் துவாரத்தாலும் ஒளி வெளிப்பட தேஜோ மயமாய்த் திகழும் என்பதைக் குறிப்பித்தவாறு.

இதனை "எவன் இந்த சூரியனுக்குள் பொன்மய மானவனாகக் காணப்படுகின்றானோ அவன் கண்கள் இரண்டும் தாமரை. எல்லாப் பாபங்களையும் கடந் தவன்; உயர்ந்தவன்" (சாந்தோக் 167) என வரும் உபநிடதத்தானும் தெளிக. இங்ஙனம் அன்றி, ஆசன பேதங்களை ஆராயின் பலகோடி வகைகள் உள்ளன. அவற்றுள் பொருந்திய மூலாதாரத்துள் இருக்கின்ற இடைகலையும் பிங்கலையுமாக ஒளிவீச, பிரமரந்திரம் வரையிற்சென்று மூலக்கனலான் உருக்க உரோமத் துவாரங்கள் எல்லாம் ஒளிவீச இருப்பன் என்றுரைத் தலும் ஆம். இப்பொருளில் 'இருக்கில்' என்பதில் 'இருக்கு' 'கு' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். இருத்த லாகிய ஆசனபேதங்களில் என்பது பொருள்.

பிதற்றுகின் றேன்என்றும் பேர்நந்தி தன்னை
இயற்றுவன் நெஞ்சத் திரவும் பகலும்
முயற்றுவன் ஒங்கொளி வண்ணன்எம் மானை
இயற்றிகழ் சோதி இறைவனும் ஆமே. 94

இம் – எனின், இறைவனைஎப்பொழுதும் ஏத்திப் போற்றி வணங்குவேன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்: நந்தி என்னும் நாமம் உடையவனை எப்பொழுதும் பிதற்றுகின்றேன்; இரவும் பகலும் என் மனத்துள் வைத்துத் தியானிப்பேன்: சுயம்பிர காசமாய் இருக்கின்ற இறைவனும், ஒருகாலைக் கொருகால் மிக்கு விளங்குகின்ற ஒளிவண்ணனும் ஆகிய எனது தலைவனை அடைய முயற்சிப்பேன் என்றவாறு.

பிதற்றுகின்றேன் – ஆன்மபோதம் கழன்ற நிலையில் பரவசப்பட்டு, பித்தர் பேயரைப்போலப் பிதற்றுகின்றேன். நெஞ்சத்து இயற்றுவன் - தியானிப்பேன். இரவும் பகலும் என்றதற்கு அஞ்ஞானமும் ஞானமும் மிக்கிருக்கின்ற காலத்து எனலும் ஆம். இயல் திகழ் சோதி – இயல்பாகவே விளங்குகின்ற ஒளிப் பொருள். சுயம்பிரகாச சொரூபன் என்றவாறு.

இறைவனும் ஒளிவண்ணன் ஆம் எனக்கூட்டுக.

6. அவையடக்கம்

ஆரறி வார்எங்கள் அண்ணல் பெருமையை
ஆரறி வார்இந்த அகலமும் நீளமும்
பேரறி யாத பெருஞ்சுடர் ஒன்றதின்
வேரறி யாமை விளம்புகின் றேனே. 95

இ - எனின், அவையடக்கம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்: எமது சிவபெருமானது பெருமையை அறிவார் யார்? அவனது அகலமும் நீளமும் ஆகிய பரப்பினை அறிவார் யார்? அது பெயரறியப்படாத

பெருஞ்சுடர்; இணையற்றது; அதனது மூலம் அறியா மலேயே அடியேன் அதைப்பற்றிச் சொல்லுகின்றேன் என்றவாறு.

உலகில் யாவரும் அறியார்கள்; அடியேனும் அங்ஙனமே என்று தமது மாட்டாமையைக் கூறுவ தால் இறைவனுடைய எல்லையற்ற பெருமையை எமக்கு உணர்த்தியவாறு.

பாடவல் லார்நெறி பாட அறிகிலேன்
ஆடவல் லார்நெறி ஆட அறிகிலேன்
நாடவல் லார்நெறி நாட அறிகிலேன்
தேடவல் லார்நெறி தேடகில் லேனே. 96

இம் - எனின், இதுவும் அது.

இ - ள் இறைவனைப்பற்றிப் புகழ்ந்து பாடவும், அவனருளில் ஈடுபட்டு மெய்ம்மறந்து ஆனந்தக் கூத் தாடுவார் நெறியில் நின்று ஆடவும், அன்புசெய்வார் நெறியில் நின்று அன்புசெய்யவும் தேடுவார் நெறியில் நின்று தேடவும் அறிகிலேன் என்றவாறு.

அங்ஙனம் அறியவும் தேடவும் மாட்டாத யான் சொல்லத் தொடங்கியது எவ்வாறு என எனக்கே நகைதரும் என்று அவையடக்கம் கூறியவாறு.

மன்னிய வாய்மொழி யாலும் மதித்தவர்
இன்னிசை உள்ளே எழுகின்ற ஈசனைப்
பின்னை உலகம் படைத்த பிரமனும்
முன்னும் அவனை உணரலும் ஆமே. 97

இம் - எனின், இதுவும் அது.

இ – ள் : உறுதிகொண்ட அன்பர்களது இனிய இசையில் எழுகின்ற ஈசனை உலகம்படைத்த பிரமனு லும். அவனது முன்னோனாகிய திருமாலாலும், நிலை பெற்ற வேதங்களாலும் உணர்வதற்கு ஒண்ணுமோ ? என்றவாறு.

ஈசனை அவனை, பிரமனும் முன்னும் வாய் மொழியும் உணரலும் ஆமே எனக்கூட்டுக.

வேதம் என்றுமே அழியாததொன்று ஆதலின் 'மன்னிய வாய்மொழி' எனப்பட்டது. பிரமனும் உன்னும் அவனை எனப் பிரித்து, பிரமனும் தியானிக் கின்ற பரம்பொருளை என உரைப்பாரும் உளர்.

வேதங்களாலும் மாலயனாலும் உணரப்படாத பரம்பொருளை, இன்னிசையாய் உள்ள பெருமானை யான் எங்ஙனம் உரைப்பது என்று அவையடக்கம் கூறியவாறு.

தத்துவ ஞானம் உரைத்தது தாழ்வரை
முத்திக் கிருந்த முனிவரும் தேவரும்
ஒத்துடன் வேறாய் இருந்து துதிசெயும்
பத்திமை யால்இப் பயனறி யாரே. 98

இம் – எனின், இதுவும் அது.

இ – ள் : கயிலையங்கிரியின் தாழ்வரையிலிருந்து உண்மை ஞானத்தை உரைத்ததாகும். ஆதலால் முத்தி யைப் பெறுதற்காக இருந்த முனிவர்களும் தேவர் களும் ஒத்து உடனாயிருந்தும் வேறாயிருந்தும் தோத்தரிக்கும் அன்பு மிகுதியான் இதன் பயனை அறியார் என்றவாறு.

முனிவர்கள் முத்தான்மாக்களாய் இருத்தலின் அறியார்; தேவர்கள் வேருயிருத்தலின் அறியார்: ஆனுலும் இருவரும் ஒத்துத் துதிசெய்யும் பத்திமை யுடையார் என்பது விளக்கியவாறு.

7. திருமந்திரத் தொகைச்சிறப்பு

மூலன் உரைசெய்த மூவா யிரந்தமிழ்
ஞாலம் அறியவே நந்தி அருளது
காலை எழுந்து கருத்தறிந் தோதிடின்
ஞாலத் தலைவனை நண்ணுவர் அன்றே. 99

இம் - எனின், மூவாயிரமும் ஓதுவார் எய்தும் பயன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்: உலகமெல்லாம் அறிந்து ஈடேறச் சிவபெருமான் திருவருளால் திருமூலர் உரைத்தது மூவாயிரம் தமிழ்மந்திரங்கள்; மக்கள் காலையில் எழுந்து அவற்றைத் தூயமனத்தோடு பொருள் உணர்ந்து சொன்னுல் உலகநாயகனை உற்று இன்புறலாம் என்றவாறு.

ஞாலம் அறியவே என்றது 'நான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்ற கருணை நோக்கால் கூறியது.

வைத்த பரிசே வகைவகை நன்னூலின்
முத்தி முடிவிது மூவா யிரத்திலே
புத்திசெய் பூர்வத்து மூவா யிரம்பொது
வைத்த சிறப்புத் தருமிவை தானே. 100

இம் — எனின், இதுவும் அது.

இ – ள் : திருமந்திரமாலையாகிய நல்ல நூலில் வைத்த தன்மை இருவகையாம் ; இம்மூவாயிரமும் முத்தியாகிய முடிவைக் கூறும் ; அறிவானமைந்து முதற்கட்செய்யப்பட்ட இம்மூவாயிரமும் பொது வாம். பின்னதர்க வைக்கப்பெற்ற மூவாயிரம் சிறப் பாம் என்றவாறு.

நன்னூலின் வைத்தபரிசு வகை வகை; மூவாயி ரத்திலே முத்தி முடிவு இது ; வைத்த இவைதானே சிறப்புத்தரும்; புத்திசெய் பூர்வத்து மூவாயிரம் பொது என முடிக்க.

8. குருமட வரலாறு

வந்த மடமேழும் மன்னும்சன் மார்க்கத்தின்
முந்தி உதிக்கின்ற மூலன் மடவரை
தந்திரம் ஒன்பது சார்வுமூ வாயிரம்
சுந்தர ஆகமச் சொல்மொழிந் தானே. 101

இம் – எனின், திருமூலர் திருமடம். திருமந்திரம் இவற்றின் வரலாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : நிலைபெற்ற சன்மார்க்கமாகிய ஞான மார்க்கத்தில்வந்த மடங்கள் ஏழு; அவற்றுள் முன்னே தோன்றிய மடத்தின் தலைவராகிய திருமூலர் ஒன்பது தந்திரமாக அவற்றைச்சார்ந்த மூவாயிரம் மந்திரமாக அழகிய ஆகமச்சொல்லை மொழிந்தார் என்றவாறு.

கலந்தருள் காலாங்கர் தம்பால் அகோரர்
நலந்தரு மாளிகைத் தேவர்நா தாந்தர்
புலங்கொள் பரமானந் தர்போக தேவர்
நிலந்திகழ் மூலர் நிராமயத் தோரே. 102

இம் – எனின், ஏழு திருமடத்தலைவர் இவரென உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் ; மடங்களின் தலைவர் எழுவர் ஆவர் காலாங்கர், அகோரர். மாளிகைத்தேவர், நாதாந்தர், பரமானந்தர், போகதேவர், திருமூலர் என்ற பாசத் துன்பம் அற்றவர்களாகிய இவர்கள் என்றவாறு.

கலந்தருள் காலாங்கர் என்றது ஆன்மாக்களோடு ஒன்றிநின்று அருள்செய்யும் காலாங்கர் என்பதாம்.

திருவிசைப்பா அருளிச்செய்து, நரசிங்கன் என்பவனுக்காக மதில் நந்திகளையெல்லாம் ஏவிச் சித்த நாதராய்த் திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளியிருந்து என்றும் நலந்தருவதால் 'நலந்தரு மாளிகைத்தேவர்' என்றருளப்பெற்றார்.

புலம் கொள் பரமானந்தர் – ஞானியாகிய பரமானந்தர். நிலம் திகழ் - இந்நிலவுலகத்து விளங்குகின்ற.

9. மும்மூர்த்திகளின் முறைமை

அளவில் இளமையும் அந்தமும் ஈறும்
அளவியல் காலமும் நாலும் உணரில்
தளர்விலன் சங்கரன் தன்னடி யார்சொல்
அளவில் பெருமை அறியயற் காமே. 103

இம் - எனின், சிவபரத்துவம்கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : எல்லையற்ற இளமையும் அழகும் முடிவும் அளவுக்குட்பட்டு இயங்குகின்ற காலமும் ஆகிய நான்கையும்பற்றி ஆராயின், சங்கரன் ஒருவாற்றானும்

தளர்வில்லாதவன்; அடியார்களால் தோத்தரிக்கப்படும் அவனது அளவற்ற பெருமையை அறிந்துகொள்ளப் பிரமனுக்கும் முடியுமோ ? என்றவாறு.

'அரியயர்க்கு ஆமே' எனப் பாடங்கொண்டு பெருமையையுணர மால் அயன் என்ற இருவர் களாலும் ஆகுமோ என உரைத்தலும் ஆம்.

ஆதிப் பிரானும் அணிமணி வண்ணனும்
ஆதிக் கமலத் தலர்மிசை யானும்
சோதிக்கில் மூன்றும் தொடர்ச்சியில் ஒன்றெனர்
பேதித் துலகம் பிணங்குகின் றார்களே. 104

இம் - எனின், இதுவும் அது.

இ – ள் : உருத்திரனும், அழகிய நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடைய திருமாலும் ஆதிமூலமாகிய திருமாலின் உந்திக்கமலத்திலுள்ள பிரமனும் ஆராயுமிடத்து இம்மூவரும் தொடர்பால் ஒருவர் என்று துணியாராய் தொழில்வகையில் வேறுபடுத்தி உலகத்தவர் மாறுபடுகின்றார்கள் என்றவாறு.

உருத்திரன் முதலிய மூவரும் தத்தம் பதவிகளி னின்று ஒருமுதல்வன் ஆணையைச் சிரமேல் தாங்கித் தொழிலாற்றுகின்றார்கள் ஆதலின் அவர்களுக்குள்ளி ருந்து இயக்கும் இறைவன் ஒருவனே என்றுணராது உலகம் பேதித்துப் பிணங்குகின்றது என்பது கருத்து.

ஈசன் இருக்கும் இருவினைக் கப்புறம்
பீசம் உலகில் பெருந்தெய்வ மானது
ஈசன் அதுஇது என்பார் நினைப்பிலார்
தூசு பிடித்தவர் தூரறித் தார்களே. 105

இம் – எனின், இதுவும் அது.

இ – ள் : நல்வினை தீவினையாகிய இருவினைகளைக் கடந்த இறைவனாகிய பெருந்தெய்வமே உலகிற்கு வித்து. 'அவன்தான் இறைவன்; இவன்தான் இறைவன்' என்று வாதாடுபவர்கள் உண்மையான நினைப்பற்றவர்களே என்றவாறு.

மலமாசு கழுவித் தூய்மையுற்றவர்களே பிறவியின்வேரை அறுத்தவர்களாவார்கள் என்பதாம்.

இதனால், இருவினைகளில் கட்டுண்ணாது கடந்து உலகிற்கு வித்தாய் இருக்கின்ற ஒன்றே முழுமுதல் தெய்வம் இஃதறியாது இது தெய்வம் அது தெய்வம் என்பார் நினைப்பற்றவர்கள் உண்மையுணர்ந்து மல பரிபாகம் உற்றவரே பிறவித்தூரை அறிந்தவர்கள் என்பது உணர்த்தப்பெற்றமை காண்க.

சிவன்முதல் மூவரோ டைவர் சிறந்த
அவைமுதல் ஆறிரண் டொன்றொடொன் றாகும்
அவைமுதல் விந்துவும் நாதமும் ஓங்கச்
சவைமுதற் சங்கரன் தன்பெயர் தானே. 106

இம் - எனின், பரசிவம், மூவராயும் ஐவராயும் நவந்தருபேதங்களாயும் இருக்கும்நிலை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : சிவமாகிய முதற்பொருள், பரசிவன் சதாசிவன் மகேச்சுரன் என்னும் மூவரோடு, பரசிவன் திரோபவன் ஞாதா இச்சிதா கர்த்தா என்னும் ஐவரும், முற்கூறிய ஐந்தும், மூன்றும் ஆகிய நிலைகளுக்கு முதலாகிய சிவத்தோடு, பத்தாகிய நிலைகளையும் பொருந்திநிற்கும். அவைகளுக்கெல்லாம்

முதலாகிய அச்சிவம் விந்து ஓங்கச் சிவமாகவும், நாதம் ஓங்க மகேச்சுரமாகவும் அமையும் ; இவையனைத்தும் மன்றுறை முதல்வனாகிய சங்கரன் திருநாமங்களாகவே விளங்கும் என்றவாறு.

இம்மந்திரம். நாலாந்தந்திரத்தில் திருவம்பலச் சக்கரம் என்ற பகுதியின் எழுபத்தேழாம் மந்திர மாகவும் அமைந்துள்ளது. அதற்குப்பொருள் வேறு என்று அமைக.

சிவமுதல் மூவர், லயம் போகம் அதிகாரம் என்ற மூன்று நிலையில், முற்கூறிய மூவராதலின் இங்ஙனம் அருளப்பெற்றது.

ஐவர் : பராசத்தி வியாபார பேதத்தான் பராசத்தி, ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என்ற நாமபேதத்தை அடையும்போது இச்சத்திகளை அதிட் டித்து நிற்கின்ற சிவமும், பரசிவம் முதலான முற் கூறிய ஐவகை நாமபேதங்களை எய்துகின்றமையின் ஐவர் எனப்பெற்றது.

அவைமுதல் - முற்கூறிய நிலைகட்கு முதல். முதல் என்றது சிவம். மூவர் ஐவர் என எண்ணடியாகப் பிறந்த பலர்பாற் பெயராக ஆண்ட சிவயோகியார், பின்னர் அவர்முதல் என்னாது. அவைமுதல் எனப் பலவின்பால் வாய்பாட்டான் சுட்டியருளினமை எங்ஙனம் இயையும் எனின், அக்கினியின் வெப்பசத்தி ஒன்றாயினும், இரும்பு விறகு உப்பு அரிசி முதலிய வற்றில், உருக்குதல் கொளுத்துதல் வெடித்தல் சமைத்தல் முதலான பல பெயரடைதல்போல, சிவம்

ஒன்றாயினும், லய போக அதிகாரபேதத்தான் மூவ ராயும், சத்தியை அதிட்டித்து நிற்கின்ற நிலையில் ஐவராயும் நாமந்தாங்கச்செய்தன அவ்வந்நிலைகளே என்பார் அவைமுதல் என்று சுட்டியுணர்த்தியருளிய அருமை ஆழ்ந்து இன்புறுக.

ஆறுஇரண்டு ஒன்றோடு ஒன்று - பத்து. சிவமா கிய தனிநிலையும் நவந்தருபேதங்களும் இணைந்ததான பத்து. நவந்தருபேதங்களாவன : சிவம் சத்தி நாதம் பிந்து என்னும் அருவம்நான்கும், சதாசிவன் என்னும் அருவுருவம் ஒன்றும் மகேச்சுரன் உருத்திரன் விஷ்ணு பிரமன் என்னும் உருவம் நான்குமாம். எழுவாயுருபு ஏற்ற பெயர்ச்சொல்லும், தனிப்பெயர்ச்சொல்லும் பெயரான் ஒன்றாயினும் கர்த்தாவாதலும் பொதுமை யின் நிற்றலும் ஆகிய நிலையான் வேறுதல்போல; பொதுமையினிற்கும் சிவமாகியதனிநிலையும் ஆன்மாக் களை இரட்சிக்கத் திருவுளங்கொண்டநிலையும் வேறாம் என்க. இங்ஙனமே பரசிவம் என்பதற்கும் கொள்க.

அவை முதல் விந்துவும் நாதமும் ஓங்க என்றது முற்கூறிய பேதங்களுக்கெல்லாம் முதலாகிய சிவம் விந்து ஓங்கச் சிவமாயும், நாதம் ஓங்க மகேச்சுர மாயும் விளங்க என்பதாம். விந்து - ஞானசத்தி. நாதம் - கிரியை. விந்துவும் நாதமும் ஓங்க—இரண்டும் தம்முள் சமமாய் ஓங்கச் சதாசிவமாய் என்பது. பிரித்துக்கூட்டல் என்னும் நூற்புணர்ப்பால் விந்து ஓங்க, நாதம் ஓங்க விந்துவும் நாதமும் ஓங்க என இவ்வாறு கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

சவை முதல் சங்கரன் — மன்ற முதல்வராகிய ஸ்ரீபரமேசுவரன். சங்கரன் தன்பெயர் தானே என்றது

இவைகள் தத்துவங்களுக்கும் பெயராக இருத்தலைத் திருவுளத்தடைத்து. இவை இறைவன் பெயர்கள் என ஐயமகற்றியவாறு.

பயன் அறிந் தவ்வழி எண்ணும் அளவில்
அயனொடு மால்நமக் கன்னியம் இல்லை
நயனங்கள் மூன்றுடை நந்தி தமராம்
வயனம் பெறுவீர் அவ் வானவ ராலே. 107

இம் — எனின், அயன் அரி இருவர்நிலை இஃது என உணர்த்தி ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று

இ - ள் : பயனை உணர்ந்து ஆராய்கின்றபோது பிரமனும் திருமாலும் நமக்குப் புறம்பானவர்கள் அல்லர்; முக்கண்ணராகிய சீபரமேசுவரனது அடியார் களே. ஆதலால் அவர்களால் நன்மை அடையுங்கள் என்றவாறு.

பயன் அறிந்து - அயனும் மாலும் படைத்தலும் காத்தலும் செய்யும் பயனையும், அவற்றிற்கு ஆகிய காரணங்களையும் நன்கு உணர்ந்து ஆயின் - இவர்கள் இங்ஙனம் செய்வது சகலான்மக்களில் பரிபாகவிசேட முற்றுப் பதவிகளையெய்தி இறைவனருளால் இத் தொழில்களை இயற்றுகின்றனர் என உணரப்படுதலின் அன்னியமாகார்; இறைவன் அடியார்களே ஆவர் என்பதாம்.

ஓலக்கம் சூழ்ந்த உலப்பிலி தேவர்கள்
பாலொத்த மேனி பணிந்தடி யேன்தொழ
மாலுக்கும் ஆதிப் பிரமற்கும் ஒப்புநீ
ஞாலத்து நம்மடி நல்கிடென் றானே. 108

இம் - எனின், பிரமனுதியர் சகலான்மாக்களில் பரிபாகமுற்றவர்களே என்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : திருவோலக்கத்திலே தேவர்களால் சூழ பெற்ற நித்தியப்பொருளாகிய எம் சுவாமியின் பாலை யொத்த வெள்ளிய திருமேனியை அடியேன் வணங்க, பெருமானுகிய அவர் 'நீ திருமாலுக்கும் பிரமற்கும் ஒப் பாவாய் ; பூவுலகத்தில் திருவடி ஞானத்தைக் கொடுத் தருள்க' என ஆணைவழங்கினுன் என்றவாறு.

ஓலக்கத்துத் தேவர்கள் சூழ்ந்த உலப்பிலியின் பாலொத்த மேனியை அடியேன் பணிந்து தொழ, (அவர்) 'மாலுக்கும் பிரமற்கும் நீ ஒப்பு; ஞானத்து நம்மடி நல்கிடு' என்ருன் எனக் கூட்டி உருபுவிரித்துப் பொருள் காண்க.

ஓலக்கம் – திருக்கயிலையில் அத்தர்ணிமண்டபத் தில் அரியாசனத்து அரசுவீற்றிருக்கும் நிலை. சூழ்ந்த : சூழப்பெற்ற எனச் செய்யப்பாட்டுவினையாகக்கொள்க உலப்பிலி - அநாதி நித்யன்; அழிவற்றவன் என்பதாம். ஆதிப்பிரமன் – முதற்றெழிலைச் செய்கின்ற பிரமன். அடி என்றது அடிசேர்ஞானமாகிய சிவஞர்னத்தை உணர்த்திற்று. நல்குதலாவது பரப்புதல். மாலுக்கும் பிரமற்கும் ஒப்பென்றது, அவர்களும் சகலான்மாக் களாக இருந்து பரிபாக விசேடத்தால் பதவி எய்தின வர்கள்; அவர்கட்கில்லாததும் அடியேற்குள்ளதுமான தனிச்சிறப்பு நம்மடியை ஞாலத்து நல்குக என்பது.

வானவர் என்றும் மனிதர் இவர் என்றும்
தேனமர் கொன்றைச் சிவனருள் அல்லது
தானமர்ந் தோரும் தனித்தெய்வம் மற்றில்லை
ஊனமர்ந் தோரை உணர்வது தானே. 109

இம் - எனின், சிவனே பரம்பொருள் என்பது விளக்குதல் நுதலிற்று.

இ - ள்: தேவர்கள் என்றும் மக்கள் என்றும் உடலை யிடமாகக்கொண்டு விரும்பியிருப்போர் உணர வேண்டுவது, தேன்மிகுந்த கொன்றைமலர்மாலையை யணிந்த சிவபெருமானுடைய அருளையேயன்றி, ஒவ்வொருவரும் மனம் ஒருமித்து ஆராயும் தெய்வம் வேறொன்றும் இல்லை என்றவாறு.

வானவரென்றும், மனிதர் இவரென்றும் ஊன் அமர்ந்தோர் உணர்வது சிவன் அருளல்லது ஒருந் தெய்வம் மற்றில்லை எனக் கூட்டிப் பொருள்காண்க.

எடுத்த யாதனுசரீரத்திற்கு ஏற்பத் தேவர் என்றும், பூதசரீரத்திற்கு ஏற்ப மனிதர் என்றும் பெயர்தாங்கி இருப்பவர்கள் உணரவேண்டியது சிவனருள் ஒன்றே; சிவத்தையன்றித் தியானிக்கும் தெய்வம் பிறிதில்லை என்பது கருத்து. ஊன் என்பது ஆகுபெயராய் உடலை உணர்த்திற்று. அமர்ந்தோரை என்பதில் ஐ சாரியை.

சோதித்த பேரொளி மூன்றைந் தெனநின்ற
ஆதிக்கண் ஆவ தறிகிலர் ஆதர்கள்
நீதிக்கண் ஈசன் நெடுமால் அயன்என்று
பேதித் தவரைப் பிதற்றுகின் றாரே. 110

இம் - எனின், மூவரைப் பேதித்துப் பேசுபவர் மூடர் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்: ஒளிவிடுகின்ற பேரொளிப் பிழம்பாகிய சிவம், பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரன் என மூன்றாயும்

அவற்றுடன் சதாசிவன் மகேசன்கூட ஐந்தாகவும் நின்ற தொன்னிலைக்கண் அவரால் அடையும் பயனை அறியமாட்டாதவர்களாகிய மூடர்கள், முறையாக உருத்திரன் திருமால் பிரமன் என்று வேறுபடுத்திப் பிதற்றுகின்றனரே அவரறிவு இருந்தபடி என்னே! என்பது என்றவாறு.

சோதித்த என்பது ஒளியென்னும் பொருளைத் தருகின்ற சோதியென்னும் பெயர்ச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம்; ஒளியை உடைய என்பது பொருள். ஆராய்ந்த எனப்பொருள்செய்யின் இறைவனுடைய வரம்பிலறிவுடைமைக்கு இழுக்காதலே யன்றி ஆன்றோர் மரபுமன்றாம். இறைவனே மூன்று யும், ஐந்தாயும் நிற்கின்றான் என்றெண்ணுவதே முறை என்பது கருத்து.

பரத்திலே ஒன்றாய்உள் ளாய்ப்புற மாகி
வரத்தினுள் மாயவ னாய்அயன் ஆகித்
தரத்தினுள் தான்பல தன்மையன் ஆகிக்
கரத்தினுள் நின்று கழிவுசெய் தானே. 111

இம் – எனின், சிவபரம்பொருளே ஒன்றாய்ப் பலவாய் விரிந்து ஐந்தொழிலையும் ஆற்றி அருள்செய் கின்றது என்றது 'ஒன்றவன்றானே' என்று முதற்கண் நுதலியதைக் கூட்டிமுடித்தல் நுதலிற்று.

இ – ள் : ஒன்றிலும் பற்றாது தற்சொரூபமாய் இருக்கும்நிலையில் பரசிவம் என்ற ஒரேபொருளாகி இயங்கியற்பொருள் நிலையியற்பொருளாகிய இவற்றின் உள்ளும் புறம்புமாய், சிருஷ்டியிலும் வரமளித்துக்

காப்பதிலும் மாலும் அயனுமாகி சங்காரகிருத்தியத்தி லும் நின்று அழித்தலையும் செய்தான் என்றவாறு.

பரத்தில் – தற்சொரூப நிலையாகிய உயர்ந்தநிலையில். உள்ளாய் – ஒன்றாயும் உடனாயும் புறம்பாய் – வேறா யும். வரத்து – பிறவி; போக்கு வரத்து என்னும் வழக் காறும் காண்க. வரம் அத்து வரத்து; வரம் கொடுக் கின்றபோது; அதாவது திதித்தொழில் செய்யும்போது. தரத்தினுள் தான் பல தன்மையன் ஆகி – அவரவர் களுடைய பரிபாகநிலைக்கு ஏற்பநின்று அருள்வழங்கு நிலையில் போகமும் வேகமும் யோகமும் சாந்தமும் ஆகிய மூர்த்திபேதங்கள் பலவாய். கரத்தினுள்- எல்லாவற்றையும் ஒடுக்குகின்ற காலத்தில், கரத்தலி னுள் என்பது எதுகைநோக்கி, கரத்தினுள் எனத் தொழிற்பெயர்விகுதிகெட்டு வந்தது. கழிவு செய்தல்– சங்கரித்தல் இது சிவனே முத்தொழில் செய்வான் என்பதாம்.

தானொரு கூறு சதாசிவன் எம்இறை
வானொரு கூறு மருவியும் அங்குளன்
கோனொரு கூறுடல் உள்நின் றுயிர்க்கின்ற
தானொரு கூறு சலமயன் ஆமே. 112

இம் – எனின், சகள நிஷ்களத் திருமேனி தாங்கிய சதாசிவனையும் வாயுவையும் அப்புவையும் ஒருகூறாக மருவியுள்ளான் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ – ள் : எமது தலைவனாகிய பரமசிவன் ஞான சத்தியை ஒருகூறாகச் சேர்ந்து சதாசிவனாக உளன்: ஆகாயத்தை ஒருகூறாகமருவிப் பராகாயத்து உளன்

உடலுள்நின்று உயிர்க்கின்ற பிராணனாகவும் உளன்; தனது ஒருகூறு அப்புமயனாகவும் ஆவன் என்றவாறு.

தான் ஒரு கூறு சதாசிவன்: சதாசிவமூர்த்தி சக்திகலை உண்மையான் சகளமாதலும், மாயாகலை யின்மையான் நிஷ்களமாதலும் உடைமையின் 'ஒரு கூறு சதாசிவன்' என்று அருளியது. வானொரு கூறு மருவியும் அங்குளன் – அஷ்டமூர்த்தி சொருப ராதலின், வானத்தைத் தமது திருமேனியில் ஏகதேச மாக மருவியும் எழுந்தருளியுள்ளார். இது அண்டம் பிண்டமாகிய இரண்டிடத்தும் வான் வியாப்பியமாக இறை வியாபகமாக இருத்தலை உணர்த்திற்று.

உடலுள் நின்று உயிர்க்கின்ற கோன்: ஒருகூறு என்றது பிண்டத்து உயிர்ப்பாய்ப் புறம்போந்துபுக்கு உடலுள் இருக்கும் நிலையுணர்த்திற்று. புறம்போந்து புகும்போது அண்டாகாயத்து வாயுவும் கலத்தலின் அண்டபிண்ட வாயுக்களைத் தம் ஒருகூறாகக்கொண்டு உள்ளமை தெளிவிக்கப் பெற்றதாம். அங்ஙனமே ஒரு கூறு சலமயன் ஆம் என்றதும். சலமயன் ஆம் என்பதற்குத் தண்ணியன் என உரைப்பாரும் உளர். ஐம்பூதத்துள் வானும், காலும், அப்பும் முறையேகூறி ஏனையவற்றையும் உடன் கொள்ளவைத்தமையான் இதனைமட்டும் தண்ணியன் எனப் பண்பாக்க முடியாமை கருதுக.

திருமந்திரம் பாயிரம்

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரதீபம் என்னும் உரையுடன் முற்றியது.

ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்தி அச்சகம்,
— திருவாவடுதுறை. —